

Giới thiệu Anh Cả Không Làm Không Công

Tác phẩm Anh Cả Không Làm Không Công là một câu chuyện xoay quanh về cuộc đời của anh. Lạnh lùng, kiêu ngạo, giàu có và cũng không hề có một chỗ của bất kỳ cô gái nào trong tâm trí anh.

Từ khi anh biết rằng cô em gái mang danh nghĩa ruột thịt kia lại không có quan hệ máu mủ gì với mình thì đột nhiên anh trở thành một chàng trai vốn đã kiêu ngạo sang điệu dàng đến bất ngờ. Anh giành hết thời gian của mình giành cho cô, bỏ đi đáng về một đại gia mà trở thành người đàn ông của cô. Sự bất ngờ ấy đã làm cho cô kinh ngạc đến mức không tin đó lại là anh trai mình.

Câu chuyện tình khó mà đoán được cái kết của nó. Anh em một nhà không ruột thịt liệu có thể đến với nhau không? Những gì anh đã làm cho cô liệu có phải là gió thổi ngang tai ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tiếng chuông tan học vừa vang, rất nhiều nam sinh nữ sinh không hẹn mà cùng hướng tới nhà thể chất mái vòm của trường học tập hợp, là vì cuộc giao hữu bóng rổ cuối học kỳ, do thành viên đội bóng rổ của trường tổ chức đấu giao hữu với học trường tốt nghiệp năm ngoái, ngoài học hỏi kỹ năng đánh bóng, còn có thể ôn chuyện.

Đương nhiên, không phải mỗi người đều nhiệt tình xem đấu bóng, nhất là nữ sinh. Nhưng mà, nếu trong nhóm cầu thủ có vài anh đẹp trai mê chết người, vậy bảo đảm số con gái mê bóng sẽ tăng rất nhiều.

Nói trắng ra, tám chín phần mười nữ sinh đều là vì ba anh em Quách gia mới tốt nghiệp năm ngoái mà đến.

Đại H không chỉ là trường hạng nhất, nếp sống hoạt động thể thao cũng rất thịnh hành, công lao này phải thuộc về nhà thể chất và sân vận động của trường học với thiết bị hoàn thiện, hơn nữa còn ra sức tài trợ đội bóng rổ, đội tennis, đội điền kinh, đội bơi lội,... các hoạt động đoàn thể, thi đấu không định kì với các trường khác, tiến tới hình thành một nếp sống.

Đương nhiên, các hoạt động đoàn thể tĩnh khác cũng rất nhiều, trường học cùng hội học sinh vẫn ra sức ủng hộ, nhưng đều không thể bằng đoàn thể vận động làm người ta có cảm giác thanh xuân rạo rực.

Mọi người đều nhất trí công nhận, hưng thịnh nhất đó chính là thời kì của ba anh em Quách gia ở Đại H ba năm kia.

Quách Ngọa Hồ cùng đôi song sinh Quách Hoàng Lượm, Quách Đế Nhật là anh em họ cùng tuổi, cùng nhau thi vào Đại H, hơn nữa trước kia ba người này nhập học, lại cùng nhau gia nhập hội học sinh cùng đội bóng rổ, đại học năm hai ấy, Quách Hoàng Lượm lên làm hội trưởng hội học sinh, Quách Đế Nhật là phó hội trưởng, Quách Ngọa Hồ ngoài ý muốn thành đội trưởng đội bóng rổ, đương nhiên, chức thu chi quản lý tiền trong hội học sinh anh cũng nhất định đoạt lấy làm luôn, miễn cho kinh phí hoạt động của hội học sinh bị đôi song sinh kia lãng phí hết.

Ba anh em này thân cao bình quân 186, cơ bắp rắn chắc, đứng chung một chỗ quả thực là tường đồng vách sắt, hơn nữa hết sức ăn ý, muốn đột phá phòng tuyến của họ để úp được rổ, vô cùng khó khăn.

Bởi vì liên quan đến tam kiệt Quách gia, nhà thể chất mái vòm chật ních người xem.

Vân Thủy Dạng không thích nhất là tham gia náo nhiệt, hơn nữa cô mới học năm thứ nhất, sau khi anh em Quách gia tốt nghiệp cô mới nhập học, đối với sự nghiệp vĩ đại của bọn họ có nghe qua nhưng không mê muội, bởi vì làm cô muốn đánh rắm!

Nhưng cố tình chị họ Lương Mi Đế của cô lại là quản lý đội bóng, liền kéo cô tới giúp đỡ chuẩn bị nước trà, khăn lông, còn tiếp sau nữa là liên hoan quan hệ hữu nghị..... Được rồi, xét thấy được chia hoa hồng, cô tự nguyện nhẫn nại một ngày.

Hơn nữa nói thật, tư thế chơi bóng oai hùng của bọn họ thật đúng là siêu đẹp trai, cho dù cô không hiểu quy tắc trận đấu.

Quách Ngọa Hồ đột nhiên úp rổ một quả rất đẹp, tiếng hoan hô tại hiện trường như sấm động.

“Quách Ngọa Hồ —— anh giỏi quá —— Quách Ngọa Hồ —— em yêu anh ——”

Có nữ sinh nhiệt tình la lên, lập tức kéo theo thật nhiều cô gái không cam lòng yếu thể reo hò ——

“Quách Ngọa Hồ —— em yêu anh ——”

“Quách Hoàng Lượm —— nhìn bên này —— Quách Hoàng Lượm —— em yêu anh ——”

“Quách Đế Nhật — anh thật đẹp trai — Quách Đế Nhật — em yêu anh —”

Cả trận bóng gần như thành hội mê phim anh em Quách gia.

Vân Thủy Dạng che lỗ tai lại, phun phun cái lưỡi, “Những nữ sinh đó điên rồi phải không?!” Không thể hiểu nổi lúc đầu, hỏi lại chị họ: “Cái truyền thống này có thật sự tốt không? Đội trưởng đội bóng rổ đương nhiệm sẽ không ăn giấm chua chứ? Nổi trội đều bị cướp sạch cả.”

“Sẽ không đâu! Sang năm anh ta có thể trở về điều võ dương oai giống như thế.” Mắt đẹp liếc qua.

Vân Thủy Dạng cảm thấy thú vị cười. “Vì sao nhất định phải là học trưởng tốt nghiệp năm ngoái trở về thi đấu? Có một số người tốt nghiệp rồi sẽ không chơi bóng, có một số người ra nước ngoài du học, có một số người vội vàng đi làm, số ít một, hai người được tuyển vào đội chuyên nghiệp, cũng không thể trở về thi đấu, hàng năm sao lại tìm được đầy đủ cầu thủ khắp nơi về trường giao lưu?”

Lương Mi Đế kiêu ngạo nói: “Đây là truyền thống được giữ lại qua nhiều năm, trước khi tốt nghiệp, nhóm học trưởng sẽ gặp và giao hẹn trước những người nào sẽ trở về thi đấu, nếu không đủ người, cũng có thể chọn từ nhóm đàn em bổ sung, dù sao hàng năm đội bóng rổ đều tuyển đủ số, từ năm nhất đến năm bốn tổng cộng có sáu mươi người, còn sợ không có ai sao?”

“Sáu mươi người tàn sát lẫn nhau còn chưa đủ, còn gọi học trưởng hơi hám về giành nổi bật?”

“Tự giết nhau cái gì chứ? Em muốn thành kẻ thù của mọi người à?” Lương Mi Đế cười quyến rũ đập cô một cái, “Lại nói, ba anh em Quách gia rất nổi tiếng, em không nên nhìn người ta không vừa mắt mà nói người ta hơi hám! Nếu thật sự có gan, thì đến trước mặt học trưởng Quách Ngọa Hổ nói lại lần nữa, ha ha a!”

“Chỉ ít buồn nôn đi! Đừng có liếc mắt đưa tình lên người em nữa!” Vân Thủy Dạng xoa xoa cánh tay nổi da gà. Sớm biết tên kia cũng tới, cô mới không nhận vụ làm thêm này. Hiện tại trả lại tiền có được không ta?

“Cần gì phải xấu hổ chuyển đề tài thế!” Mắt đẹp lóe lên tia giảo hoạt.

Vân Thủy Dạng nâng lên đôi mi thanh tú, tuyên bố không trúng kế của cô.

“Lương Mi Đế, chị xác định đây là truyền thống tốt đẹp?” Cứ chuyển đề đó thì sao!

“Nhìn một màn rầm rộ này, chị xác định.” Lương Mi Đế rất thích xem náo nhiệt.

“Đội bơi lội, đội tennis, không có truyền thống như thế này.” Thủy Dạng cảm thấy vẽ vời thêm chuyện.

“Vậy chứng tỏ bọn họ không nổi tiếng bằng, không kêu gọi được nhiều người đến để cạnh tranh sự kiện long trọng một năm một lần này.” Mắt to ngập nước lóe ra ánh sáng chói mắt, Lương Mi Đế cùng với vẻ mặt rất quang vinh nói: “Chị sớm đã biết đôi song sinh học trưởng sẽ đến, nhưng không nghĩ tới học trưởng Quách Ngọa Hổ cũng sẽ về, có thể thấy được chị đây làm quản lý đội bóng rất thành công đâu.....”

“Hừ hừ!” Một tràng tiếng cười lạnh đến từ Âu Thái Đồng ngồi bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp kèm theo sự tự tin kiêu ngạo sáng rực. “Cô thôi đừng đáng đi, Lương Mi Đế. Ba anh em Quách gia trở về, khẳng định hoàn toàn là vì tôi! Hai năm trước bọn họ vì tranh đoạt hoa hậu giảng đường là tôi đây, mới nhiều lần trở mặt thành thù, nếu không phải tôi từ chối hết, khẳng định bọn họ sẽ vì tôi mà cả đời không thêm qua lại với nhau nữa, vậy tội của tôi cũng quá lớn rồi.”

Thật hay giả? Lỡ tai Thủy Dạng dựng thẳng, nghe nhiều chuyện thú vị hơn so với trận đấu kia.

“Ha ha a!” Lương Mi Đế cũng cười lạnh, giọng mỉa mai nói: “Vị này là học tỉ năm tư, quản lý tiền nhiệm của đội bóng, nếu chị có ý tốt như vậy, sợ ba anh em Quách gia vì mình mà trở mặt, vậy sao khi họ còn trong đội bóng chị không từ chức đi? Ngược lại khi bọn họ vừa rời khỏi đội bóng rổ, chị cũng lập tức mặc kệ.”

Âu Thái Đồng cao ngạo ngẩng đầu nói: “Tôi biết, mỹ nữ tài mạo vẹn toàn giống như tôi, trời sinh sẽ mang tới ghen tị, bài xích, ngay cả em gái ruột của tôi cũng không ngoại lệ, tôi đã sớm quen rồi, cho nên mặc kệ cô nói năng lỗ mãng thế nào, tôi sẽ không chấp nhận.” Ý vào bản thân là quản lý tiền nhiệm, Cô ta không ngồi chỗ khán giả, mà đặt móng chiếm chỗ nghỉ của cầu thủ, nhân tiện kéo theo hai vị tùy tùng theo hầu trái phải.

“Chỉ đủ chưa! Chị cần bản không trả lời vấn đề của tôi.”

“Bởi vì vấn đề của cô căn bản không phải là vấn đề. Vì sao tôi không từ chức quản lý đội bóng rổ sớm hơn một chút ư? Bởi vì không ai có thể thay thế tôi cả, không chỉ ba anh em Quách gia, các thành viên khác cũng đau khổ cầu xin tôi đừng đi, có hoa hậu của trường trấn thủ, bọn họ mới có tinh thần thắng hết trận này đến trận khác. Đàn ông ấy à, vì muốn chiếm được nụ cười của người đẹp, là không tiếc liêu minh chiến thắng.”

Lương Mi Đế không khách khí làm bộ đáng nôn mửa. Vị học tỷ Âu Thái Đồng này có tiếng là cuồng tự ki, với nữ sinh thì thái độ mồm vênh lên gò, không coi ai ra gì; Mà ngược lại, với nam sinh thì thái độ hiền hòa dễ gần, nếu là mấy anh đẹp trai hoặc có gia cảnh hùng hậu, còn thêm lúm đồng tiền như hoa, mắt phóng điện.

Âu Thái Đồng căn bản không quan tâm nữ sinh xa lánh cô ta, cô ta nhận định những nữ sinh đó về ngoài đều xấu hơn mình mà ghen tị, trái lại cho rằng đó là một loại huy chương.

Về phần những người xinh đẹp hơn cô ta? Không thể nghĩ ngờ, nhất định là đã từng đi chinh hình.

Tùy từng thứ nhất của cô ta, tự nhiên sẽ là em gái Âu Thái Lâm. Từ nhỏ bị mẹ và chị gái “Đề áp dưới đáy”, Âu Thái Lâm bị chèn ép gắt gao, đội về mặt “Cô gái ưu sầu”, nhẵn mày thấp giọng biện hộ nói: “Chị, em không có ghen tị với chị, thật mà. Chím sẽ tội gì đi ghen tị phượng hoàng chứ? Người ta sẽ cười em không biết lượng sức.” Khuôn mặt thanh tú mặc dù không phải rất xuất sắc, nhưng có một khí chất mềm yếu, làm người ta không đành lòng làm tổn thương cô.

Âu Thái Đồng cười nhạo. “Đừng có ở trước mặt chị làm cái dáng vẻ phải chết không thể sống đó đi, chị không phải đàn ông, không bị xoay vòng vòng đâu!”

“Thái Đồng, Tiểu Lâm Từ trời sinh [tôi vừa thấy đã thương], đây là ưu thế của cô ấy, không phải là phải chết không thể sống!” Tùy từng số hai tên là Cao Hàn Vũ, cha cô đi làm ở công ty nhà họ Âu, bắt đầu từ năm lớp 11, đã là người ủng hộ cùng kẻ phụ họa của Âu Thái Đồng, cô tin tưởng chỉ cần theo sát Âu Thái Đồng xuất thân hào môn kia, sẽ có cơ hội kết giao với công tử phú hào, được gả vào xã hội thượng lưu.

Âu Thái Đồng xem thường cô em gái tầm thường này, ngay cả chữ “Thái” chung với em gái cũng thấy không xứng, Cao Hàn Vũ liền lấy cho Âu Thái Lâm một cái nhũ danh: Tiểu Lâm Từ. Dần dà, mọi người cũng theo đó mà gọi Tiểu Lâm, Tiểu Lâm Từ.

Lương Mi Đế không bần xỉn giới thiệu với em họ: “Thủy Dạng, sau tam kiệt Quách gia, ba vị này là nhân vật chủ đề nổi tiếng nhất kể sau đó, được xưng là [nữ vương cùng hai nàng thị nữ].”

Thủy Dạng phì cười nói: “Thực sự rất ảo nha!” Thì ra chị em nhà họ Âu có bộ dáng thế này nha! Lớn thì diễm quang bắn tứ phía, nhỏ thì u ám, chị em ruột mà lại kém nhau xa thế sao?

Cố gắng nỗ lực chen vào Đại H, xem ra là sự chọn lựa không sai. Văn Thủy Dạng buồn cười nhìn chị em nhà họ Âu.

Đôi mi thanh tú của Âu Thái Lâm cau lại, như có điều suy nghĩ thờ dài một cái. “Trong lòng tôi luôn tôn sùng chị gái, đem chị ấy trở thành [người phụ nữ] khuôn mẫu, hy vọng có thể được lây chút ít sức quyến rũ độc đáo của chị ấy, không biết rơi vào mắt người khác lại giống như [thị nữ], cách nói như vậy chỉ sợ làm hỏng danh dự của chị gái, người ta sẽ hiểu lầm chị ấy đối xử không tốt với em mình. Kỳ thực, chị ấy đối xử tốt với tôi lắm”

Khắp nơi đều coi trọng chị gái, dáng vẻ yếu đuối nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, mấy câu thủ khác không lên sân ngồi ở chỗ nghỉ không khỏi nhìn Âu Thái Lâm với con mắt khác. Con gái bây giờ, sợ chịu thiệt nhiều, nể đức nhường nhịn sớm đã bị ném sau đầu, khó có được một vị giai nhân thanh tú “Giả cổ” (phong theo kiểu cổ) xuất hiện, làm vài nam sinh động tâm.

Âu Thái Đồng cười nhạo. “Một người nặng bao cân bao lượng, sẽ được người khác đối đãi bấy nhiêu, tính ra cô có chút tự hiểu lấy mình, không dám tự nâng giá trị bản thân.”

Âu Thái Lâm nhu nhược sợ hãi rút người nhìn chị gái, “Mẹ muốn em học nhiều hơn ở chị, bất kì chuyện gì chị nói đều đúng, cho nên, em sẽ lấy chị [làm chủ, sai đâu đánh đó].”

“Bằng cô cũng không dám không nghe lệnh của mẹ, mà lệnh của mẹ cũng tương đương là lệnh của tôi. Ngoan ngoan, trẻ ngoan mới có kẹo ăn!” Âu Thái Đồng giọng mỉa mai nói.

“Em biết, ngay cả anh cả cũng không dám không nghe mẹ.”

“Biết là tốt rồi.”

Âu Thái Đồng tự tin cười. Nụ cười kia, làm dịu vẻ mặt kiêu ngạo của cô, kì dị lại thêm mấy phần sức quyến rũ phong hoa tuyệt đại, mấy nam sinh đại học ở đây may mắn được thấy nụ cười của cô tim đều đập loạn.

Thủy Dạng lặng lẽ nói với chị họ: “Chị ta quả thực có vốn để tự tin.”

Lương Mi Đế “Hừ” một tiếng. “Toàn là một lũ nam sinh nông cạn!”

Thủy Dạng hì hì nở nụ cười. “Cũng không tính lấy về làm vợ, tường vì có gai vui tai vui mắt tranh xem thì có sao, nông cạn một chút mới đúng!”

“Cũng đúng! Có một đồng tên nông cạn làm nền, mới có thể nổi bật lên đàn ông chân chính có giá trị ít ỏi thế nào, muốn xuống tay hãy còn sớm.” Tròng mắt đen hoạt bát chuyển động, Lương Mi Đế ra vẻ nghiêm trang nói: “Nói cho em biết một tin nội tình này, vị học ti Âu Thái Đồng bởi vì dáng vẻ vô cùng giống mẹ là Ngưu Kim Diệp, ngay cả tính cách cũng giống, cho nên từ nhỏ rất được cưng chiều, dưỡng thành tật xấu không ai bì nổi, mắt cao hơn đỉnh, chẳng qua vì là mỹ nhân, nam sinh không quen biết sâu rất dễ dàng bao dung chị ta.”

“Sao chị biết nội tình của người ta?”

“Lại nói cho em một bí mật, Cao Hàn Vũ thích hội trường đương nhiệm Nghiêm Hạo, tự cho là đúng theo đuổi không dấu vết, kỳ thật chị đây nhìn hết vào mắt. Chị ta vì lấy lòng chị, chị hỏi cái gì liền đáp cái đó, chẳng qua ở trước mặt Âu Thái Đồng liền làm bộ dáng không quen biết với chị.”

Bởi vì trận đấu sắp kết thúc, Thủy Dạng cùng Lương Mi Đế đến khu trà nước chuẩn bị, thuận tiện nói nhỏ. Nếu là thi đấu với trường ngoài, thân là quản lý đội bóng, Lương Mi Đế không có khả năng nhàn nhã thế này, phải nhìn từ đầu đến cuối, chuyên tâm để ý đến thiếu sót cùng kết quả, lưu giữ lại đến

khi thảo luận đội.

Nhưng đây chỉ là thi đấu trong trường, điểm số lại chênh nhau khá nhiều, Lương Mi Đế mừng rỡ không phải hao tổn tinh thần nữa.

“Em chỉ đơn thuần xem trò vui là được rồi.” Thủy Dạng quyết định.

“Không muốn biết thêm chút nội tình nữa sao?” Lương Mi Đế cười đến là giống mụ phù thủy xấu xa, rất muốn dẫn dắt người ta lầm đường lạc lối.

“Chỉ cần nhìn chị em họ Âu đối tiền đáp lùi, ảo tưởng của em liền tan biến.”

“Làm sao có thể? Chị ngược lại cảm thấy rất thú vị, mỗi lần nhìn xem đều thật vui vẻ đấy.” Lương Mi Đế thích nhất xem kiểu anh em trong nhà cãi cọ nhau, chị bắt nạt em gái thiên luân (quan hệ cha con anh chị em) đại bi kịch này, tivi diễn nào có thực tế đặc sắc bằng đời thực?

“Che dấu tâm tư xấu xa của chị một chút thì có sao đâu à? Phù hợp với hình tượng mỹ nhân.” Thủy Dạng không tiếng động thở dài. Đối với “Lòng nhiệt tình” của chị họ, cô có lúc thật không biết nên nói gì.

Cô thật sự không quá để ý “Loại chuyện này”, sao mọi người bên cô ai so với cô cũng để ý hơn vậy?

Thông cảm cho đứa bé gái mồ côi không nơi nương tựa là cô sao? Hình như không giống lắm.

Muốn bắt bình thay cô sao? Thật sự không cần.

“Mi Đế.....”

“Xuyt, kịch hay bây giờ mới chính thức lên sàn.”

Trận đấu kết thúc, hiện trường tiếng hoan hô như sấm dậy, vì ba anh em Quách gia dẫn quân đội học trường chiến thắng mà hoan hô, khó thấy được bọn họ tốt nghiệp đã gần nửa năm mà sức chiến đấu vẫn còn mạnh như vậy, thắng được một trận đẹp mắt.

Thành viên hai bên trở về khu nghỉ, người đầy mồ hôi cầm khăn lông lau lấy lau để, tay cầm nước khoáng hoặc đồ uống vận động vội vã uống, vừa thì thầm thảo luận tình hình, vừa hưởng thụ dư vị trận đấu.

Mấy chục nam sinh cao to “Hôi hám” chen chúc với nhau, làm Thủy Dạng không nhìn được muốn giấu mũi đi, nín thở nhẫn nại nói: “Em sắp không chịu nổi rồi, Mi Đế, toàn mùi mồ hôi à, em ngất đến nơi rồi.”

“Có sao?” Lương Mi Đế cười thờ dài: “Mồ hôi đàn ông đại biểu một loại năng lực cùng sắc đẹp nha!”

Thế mà cũng nói được!

“Chị có bệnh à! Làn tới bảo dưỡng giới thiệu chị tới công trường làm công.”

“Cái đó không giống, bản như vậy thì không đẹp.”

“Cũng bán sức giống nhau, có mồ hôi giống nhau, có cái gì không giống chứ?”

“Xuyt, em nói nhỏ thôi!”

Rất nhiều nữ sinh lớn mật không bởi vì “Chung khúc” rồi “Nhân tán”, mà tới vây quanh đến bên nam cầu thủ khiến bọn họ sùng bái, loạn tình ý mê, yêu cầu chụp ảnh chung, đưa số di động của mình, tốt nhất là cũng phải lấy được số của đối phương, ý đồ có thể tiến thêm một bước nữa để kết giao, trở thành một cặp tình nhân phổ biến trong trường.....

Mùi mồ hôi gì chứ? Đó là hương vị trí mạng của đàn ông thôi!

Nhất là Quách Hoàng Lượng, Quách Đế Nhật đôi song sinh nhân khí hùng hực kia, ngay cả Âu Thái Lâm điềm đạm cùng Cao Hàn Vũ đều hận không thể dính trên người bọn họ, nhưng cố tình các nữ sinh khác không để cho bọn họ được như nguyện, quả thực như là màn tình nhân tranh giành thần tượng, ai cũng không vượt qua Lôi Trì được.

Thủy Dạng thật sự được mở mang tầm mắt, tha thứ cho cô chưa bao giờ theo đuổi thần tượng, chưa từng thấy qua một màn này, nhà quê cũng chỉ thế này mà thôi.

“Không phải chị nói Cao Hàn Vũ muốn theo đuổi Nghiêm Hạo sao?”

“Không có ai quy định chỉ có thể yêu thích một đối tượng.” Lương Mi Đế nhún nhún vai, không có gì là đáng ngại!

Thủy Dạng thụ giáo, mở to hai mắt xem diễn. Bất quá chuyện xấu bay đầy trời thế mới là cuộc sống đại học!

Âu Thái Đồng khoe khoang là thực nữ cao thượng, chỉ chờ nam sinh đến theo đuổi vị tuyệt đại mỹ nhân là cô ta, mị nhân phóng điện bắn xung quanh, quả nhiên, vẫn là học trưởng Quách Ngọa Hổ sức quyến rũ tài trí hơn người, cho dù nữ sinh ái mộ có trong ngoài ba vòng vây quanh, thì dưới ánh mắt

“Rét” người của anh, không ai dám vượt qua Lôi Trì xáp lại gần.

Âu Thái Đồng chính là lẳng lẳng đứng bên cạnh Quách Ngọa Hồ, như đi đầu chiếm lấy danh hiệu “Vợ hiền” đang trống.

Chẳng qua, Quách Ngọa Hồ thật đúng là kiêu ngạo đầu!

Hét lớn một tiếng: “Em gái, cho anh trà!” Anh thậm chí không thèm che dấu giọng điệu cần rờ của mình.

Ai, ai, ai là em gái?

Anh ta coi nơi này là nhà ăn sao, ở đâu ra em gái phục vụ?

Có vài nữ sinh can đảm lớn mật muốn dâng lên nước khoáng mình mua, Quách Ngọa Hồ không hề để ý tới, ánh mắt hơi di chuyển, dời về phía góc Văn Thủy Dạng cùng Lương Mi Đế.

“Mi Đế, học trưởng đang gọi chị kia!” Thủy Dạng không chút do dự đẩy chị họ ra.

“Này, trong hai người chúng ta em mới là người nhỏ hơn nhá!” Lương Mi Đế kháng nghị nói. Cho tới bây giờ cô chưa từng là kẻ nhát gan sợ phiền phức, nhưng dưới ánh mắt tinh nhuệ của Quách Ngọa Hồ, cô lại hóa thành đứa nhỏ tay chân luống cuống.

“Em, gái!” Giọng nói gât nhẹ.

“Nhanh chút, anh ấy đang gọi chị đấy.” Thủy Dạng chỉ thiếu không đá một cước lên mông Lương Mi Đế, đá bay chị ấy ra.

“Em nói linh tinh!” Lương Mi Đế một biểu cảm như thấy quỷ.

“Chị là quản lý đội bóng kiếm em gái, chính là gọi chị không sai được! Em đến nhà ăn đợi mọi người trước nhé! Gặp sau!” Thủy Dạng có vẻ rất bận.

“Đứng lại đó cho chị! Nhà ăn đã sớm đặt chỗ ổn thỏa rồi, không cần em đi trước.” Lương Mi Đế “Tâm ngoan thủ lạt” nhét một chai nước khoáng vào tay cô, đẩy tới chỗ ngồi của Quách Ngọa Hồ.

Muốn so sự tàn nhẫn? Chị họ đây chưa từng thua qua.

Đặng, đặng, đặng (tiếng bước chân)! Thủy Dạng thuận thế bước ba bước dài, thiếu chút nữa hôn môi với mặt đất, quay đầu lờm chị họ một cái, chị họ giả vờ bận rộn, không nhìn thấy.

Trở về phải tố cáo với dì!

Nước khoáng trong tay bị người ta rút đi, Thủy Dạng mới đột nhiên nhớ tới bơi đầu chạy trước quan trọng hơn, đáng tiếc hành động chậm một bước, một bức tường thịt đã chặn ngay trước mặt cô, ừng ực ừng ực uống nước khoáng. Được, đường này không thông, quay lại, hai mặt vách sắt không biết lúc nào cũng đã chặn đường lui của cô.

“Em gái muốn đi đâu thế?” Vách sắt thứ nhất - Quách Đế Nhật cười đến mưa đào gió xuân.

“Nhìn tình hình là muốn bỏ trốn mất dạng.” Vách sắt khác - Quách Hoàng Lượng, giống như lơ đãng mở miệng, kì thực mười phần muốn bỏ đá xuống giếng.

“Đâu, đâu có!” Thủy Dạng mặt như khóc tang.

“Nói cũng đúng, trai đẹp người gập người thích như chúng ta, không có lý nào nhìn thấy mà trốn cả.” Quách Đế Nhật đối với sức quyến rũ của bản thân từ trước đến giờ chưa từng nghi ngờ qua.

“Đáng tiếc bằng sức quyến rũ của chúng ta cũng không giữ được chân em gái, bởi vì cô ấy sợ là vị đầu trâu mặt ngựa khác.” Quách Hoàng Lượng giọng nói nghiêm túc tiếp tục châm ngòi ly gián.

“Ai thế?” Mắt hoa đào nhướn lên.

“Ở đây sắc mặt ai thối nhất, ai phù hợp với danh hiệu đầu trâu mặt ngựa nhất?”

“Đương nhiên là Quách..... Hắc hắc hắc, anh hai xấu xa, anh muốn hại em?”

“Làm sao có thể? Em là nửa vòng tròn khác của anh à!”

“Làm tròn, em xúi quẩy tám đời mới cùng trùng làm song sinh với anh.”

Đôi song sinh đứng chung một chỗ, cao lớn rắn chắc giống nhau, khuôn mặt tuần tú giống nhau như đúc, chỉ sợ ngay cả người mẹ từng đem phân đem nước tiểu chăm sóc bọn họ lớn lên cũng khó nhận ra ai là Hoàng Lượng, ai là Đế Nhật. Nhưng chỉ cần vừa mở miệng nói chuyện thì liền rõ ràng ngay, giọng nói của Quách Hoàng Lượng hơi lạnh trầm, biểu cảm rất ít; Quách Đế Nhật thì trong trẻo, biểu cảm phong phú, một đôi mắt đào hoa rất câu

người.

Một người hướng nội, một người hướng ngoại.

Nghịch duyên a! Hai con người hoàn toàn khác nhau lại có vẻ ngoài giống nhau như đúc. Quách Đế Nhật rít lên muốn chống lại ông trời; Quách Hoàng Lượng thì khóe miệng nhin cười, cuộc sống như thế tuyệt đối không nhầm chán.

Thủy Dạng không chịu nổi nhất là đôi song sinh này, chán nản quá — cô chết thế này rồi còn muốn tiền làm gì nữa? Một tờ năm trăm tệ tiền mặt liền mua được cô, biết rõ núi có hổ, còn đi về phía đó.

Lúc trước chính là bởi vì biết nhóm anh em Quách gia đã thuận lợi tốt nghiệp, cô mới để Đại H là nguyện vọng đầu tiên.

Đôi song sinh về tham gia trận đấu bóng cũng không sao cả, có năm trăm tệ an ổn rơi vào túi, tất cả đều rất dễ thương lượng, bởi vì đôi song sinh không có “Hứng thú” quá lớn với cô. Nhưng mà, ngay cả Lương Mi Đế cũng không khẳng định Quách Ngọa Hổ sẽ đại giá quang lâm, Thủy Dạng càng tự tin rằng anh ta sẽ không đến, bởi vì tên kia còn muốn tiền hơn so với cô, mười phần mười là thần tiên đầu thai, trận đấu mà không có lợi ích đáng nói, đừng có mơ muốn anh ta động một đầu ngón tay.

Không nghĩ tới anh ta thực sự đến đây, còn hạ màn trận đấu.

Ngoại trừ liên hoan quan hệ hữu nghị ra, cũng không có thù lao gì nha!

Anh ta xác định làm vậy có lợi sao? Hay là anh ta có mục đích khác?

Sống lưng Thủy Dạng phát lạnh, liếc mình không quay đầu ra sau nhìn, “Đầu trâu mặt ngựa” nhìn chăm chăm cái gáy cô như muốn nó mọc ra hoa vậy.

“Em thật sự xem anh là đầu trâu mặt ngựa?” Tiếng nói trầm mạnh kết hợp với giọng điệu lạnh như băng, quý dị làm người ta phát run.

Thủy Dạng mãnh liệt lắc đầu, kì thật trong lòng gật lẩy gật để.

“Nếu không phải, thì quay đầu lại cho anh.” Thanh âm bình tĩnh đè nén cơn giận, có thể tin sao?

Thủy Dạng cắn cắn cánh môi, nháy đôi mắt to vô tội nhìn song bào thai, há mồm không tiếng động hỏi: Đằng sau là mặt phun lửa? Hay mặt đóng băng?

Đôi song sinh rất nghiêm túc nhìn Quách Ngọa Hổ một cái, hảo tâm nói thẳng: “Người cũng như tên!”

Con hổ muốn ăn thịt người?!

Thủy Dạng nhắc chân muốn chạy khỏi tuyến phong tỏa, eo nhỏ mềm mại đột nhiên bị hai bàn tay sắt ghior lên cao, hai chân cách mặt đất 100 cm, cô sợ tới mức thét chói tai.

“Quách Ngọa Hổ, anh thả em xuống!” Hai tay vẫy trong khoảng không, tư thế xấu tệ. Tha thứ cho cô không có học qua múa bale, làm không ra kĩ thuật nữ vũ công được nam vũ công nâng cao bay bổng tao nhã.

“Em gầy đi, giảm 1 kg.” Quách Ngọa Hổ để cô xuống đất, giống như cô chỉ nặng bằng một con búp bê.

“Em cũng không phải heo, xin anh không cần nói cân nặng của em ra có được không?” Bởi vì bị thất thố trước mặt mọi người mà tức giận, Thủy Dạng nhất thời quên đi lý do muốn tránh anh, càng quên đi sự sợ hãi với anh, rất khó chịu xoay người lớn giọng với anh.

“Em tốt nhất đừng có quên giao hẹn của chúng ta.” Ánh mắt anh âm u.

“Ai với anh có giao hẹn? Học trưởng, anh đừng có nói mờ ám như vậy được không? Lão đại anh đã tốt nghiệp rồi, còn em vừa mới vào học đấy, anh không được hại em bị hạ giá thị trường, còn bị nhóm oán nữ vây quanh anh hạ bùa.” Mắt Thủy Dạng trừng to, tròn mắt tròn vo rất đáng yêu.

“Hóa ra em thật sự đã quên.” Tiếng nói trầm mạnh tiềm tàng một cơn tức giận chờ phát động.

Chân hổ bước lên, Thủy Dạng lại bắt đầu hèn nhát thật lù, nhưng cổ tình đằng sau lại có hai bức tường thịt phối hợp với lão đại cũng ép lên. Ô ô ~~ trước có hổ sau có sói, mùi mồ hôi động vật hoang đại hun đầu cô đến choáng váng, nhắm mắt lại oa oa kêu to: “Hồi chết người! Các anh không được tới gần nữa, em sắp ngất.....” Mi Đế, năm trăm tệ trả lại chị đấy, em mặc kệ!”

Mắt thấy đáng về lưng lay sắp đổ của cô, khuôn mặt thanh lịch nhỏ nhắn mềm mại bắt đầu trắng bệch, Quách Ngọa Hổ lại ghior cô lên cao, chuyển qua ngồi ổn định trên băng ghế.

“Lương Mi Đế, cô phụ trách không được để cô ấy chạy.”

“Ha ha a, xin Quách học trưởng yên tâm, ưu điểm lớn nhất của Thủy Dạng chính là có đạo đức nghề nghiệp, chỉ cần em không cho con bé trả lại tiền, nó sẽ làm việc đến hết giờ liên hoan mới thôi.” Lương Mi Đế cam đoan nói.

Tình chị em là đáng quý, nhưng giá của Quách Ngọa Hổ cao hơn, suy nghĩ vì tiền đồ tương lai, tình chị em tạm ném đi đã.

Lương Mi Đế chính là có chí hướng kiên định, sau khi tốt nghiệp muốn vào công ty nhà Quách gia làm, “Tiền” đồ sáng láng.

Quách Ngọa Hồ ngoài cười nhưng trong không cười chỉ động khóe môi. “Như vậy là đủ rồi.”

Bỏ khăn lông cùng bình nước xuống, anh quát một tiếng, một đám lớn nam sinh hướng phía phòng thay quần áo cùng chỗ tắm vòi sen mới được mở thêm đằng sau sân vận động mà chạy tới. Một thân chầy đầy mồ hôi, có ai không muốn được sáng khoái mà tắm chứ?

Vân Thủy Dạng rút cục thở ra một ngụm khí lớn, chân chuẩn bị bôi dầu. Đạo đức nghề nghiệp cái gì chứ? Để nói sau đi.

Kì diệu là Lương Mi Đế cũng không ngăn cản, đầu cần đến lượt cô (Mi Đế) đâu? Đã có một đội quân tóc dài đang bị lửa ghen công tâm ngăn cản đường đi của cô (Thủy Dạng), chuẩn bị tư thiết hình đường, khởi binh vẫn tội.

Âu Thái Đồng không thể tha thứ cho con chim sẻ nhỏ cũng muốn vọng tưởng cùng phượng hoàng xinh đẹp tranh đoạt sự chú ý của Quách Ngọa Hồ.

Cao Hàn Vũ trải qua nhiều mặt tìm hiểu, phát hiện mặc dù danh tiếng hội trường Nghiêm Hạo rất vững chắc, nhưng cũng không phải chàng rể vàng trong mắt cô ta, phải là anh em nhà Quách gia mới đúng. Cô ta bị ánh mắt hoa đào của Quách Đế Nhật chọc ghẹo làm tim nhảy loạn, tình cảm thâm nảy sinh.

Âu Thái Lâm có chút khiếp sợ uy vũ của Quách Ngọa Hồ, cô thích nam sinh nhã nhặn đứng đắn, cử chỉ lời nói của Quách Hoàng Lương so với Quách Đế Nhật hơn một phần trang trọng, nghĩ đến trước kia mẹ từng nói qua nhà Quách gia là đối tượng thông gia rất tốt, cô hy vọng bản thân ít nhất có một chuyện không thua kém chị gái.

Chẳng qua, đôi song sinh cùng Quách Ngọa Hồ hình như đều rất dễ ý đến sinh viên mới Vân Thủy Dạng kia, cô ta dựa vào cái gì chứ?

Nữ sinh ở đây, đều không khỏi ném ra ánh mắt soi mói đánh giá Vân Thủy Dạng, soi từ đầu đến chân, lại từ chân soi lên đầu, không nhìn ra cô ta có điểm nào mạnh hơn so với bản thân.

Nói cao cũng không đủ cao, nói bé bỏng cũng không tính bé bỏng, nói xinh đẹp cũng không có xinh đẹp đến khiến người ta khó quên, nói đáng yêu thì cũng chỉ có một chút đáng yêu, về khí chất thì lại càng không có.

Đội quân tóc dài ở đây, chỉ cần tự tin so với cô diễm lệ, xinh đẹp, đáng yêu, có khí chất hơn, đều không nhận được lỗ mũi hướng lên trời “Hừ” một tiếng.

Thủy Dạng tiến hay lùi đều không được, còn bị người ta xem thành chó mèo mà đánh giá, có chút không vui. “Mấy người có chuyện gì thế hả? Tránh ra!”

Âu Thái Đồng nhướn mày. “Học muội, tuy rằng tôi rất thông cảm với cô, nhưng không thể không nói cho cô biết tình hình thực tế, để cô khỏi hăm sâu vào vũng bùn, tự mình đa tình.”

Thủy Dạng chớp mắt mấy cái. “Chị là người ngoài hành tinh à? Chị nói gì mà một câu tôi cũng nghe không hiểu.”

Âu Thái Đồng đưa cột nhìn cô một cái, vẻ mặt “Cô là đồ ngốc à”. “Tôi từng lo lắng ba anh em Quách gia bởi vì tôi mà trở mặt thành thù, cho nên ai cũng không dám nhận, nhưng mà, cho tới hôm nay tôi sẽ nói rõ tâm ý của mình, tôi quyết định nhận lời theo đuổi của Quách học trưởng, cùng anh ấy yêu thương một đời một kiếp.”

“Dùng khí của vị học tỷ đây thật lớn đâu.” Thủy Dạng nhún vai mở tay. “Sau đó thì sao?” Liên quan gì tới cô?

Âu Thái Đồng vẫy mái tóc dài, không nhanh không chậm tao nhã nói: “Tin chắc rằng học trưởng Quách Ngọa Hồ sẽ tha thứ cho tôi không thể cho anh ấy tình yêu” đời đời kiếp kiếp 』, bởi vì kiếp này tôi hiền lành thiện lương, kiếp sau có khi tìm được nhân duyên tốt hơn. Chẳng qua, kiếp này có thể có được tôi, cũng không uống anh ấy sinh ra là đàn ông. Cho nên học muội à, cô không cần si tâm vọng tưởng với Ngọa Hồ, tuy rằng tôi rất muốn thông cảm với cô, nhưng là không còn cách nào khác, cô so với tôi xấu hơn, thua tôi là đúng.” Phảng phất đàn

ông có được tình yêu của cô ta, đó là sự ban ân lớn nhất của trời xanh.

Mắt Thủy Dạng sáng chói lóa, giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Cao Hàn Vũ lại cười nói: “Tôi thích Quách Đế Nhật.” Nói rõ trước rồi nhá! Không được tới giành.

Âu Thái Lâm xấu hổ mang chút sợ hãi, “Tôi rất thương thức học trưởng Quách Hoàng Lương”

Thật tốt quá, chị và cô không thích cùng một người, bằng không cô lại phải nhường đường.

Các nữ sinh khác có lẽ chỉ có sùng bái hoặc say mê đối với anh em nhà Quách gia, nhưng vừa nghe thấy “Nữ vương cùng hai nàng thị nữ” lại cư nhiên ở trước mặt mọi người “Chia của”, thóa mạ người ta, cũng bắt đầu bắt chước cái người thóa mạ ấy, ào ào thanh minh người mình thích người mình ái mộ là ai ai ai, phảng phất chỉ cần nói ra miệng, thì nam sinh đó không thể không thích mình.

Ba nữ sinh còn hơn một đám vịt, còn âm ỹ hơn so với chợ.

Thủy Dạng nhú mày, mặt cứng lại. Cô chỉ biết, dính đến ba cái cột phóng điện kia là không phải chuyện tốt gì.

Nhìn tình huống hiện giờ, còn chưa nhét vào hậu cung mà đã ầm ỹ ngất trời thế này, người người đều muốn làm nữ chính thứ nhất, mà cô thầm nghĩ muốn tránh xa, đội quân tóc dài này lại không cho phép, có đạo lý gì không vậy?

Cô cam chịu quay lại ngồi trên băng ghế, mặc cho đám tóc dài kia một mối oanh tạc cô, nghe xem bọn họ còn có thể xả ra cái tình tiết vớ vẩn gì nữa.

“Đang ầm ỹ cái gì thế?” Giọng nói đàn ông trầm mạnh áp đi tiếng gà mèo quỉ kêu.

Tim Thủy Dạng đập nhanh một cái, nhận ra tiếng của Quách Ngọa Hổ. Hừ! Còn không phải tại anh làm hại! Cô cố ý lạnh lùng nhìn anh, quay đầu đi.

“Các em vây quanh Thủy Dạng làm gì vậy?” Quách Đế Nhật cười meo meo không ngại học hỏi kẻ dưới.

Đừng nói con trai thích nhiều chuyện, nhóm cầu thủ tắm xong thay quần áo, kéo dài lỗ tai ra nghe.

Lặng ngắt như tờ.

Tiếng sảng giọng sau lưng, đùa ác là một chuyện, giáp mặt báo lại lại là chuyện khác.

“Đề em truyền lại cho!” Khóe mắt Lương Mĩ Đế ẩn sâu ý cười. Loại tình tiết nam nữ yêu đương, tranh giành tình nhân này, sao có thể không chia sẻ cho quần chúng được? “Âu Thái Đồng rất hào tâm nhắc nhở Thủy Dạng không cần si tâm vọng tưởng với học trưởng Quách Ngọa Hổ, bởi vì trong ba anh em Quách gia, chị ta đã lựa chọn, quyết định đem tình yêu cao quý của mình 『ban ân』 cho học trưởng Quách Ngọa Hổ. Không còn cách nào khác, ai bảo Thủy Dạng xấu hơn so với chị ta, thua chị ta cũng không cần phải khóc!”

“Học tỉ Cao Hàn Vũ giành trước tuyên bố, học trưởng Quách Đế Nhật là mục tiêu của chị ấy. Về phần bạn cùng trường Âu Thái Lâm của em, khát vọng có thể làm chim nhỏ ép rúc vào long học trưởng Quách Hoàng Lương. Các bạn nữ khác được lời thông báo chân tình này khích lệ, rồi rít mớ lòng, thẳng thắn phát biểu lời trong lòng, không cho người đẹp khác giành trước, theo phông chừng của em, có mười hai người muốn làm bạn gái học trưởng Quách Ngọa Hổ, có mười sáu người còn đang bồi hồi giữa hai học trưởng song sinh, có tám người muốn tỏ tình với hội trưởng, có……”

“Đủ rồi.” Quách Ngọa Hổ nhú mày.

Đám con gái này cũng quá có can đảm đấy chứ?!

“Thêm một câu nữa là được,” Lương Mĩ Đế vươn ngón tay lắc lắc. “Mọi người đều rất muốn biết, Thủy Dạng dựa vào đâu mà được các anh ưu ái?”

“Vô nghĩa, đây là chuyện nhà tôi.” Quách Ngọa Hổ trong long không thoải mái, vẻ mặt càng lạnh lùng. “Tôi không dự tính có bạn gái, đương nhiên cũng bao gồm cả Âu Thái Đồng ở trong, có đôi song sinh đó mặc cô chọn ai mà đi『ban ân』tình yêu, tôi không có ý định tiêu một đồng nào trên người bạn gái cả.”

Lời phát biểu thẳng của anh làm một đồng nữ sinh ái mộ á khẩu không nói gì được.

Hình tượng tao nhã của Âu Thái Đồng cứng lại một góc, “Anh xuất thân nhà giàu, trời sinh lại hiểu rõ đầu tư quản lý tài sản, làm sao có thể……” Mỹ nữ càng cần đàn ông rộng rãi để chứng minh giá trị của cô ta.

“Có tiền là chuyện của tôi, dựa vào cái gì mà phải chia sẻ với bạn gái thành quả vất vả của tôi?” Trên mặt anh không chút biểu cảm dư thừa, nhưng trong lòng hiểu được một thùng nước đá lớn này đủ để dội tình đám con gái mê tâm vô vị này.

Ai nói đàn ông có tiền phải đối xử hào phóng với phụ nữ?

Người càng hiểu được đầu tư quản lý tài sản, đối với chuyện sử dụng tiền tài càng cẩn thận. Đặc biệt Quách Ngọa Hổ về mặt tiền tài luôn luôn bị người nhà Quách gia xem là động vật máu lạnh, không thấu tình đạt lý chút nào.

Quách Ngọa Hổ khoác ba lô lên vai, vẫy tay với Thủy Dạng, “Đi thôi.”

Thủy Dạng khoát tay, “Không tiễn.” Mới không muốn bị anh thanh toán đâu.

Ý chí của Quách Ngọa Hổ tuyệt đối nói được là làm được, không tha cho người trộm cân giảm hai, hai bước đi lên liền nắm được tay Thủy Dạng, thuận tiện cho cô một cái lườm trí mạng.

“Tự đi? Hay để anh khiêng em đi?”

“Tự em đi được, có thể đi đường khác không?” Cô nịnh nọt lấy lòng.

“Còn muốn đi đường chết? Tuổi còn trẻ, cần gì nghĩ quần trong lòng.”

“Học trưởng, anh đây là đe dọa.”

“Mới không phải, anh chỉ cung cấp lời khuyên thiện ý.” Anh trả lời nhẹ nhàng băng quơ. Muốn đấu thắng anh? Đừng có ngu ngốc!

Thủy Dạng thất bại sụp vai, tùy ý anh nắm đi, xa xa nhìn lại, rất giống con sói lớn nắm bé khăn đỏ.

Đôi song sinh xem diễn rất thích, chẳng qua lão đại đi rồi, vì sao đổi thành bọn họ bị một đám nữ sinh vây quanh không thể động đây?

Có thể so với Quách Ngọa Hồ càng trá hơn không? Luyện được thuật kim thiên thoát xác tốt như vậy.

Âu Thái Đồng nhọt nhọt cười nói: “Học trường, học trường Quách Ngọa Hồ thật sự keo kiệt với bạn gái sao?”

Thanh âm Quách Hoàng Lượng trầm lạnh có vẻ nghiêm túc. “Lão đại nhà tôi khinh thường nói dối.”

Quách Đế Nhật một gương mặt đau khổ. “Bạn gái muốn xài tiền của anh, quả thật lên gòì còn khó hơn, đáng tiếc các mỹ nữ ái mộ anh sao có thể chịu được một tên quý keo kiệt như vậy chứ.”

Trái tim thủy tinh của nhóm em gái choang một tiếng vỡ nát. Đẹp trai thành đáng yêu, quý keo kiệt không ai yêu.

Không sai, Quách Ngọa Hồ không tiêu một đồng nào trên người bạn gái, bởi vì anh căn bản không có bạn gái.

Âu Thái Đồng thiếu chút nữa không duy trì được nụ cười. “Nhưng mà, nhìn anh ấy đối với Văn học muội thật đặc biệt!”

“Đó là đương nhiên, giao tình khác biệt chứ sao!” Đôi mắt hoa đào của Quách Đế Nhật lóe lóe.

“Giao tình?”

“Không phải là giao tình bình thường đâu nha ~”

“Ồ?”

“Hơn nữa còn có duyên phận không thể chia lìa ~”

“Gi?”

“Còn có ngay cả ông trời cũng không thể chia rẽ số mệnh ~”

“A?”

Đáp án miêu tả sinh động, mọi người tò mò chờ mong.

“Bởi vì á ~” Quách Đế Nhật thuận theo dân tình, như hí kịch kéo dài âm cuối.

“Cái gì?”

“Bà nội của Thủy Dạng cùng ông nội nhà tôi là anh em ruột, hơn nữa còn là anh em tình cảm vô cùng tốt, trên dưới nhà Quách gia không ai dám đắc tội với vị bác chồng này, bằng không kết cục sẽ bị ông nội nhà tôi ngăn chặn kinh tế, đáng sợ a ~”

Trên mặt mọi người là ba đường hắc tuyến.

“Thủy Dạng là cháu gái duy nhất của vị bác chồng này, cũng chính là em gái của nhà chúng tôi!”

Xuy! Không phải là anh em họ sao? Hại mọi người bị loạn hiểu nhầm một trận.

Thực sự..... Thực sự rất đáng đánh đòn nha!

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Dì ~”

Vừa đi vào một cửa hàng ăn uống kết hợp, vừa nhìn thấy obasan mỹ nữ châu tròn ngọc sáng nào đó, Thủy Dạng lập tức vùng khỏi tay sắt khổng chế, giống như bạch tuộc tám tay bám chặt lấy obasa mỹ nữ không thả.

“Dì, dì phải làm chủ cho con! Chị Mi Đế bán đứng con, hoàn toàn không thèm để ý gì tình chị em cả, đẩy con vào ma chướng của tên nào đó, cố ý thấy chết mà không cứu.”

Mẹ Lương Mi Đế - Hạ Hương Tuyết, cũng là người phụ trách gian hàng ăn uống này, nghe vậy híp mắt lại. “Chuyện này là thật?” Trong mắt tràn ngập chờ mong.

“Thật.”

“Thật tốt quá! Phạt nó rửa bát một tháng, không cho tiền công.”

“Dì, như vậy có quá độc ác hay không?”

“Không đâu.”

Hạ Hương Tuyết bỏ móng vuốt trên tay xuống, vỗ vỗ đầu cô. “Đội bóng rổ tối nay bao phòng, đi xem trước vị trí đi, muốn ăn cái gì thì gọi trước, tránh cho đến lúc người đông rồi thì không đến lượt con.”

Thủy Dạng nói thầm: “Cho con mượn cửa sau chuồn đi là được rồi.”

Quách Ngọa Hồ tiến lên một bước. “Dì Hạ, cháu muốn nói chuyện với Thủy Dạng, có thể mượn phòng làm việc của dì không?”

Hạ Hương Tuyết đương nhiên biết anh là ai, nở một nụ cười. “Ồ phía sau, cứ tự nhiên.”

“Dì!” Thủy Dạng buồn bực nhìn Hạ Hương Tuyết. Vị trưởng bối này sao có thể giống Lương Mi Đế kia không niệm chút tình cảm gì thế? Gặp phải Quách Ngọa Hồ liền bán cô đi luôn.

Mà không hổ là mẹ con, kiếm cớ bận rộn việc khác, đều làm bộ như không hiểu về mặt kháng nghị của cô.

“Đi thôi!”

Con sói hoang lớn lại đem bé khăn đỏ dắt vào bên trong phòng làm việc, xem em trốn đi đâu?

“Ô ô ô! Tôi thực sự đáng thương, một lần nữa bị người thân bán đứng.” Thủy Dạng giả khóc nói, tranh lấy chỗ ngồi thoải mái nhất trên ghế sofa đơn, chỉ sợ anh lòi cô ngồi trên ghế cho hai người, cô sẽ càng căng thẳng.

“Bán đứng? Bán đứng cho ai?” Cho dù anh ngồi cũng cao hơn cô cả một đoạn, uy vũ mạnh mẽ.

“Anh chứ ai!” Cô chính là hèn nhất không dám nhìn mặt anh, thì làm sao?

“Anh là gì của em?”

“Anh họ cả Quách Ngọa Hồ. Nhưng mà, chúng ta đã nói rõ, ở trường học không làm thân mạng thích.....”

“Ai nói với em là nói rõ rồi? Anh không chủ động nói rõ quan hệ của chúng ta, bởi vì chuyện này vô nghĩa, nếu không phải em và anh có quan hệ mật thiết, anh sẽ lãng phí thời gian của mình để ý em sao? Cũng chỉ bởi vì em là.....”

“Được rồi! Được rồi! Không cần phải nói nữa. Đại gian thương, anh không giải thích so với giải thích càng tệ hơn, người khác sẽ hiểu lầm em với anh có quan hệ mờ ám gì đó.” Cô thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn anh.

“Đó là em tự chuốc lấy.”

“Quả nhiên anh cố ý.”

“Em không biết phụ nữ càng muốn thanh minh quan hệ, dục vọng của đàn ông sẽ càng tăng mạnh sao?” Anh nhướn mày.

“Anh Ngọa Hồ, xin anh hãy thương xót!”

“Em vẫn muốn trốn tránh.”

Thủy Dạng khề nhăn đôi mi thanh tú, một mặt hao tổn tâm trí. “Em không trốn tránh cái gì cả!”

Quách Ngọa Hồ khề hừ một tiếng. “Không cần nói với anh, vừa mới tròn mười tám tuổi em đã mắc phải chứng si ngốc của người già, theo như giao hẹn của chúng ta, chỉ cần em làm bản thân gầy đi một kg, thì nhất định phải chuyển về nhà ở.”

“Em không cần, hơn nữa em cũng không gầy đi!” Thật sự không chịu nổi! “Là đàn ông cũng đừng để ý cái chuyện một cân hai cân này chứ, cho dù em là heo, nhiều hơn một cân ít hơn một cân cũng không ảnh hưởng gì cả.”

“Không cần nói sang chuyện khác, đã giao hẹn rồi thì phải tuân thủ.” Đừng có phóng đại âm lượng như vậy, uy lực tràn đầy làm người ta muốn trốn mất dạng.

“Em chính là không muốn chuyển về Quách gia ở, em thích ở kí túc xá của trường, ngày nghỉ đến chỗ đi làm thêm, bao ăn bao ở, cuộc sống như vậy tự tại hơn.” Nếu là chuyện khác có lẽ Thủy Dạng sẽ cúi đầu trước Quách Ngọa Hổ, nhưng chỉ khi nói đến chuyện này ánh mắt cô lộ vẻ kiên quyết, tựa như người giữ cửa.

Anh nắm lấy tay cô. “Sao đột nhiên lại trở nên khách khí như vậy?”

Cô mở to đôi mắt, lắc đầu.

“Tại sao tự dưng muốn ra ngoài ở? Em mới bao nhiêu tuổi, ông nội vậy mà cũng nghe em? Cha mẹ em đã qua đời từ sớm, bà nội ở cùng em đến năm mười lăm tuổi, cũng qua đời vì bệnh ung thư, trước khi lâm chung đem em nhờ cậy ông nội. Vân gia có thể nói là không có người thân của em, di em bên này cũng có gia đình riêng của mình, có sự nghiệp cần phải lo, chỉ sợ không thể chăm sóc em thỏa đáng, em vẫn nên chuyển về ở cùng mọi người, có thể chăm sóc lẫn nhau.” Đôi mắt khóa chặt người cô trở nên dịu dàng.

Chỉ sợ nhất chiều này của anh!

Lông mi sụp xuống, Thủy Dạng bất đắc dĩ thờ dài.

Ánh trời chiều xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, dịu dàng rơi vào phòng.

Nhìn ánh nắng mông lung ngoài cửa sổ, trong lòng cô cũng một mảnh mờ mịt, ngơ ngác không phản ứng.

“Thủy Dạng!” Anh im lặng chờ cô đáp lại.

Sự yên tĩnh làm cô cảm thấy không biết nên làm gì mới đúng.

Cô chưa chát nở một nụ cười nhạt, “Anh Ngọa Hổ, em đã không còn là trẻ con, đã có năng lực cơ bản chăm sóc cho bản thân, toàn Đài Loan có mấy vạn sinh viên ở trong trường học, tất cả mọi người không phải cũng thế sao?”

“Em không giống thế. Thời điểm bác chồng mở miệng 『ủy thác』 với ông nội, anh cũng ở bên, một tay bà kéo tay ông nội, một tay kéo tay anh, bác chồng cố chấp như vậy là vì lo lắng cho tương lai của em mà than khóc, bà hiểu được bác cả, bác hai không có khả năng thu nhận em, mới ủy thác em cho chúng ta. Ngẫm lại, tâm tình bác chồng có bao nhiêu đau xót, ngay cả con mình cũng không dám phó thác, bà có bao nhiêu khổ sở? Tâm đau bao nhiêu? Cho nên, Thủy Dạng, hãy coi như vì an ủi bà nội em trên trời có linh thiêng, không làm linh hồn bà bất an, ít nhất em cũng phải để cho Quách gia..... ông nội và anh chăm sóc em cho đến khi tốt nghiệp đại học.” Giọng nói anh bình thản, tròng mắt đen ngừng trên cô cũng không hề tầm thường.

Anh nói như vậy, không phải tự mình tìm phiền toái sao?

“Anh Ngọa Hổ, ý thức trách nhiệm của anh cũng quá nặng rồi.” Thủy Dạng không rõ cái tư vị tràn ra trong ngực là gì. “Em đã đủ mười tám tuổi, không còn là trách nhiệm của bất kì ai cả.”

“Nói vớ vẩn, trước kia em đâu có làm mình làm mẩy như thế này.” Anh nhướn mày, “Nói cho anh, Thủy Dạng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thực sự có thể nói sao?

Cô ngẩng mặt nhìn anh chờ cô giải thích, khuôn mặt anh đoan chính anh tuần thoạt nhìn có chút nghiêm túc, lại mang theo sự dịu dàng không nói nên lời.

Tìm đập, có chút rối loạn.

Từ trước đó anh vẫn luôn đối xử như vậy với cô sao? Đúng vậy, anh luôn luôn hung hăng, rất khó để nói chuyện, khi cần thiết, cũng dịu dàng nhất. Một năm trước, cô thừa dịp anh nghỉ hè ra nước ngoài bồi dưỡng, ở nhờ nhà dì, chờ anh trở về tìm cô.

Khi “Tranh luận”, giả vờ thật lâu mới hiểu ra là một hình thức thoái lui.

“Nói đi! Lý do là gì?”

Cô cần môi, chuyện đề ý nhất trong lòng có thể thẳng thắn nói ra với anh sao? Chỉ sợ sau khi nghe xong, anh cũng giống như một số người ước gì không có quan hệ với cô.

Quách Ngọa Hổ một khi hạ quyết tâm muốn biết chuyện gì, tính kiên nhẫn liền tràn đầy, nhẫn công hạng nhất.

Cô thua anh rồi.

“Anh Ngọa Hổ, chắc anh biết em là con gái nuôi của Vân gia chứ?!” Cô chán nản gục đầu.

“Anh biết.” Anh trầm giọng nói.

Hai nhà Quách, Vân giao tình sâu đậm, không giấu được loại bí mật này.

Bác chồng của Quách Ngọa Hổ, cũng chính là bà nội Vân gia sinh ra ba người con, bác cả, bác hai sau khi kết hôn sinh ra được hai đứa cháu đích tôn,

chú ba sau khi cưới nhiều năm vẫn không có con, nhân duyên vừa khéo nhận nuôi Vân Thủy Dạng.

Hạ gia có ba chị em, chị cả là mẹ nuôi của Vân Thủy Dạng, chị hai là Hạ Hương Tuyết, mà em ba Hạ Hương Trùng mới là mẹ đẻ của Thủy Dạng. Tuổi trẻ Hạ Hương Trùng yêu phải người đàn ông không nên yêu, chưa kết hôn đã mang thai, sinh ra Thủy Dạng liền đưa cho chị cả nhận làm con thừa tự, từ đó không rõ tung tích, cũng không hề liên lạc với thân thích, cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Bà nội Vân thật vất vả mới có cháu gái, cho dù là nhận nuôi, cũng thương hơn so với cháu đích tôn.

Có bà nội yêu thương, từ nhỏ Thủy Dạng đã theo bà nội thường ra vào Quách gia, cùng ông nội Quách (cô gọi là ông chú), ba anh em Quách gia đều rất quen thuộc, rất gần gũi.

“Năm sáu tuổi, mẹ sinh bệnh mà chết, năm tám tuổi, cha bồi vì tai nạn xe cộ mà bỏ mình. Trong tang lễ của cha, em nghe được bác cả, bác hai 『 thảo luận 』 chuyện của em, nói cha mẹ vì nuôi em mới mang đến điều xấu, từng người từng người chết đi, tiếp theo không biết sẽ là ai? Oán trách cha mẹ không nên nhận nuôi đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ mang chuyện chẳng lành đến là em..... Về sau bà nội đi ra mắng bọn họ, bọn họ mới không dám nói tiếp.

“Đó là lần đầu tiên em nghe được lai lịch thân thể của mình, em vừa hoang mang hoảng sợ, vừa khó chịu lại bối rối..... Mỗi quan hệ ruột thịt được cho là hiển nhiên đó, trong nháy mắt bị phủ định, em nên làm gì bây giờ?” Giọng nói Thủy Dạng bình tĩnh, nhưng đôi môi phát run tiết lộ sự bất lực năm đó của cô.

Quách Ngọa Hồ nắm lấy tay cô một cách tự nhiên. “Em tuyệt đối không phải đứa trẻ mang đến điềm xấu.”

“Nhưng mà..... bà nội là cọc gỗ nổi duy nhất của em, bà dùng tình yêu bao dung nhất cứu lấy em! Nhưng bà nội tốt như vậy cũng tại lúc em mười lăm tuổi mắc ung thư mà qua đời, bác cả, bác hai đều nói em lại khắc chết một người, ai ở cùng với em đều sẽ đoán mệnh.” Cô cắn chặt môi dưới, cơ hồ cắn đến muốn chảy máu.

Quách Ngọa Hồ kéo cô qua, ôm vào lòng, không cho cô ngược đãi bản thân.

“Nói vớ vẩn! Bác cả và bác hai thật sự quá đáng, thực chẳng phải người tốt đẹp gì, bác chồng là mẹ bọn họ, sao bọn họ không nói chính mình khắc chết bà đi? Tìm căn nguyên cứu đế, bọn họ hợp lại chèn ép em, bịa đặt sinh sự, mục đích chính là chiếm tài sản, không muốn chia cho em.”

“Là vì thế sao?”

“Theo quy định của pháp luật, sau khi bác chồng mất tài sản của bà hẳn phải được chia làm ba phần, em có thể 『 thay mặt kế thừa 』 phần của cha. Kết quả em lại ngu ngốc bị mấy lời của bác cả, bác hai kích thích, buông tha không kí lên tài liệu kế thừa, tài sản gần trăm triệu bị bọn họ chia đều. Chờ ông nội phát hiện thì đã chậm một bước, may mắn trước đó bác chồng đã đem mấy trăm vạn tiền mặt, cổ phiếu đăng ký dưới tên em, coi như là phí nuôi dạy, em mới không thành kẻ không xu dính túi.” Vô vô cái đầu ngốc của cô, anh mới nhẹ nhàng đẩy cô ra.

“Em chưa từng hoài nghi bà là bà nội ruột của em.” Trong lòng cô luôn mang sự cảm kích.

“Em không hận bác cả, bác hai đã chiếm mất tài sản sao?”

Thủy Dạng lắc đầu. “Nếu cha mẹ khỏe mạnh, phải nên là bọn họ kế thừa tài sản, chờ cha mẹ sau trăm tuổi truyền lại, em sẽ cảm thấy có vẻ an tâm thoải mái hơn.”

“Đầu đất, so với bác cả, bác hai, hai kẻ trọng lợi ích coi nhẹ tình thân của em kia, ngược lại là em làm bạn với bác chồng lúc tuổi già, cho bà cảm giác tình thân, khi bà sinh bệnh cũng không xa không cách, điểm này ông nội Liên rất cảm kích trong lòng, em so với ai đều có tư cách thừa kế tài sản.” Đôi mày rậm của Quách Ngọa Hồ không dấu vết nhăn lên. “Chẳng qua, em vứt bỏ quyền thừa kế còn chưa tính, về sau nếu bác cả, bác hai lại nói lung tung, em có thể trực tiếp mắng bọn họ là quý tham lam không có lương tâm!”

“Nhưng mà.....”

“Không cho phép nói mình khắc ai, không cho phép có loại suy nghĩ đó!”

“Nhưng mà.....”

“Năm đó bác chồng gần bảy mươi tuổi, cũng không tính là chết yểu. Cha mẹ em qua đời, một người là sinh bệnh, một người là do lái xe không cẩn thận, muốn đổ lên đầu em, cũng không khỏi quá hèn hạ đi.”

Thủy Dạng trầm mặc.

“Anh nói cho em biết, năm anh mười lăm tuổi cha mẹ gặp phải tai nạn máy bay, cả hai cùng chết, chẳng lẽ là do anh khắc chết bọn họ?”

“Đương nhiên không phải.”

“Anh cũng tin rằng không phải. Trên đời này mỗi ngày, mỗi phút không biết có bao nhiêu người chết đi, chẳng lẽ đều là do người nhà họ khắc chết sao? Người mà sẽ nói ra những lời như thế đơn giản là không có nhân tính, mất đi một người thân đã là sự mất mát to lớn, không đến an ủi thì thôi, còn bỏ đi xuống giếng nói ra những lời làm nhục người khác như thế, bụng dạ khó lường như vậy, vừa ngu ngốc lại gian ác.”

Từng câu từng chữ của anh, giọng nói ôn hòa dịu dàng làm chấn động lòng cô.

Hơi nước, tụ lại trong hốc mắt, chậm rãi chảy xuống, cô khóc lên.

“Anh không hiểu được..... Em sợ..... Mọi người cũng sẽ gặp phải bất hạnh..... không ở cùng nhau thì tốt hơn..... Em không muốn lại mất đi người thân..... Chỉ cần em chuyển đi là tốt rồi.....”

“Ai nói?” Cô ở hai năm mới có suy nghĩ nặng nề này, anh xác định có người cố ý khơi mào xuống tay với tâm bệnh này của cô.

Không trách được Thủy Dạng bắt đầu tránh bọn họ, thậm chí ước gì biến thành người xa lạ.

Thật sự phải cảm ơn “Ý tốt” của cô! Quách Ngọa Hồ tức giận nghĩ.

“Không có.” Cô chuyển đôi mắt mông lung đắm lệt, lấy giấy lau đi, khó khăn cất giọng nói từ cổ họng, “Không có ai nói gì với em cả, là em tự mình nghĩ đến, không cần ở chung quá lâu thì tốt hơn, hai năm là đủ rồi.”

Giấu đầu hờ đơ! Cô càng muốn giải thích, Quách Ngọa Hồ càng không tin.

Tròng mắt đen xẹt qua một tia cảm thán, tạm thời anh không ép hỏi nữa, sợ cô lại rung rung nước mắt.

“Vừa rồi anh nói nhiều với em như vậy, hẳn là em biết suy nghĩ của mình là sai rồi chứ!”

“Anh Ngọa Hồ.....” Thủy Dạng thật sự sợ lại phải đối mặt với cảnh người thân mất đi.

“Đôi góc độ khác mà nói, cái loại ỉn khúc mắc này của em thật không thể chấp nhận được, quá tự phụ rồi đấy!” Anh ôn thanh nói: “Em không phải Thượng Đế, cũng không phải Diêm Vương, nào có năng lực ảnh hưởng người khác chết sớm hay chết muộn? Muốn sinh bệnh chết hay chết vì tai nạn giao thông? Em tự cho mình đã khắc chết họ, không phải quá tự phụ sao?”

“Ai mà thích loại tự phụ này chứ!” Cô hơi cười khổ.

“Anh đương nhiên biết đây là người khác không có ý tốt giáo huấn cho em, nhưng em cũng không cần ngây ngốc mà nhận đấy chứ? Thật sự là cô ngốc!”

“Anh Ngọa Hồ, anh không hiểu.....”

“Sao anh lại không hiểu? Em bề ngoài nhìn coi mở, nhưng sâu trong nội tâm lại có chút tự ti, tự ti mình là con gái riêng, tự ti cha mẹ nuôi dưỡng mình qua đời, em nghi ngờ bản thân đã làm gì sai hay có chỗ nào không tốt, đến cha mẹ đẻ cũng không cần em, đúng không?” Anh dừng một chút, giọng nói luôn ôn hòa đột nhiên trầm nhẹ, “Em rất kinh ngạc vì sao anh biết? Bởi vì anh cũng đã từng nghi ngờ qua, có phải do anh không ngoan, không làm người ta thích, cho nên cha mẹ muốn bỏ anh lại một mình?”

Ý của anh là, anh cũng đã từng trải qua cảm giác đó sao?

Hơi nước lại lần nữa che kín mắt cô, cô nghẹn ngào, “Anh Ngọa Hồ.....” Loại cảm giác đó không thể nói với người ngoài, không phải tự mình trải nghiệm qua thì không cách nào cảm thông được.

“Con đường này anh đã đi qua rồi, Thủy Dạng, em nhất định cũng không thành vấn đề.” Về mặt Quách Ngọa Hồ nghiêm túc, “Cha mẹ nuôi của em qua đời, đó là sai lầm của cha mẹ, là bọn họ thiếu em. Nếu em muốn tìm cha mẹ ruột của mình, gào thét tâm tình của mình với bọn họ, anh cũng có thể giúp em đào bọn họ ra, tùy ý em phát tiết thế nào cũng được, chỉ là không cho phép xử nguyên tội về mình, có tội là cha mẹ thân sinh của em.”

Cha mẹ thân sinh?

Câu chữ nặng nề giống như tảng đá, nháy mắt ép tới là Thủy Dạng choáng váng.

“Không cần.”

Từ từ lớn lên, từ từ trong miệng đi cô biết được rất nhiều chuyện cũ từ trước khi cô ra đời, biết người cha thân sinh của mình là ai, mẹ đẻ của mình ở nơi nào.

Khi vừa mới biết, cô vừa hoảng loạn vừa đau lòng, không cách nào hình dung được ngũ vị tạp trần trong lòng, ngực cơ hồ không hít thở được. Chậm rãi chậm rãi, cô không quan tâm nữa, hoặc nên nói là, không thể nào quan tâm được. Đặc biệt khi cô biết được cha mẹ thân sinh của mình mỗi người có một cuộc sống rất tốt, cuộc sống về vang rộng mở, cô còn quan tâm để làm gì?

Quách Ngọa Hồ cũng biết chuyện, mạng lưới tình báo nhà anh thần thông quảng đại.

“Thủy Dạng, em chỉ cần vì bản thân mà sống là được rồi! Đương nhiên, phải sống vui vẻ, phần khởi, đúng lý hợp tình mà sống, thoải mái trong lòng.....” Thanh âm dịu dàng hàm chứa sự mạnh mẽ to lớn.

Cô dẫn mi nờ nụ cười. “Anh Ngọa Hồ, em luôn có chút sợ anh đấy! Anh làm người đoan chính, tính tình lạnh lùng, thủ đoạn lợi hại, ông chú rất đặc ý vì anh cực kì giống ông. Nhưng mà, khi anh thả lỏng phong thái, cư xử dịu dàng, sự nam tính quyền rũ cực kì mê người, khó trách có nhiều nữ sinh sùng

bái anh đến vậy, ngay cả hoa hậu giáng đường cũng tự động quỳ gối dưới giày thể thao của anh.”

“Có tâm trạng giễu cợt anh, hẳn là không có việc gì.” Anh mới lười dụi dằm với đám mê trai kia, nhún nhún vai.

“Bọn họ là quỳ gối cái tấm biển chữ vàng của Quách gia kia.”

“Đó chỉ là một trong những nhân tố. Thực ra nữ sinh bây giờ đều rất thông minh, rất có mắt nhìn, giống như anh Ngọa Hồ đây vừa nhìn đã biết là một soái ca đáng tin cậy như lông phượng sừng lân, làm bạn trai hoặc ông xã đều tuyệt vời ông mặt trời!” (chém a chém ~~~)

“Một thùng nước đá mà không đủ, anh rất vui lòng đổ ba thùng, năm thùng. Anh sẽ không tiêu một xu nào vào bạn gái, không làm đầy tớ kiêm lái xe, cũng không làm cái thùng rác cảm xúc của bạn gái.” Quách Ngọa Hồ gọn gàng dứt khoát tỏ rõ không có hứng thú, không thêm đề ý tiết mục của cô, đi ra ngoài.

Kiều ngạo vậy? Nhưng vừa rồi anh rõ ràng vừa làm cái thùng rác cảm xúc của cô, lại còn là loại cỡ lớn nữa chứ. Ai! Cô là em họ mà! Vấn đề khác.

Tròng mắt Thủy Dạng chuyển một cái, “Anh Ngọa Hồ, mỹ nữ theo đuổi anh không có hứng thú, chẳng lẽ anh là Gay?”

Nghe nói nam đồng chí (chỉ người gay) chính là khăn tay tốt nhất của phái nữ! Cô không dám thừa nhận bản thân có chút chờ mong.

“Có muốn anh ở đây hôn em để chứng minh tính hướng không?” Anh nheo mắt lại.

“Không cần không cần. Nói đùa chút không được sao?” Đáng ghét, hại tim cô trật một nhịp.

“Anh thích làm người đi săn, không thích bị thành con mồi.”

“Nói trắng ra, chính là chủ nghĩa Sô vanh thôi!” (chủ nghĩa Sô vanh: chauvinism – niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng nước mình hơn các nước khác)

Quách Ngọa Hồ không phủ nhận, còn tự nói anh là con heo đất hiệu lí lẽ.

“Chùng nào thì em chuyển về Quách gia?” Anh quay lại vấn đề chính.

“Đang ở kí túc trường rất tốt, sao lại muốn chuyển? Đợi năm hai chuyển có được không? Đã đóng tiền rồi mà không ở thì thật lãng phí!”

Lời này có chút thuyết phục Quách Ngọa Hồ, trong lòng khó xử. “Tháng sau anh sẽ ra nước ngoài bồi dưỡng, đi lần này ít nhất mất nửa đến một năm, em ở cùng ông nội anh sẽ an tâm hơn.”

“Em thì có chuyện gì chứ!”

Làm ơn đi, anh cũng không phải cha cô, gì mà buồn lo vô cớ vậy? Nếu nói bởi vì bà nội từng “Ủy thác”, nhưng cô đã tròn mười tám tuổi, là người lớn có năng lực tự chủ, nói như thế nào cũng không đến trên đầu anh đi.

Chẳng qua, đàn ông Quách gia một đồng, Quách Ngọa Hồ thuộc loại làm người “Quán triệt trước sau”, trăm ngàn lần không được cứng đối cứng, như vậy sẽ càng kích thích chí chiến đấu của anh.

Thủy Dạng âm thầm thờ dài. “Nếu anh có em trai, có phải định lấy tên là 『Tàng Long』không?” Sau đó, liên thủ xưng bá võ lâm, ai dám cùng tranh!

“Không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Chữ tên đó quá khó viết.” Đáp án này không khỏi quá lạnh lùng đi.

“Cũng đúng, có một mình anh là đủ rồi, sinh anh rồi còn hơn người khác sinh ba, sinh năm.”

Quách Ngọa Hồ xác định cô không có ý giễu cợt, tròng mắt đen thâm u. “Cha mẹ anh vốn không có ý định sinh con, bọn họ quá yêu nhau; Nhưng thân là trưởng tử dâu cả, chung quy vẫn phải sinh trưởng tôn theo giao phó của ông nội.”

Đáp án này càng lạnh lùng hơn.

Bởi vì đơn thuần yêu thích trẻ con mà sinh con dường cái, thực hiện trách nhiệm của cha mẹ, như vậy không phải thật tốt đẹp sao? Cuộc sống hiển nhiên không có nhiều chuyện đơn thuần, tốt đẹp.

“Anh cũng không có gì bất mãn hay tiếc nuối, mà là muốn nói cho em, con người không thể tự mình sinh ra,『 cách thức』sinh ra như thế nào căn bản không có gì to tát! Nhưng chúng ta có thể lựa chọn phương hướng và triết lý cuộc sống cho mình, ai thiếu ta hoặc có lỗi với ta không quan trọng, quan trọng là ta đối xử tốt với bản thân, để bản thân tự do tự tại.” Quách Ngọa Hồ nhẹ nhàng nói, chậm rãi kể.

Đây là cách anh an ủi cô sao?

Thủy Dạng mỉm cười, đáy lòng dâng lên một dòng nước ngọt ngào ấm áp.

“Anh Ngọa Hồ, bình thường anh rất trầm tĩnh ít nói nha!” Cuộc sống hai năm dưới một mái nhà với nhau, một tháng câu nói của anh cũng không nhiều bằng hôm nay.

“Bình thường cũng không cần phải nói đại nghĩa với cái đồ ngốc em, nói xong mà miệng anh cũng khát khô rồi.”

“Ai là đồ ngốc! Đơn thuần thiện lương không được sao?” Cô mới không thừa nhận mình ngốc hay đần đâu!

“Tô điểm cho lời thoại thôi! Em thích nghe là tốt rồi.”

Mi tâm của anh giãn ra, tình huống hiện giờ của Thủy Dạng so với anh đoán trước làm anh yên tâm hơn, cũng sẽ không cứng rắn yêu cầu cô về ở Quách gia ngay lập tức.

Nhưng trong lòng anh hiểu được, Thủy Dạng nhất định là bị người nào đó trong nhà nói kích thích mới kiên trì chuyển nhà, anh sẽ tra rõ ràng người đó là ai.

“Anh Ngọa Hồ, mọi người hẳn đã đến rồi.” Có thể ăn cơm chưa? “Anh chơi bóng không đói bụng sao? Em nghe thấy cả tiếng bụng anh đang sôi rồi đây.”

Cong môi cười nhẹ, Quách Ngọa Hồ đứng dậy mở cửa phòng, không ngoài ý muốn thấy mấy phần tử ở ngoài nghe lén không kịp chạy.

“Em không có nghe lén nha!” Lương Mi Đế giấu đầu hở đuôi nhấn mạnh, “Là mẹ em nói hai người cô nam quả nữ ở chung một chỗ, bảo em tới đây chú ý một chút.” Tiểu gian thần mạng lão gian thần ra làm bia đỡ đạn, có gan thì tìm người lớn mà tính sổ!

“Nói với di Hạ, nhóc quý còn đang trong giai đoạn phát dục tôi không có hứng thú.” Quách Ngọa Hồ như thật như đùa nói, ánh mắt lướt qua tiểu gian thần, dừng lại trên người đôi anh em đang tán loạn.

Quách Đế Nhật vội vàng giải thích, “Mọi người đều đến cả rồi, nhưng vì đội trưởng tiền nhiệm còn chưa nhập tiệc, mọi người cũng không thể không biết xấu hổ mà động trước, cho nên bọn em tới đây mời người.”

Quách Hoàng Lượng nhả nhận cười cười, “Em trai tôi cuối cùng cũng nói được vài câu tiếng người.”

“Này, anh có ý gì?” Quách Đế Nhật muốn đánh người.

“Nghe lén còn tìm được lý do quanh mình chính đại, quả nhiên là nhanh trí.” Quách Hoàng Lượng vỗ vỗ tay.

“Anh không phải cũng nghe sao?”

“Anh đây rất muốn nghe, đáng tiếc thiết bị cách âm quá tốt.” Vị lão huynh này thoái thác cứ phải gọi là không còn một mảnh.

Thủy Dạng vỗ án tán thưởng, cười đến rất vui vẻ. “Mới bao lâu không gặp, công lực『trượng cười mặt lạnh』của anh Hoàng Lượng đã cao hơn một tầng rồi, anh Đế Nhật vẫn nên ngoan ngoãn ăn thua đi!”

Quách Đế Nhật lập tức ứng theo dân tình, song chường che mặt làm nàng dâu nhỏ. “Số tôi thật khổ a ~~ có một ông anh họ ra trước ba tháng, kiêu ngạo đến đáng đánh đòn, đã đủ đau khổ rồi, còn bị một tên anh trai chỉ ra sớm hơn ba phút ăn hiếp, ai ôi ~~ trời đổ kị anh tài, bọn họ đều ghen tị sự hoàn mỹ của tôi, cố tình bắt nạt tôi làm trò vui, ai ôi.....” một bên kẻ lẻ một bên từ kẻ ngón tay lên nhìn, Thủy Dạng cười đến đau bụng, mà tiếng cười của Thủy Dạng lại dễ dàng làm dịu mặt lạnh không vui của Quách Ngọa Hồ, lộ ra nụ cười nghiêng ngả.

Quả nhiên có vấn đề, lão đại Ngọa Hồ thực sự đối với Thủy Dạng không giống với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Âu Thái Đồng luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người, đã hoàn toàn bị bỏ quên một góc, ngay cả Âu Thái Lâm cùng Cao Hàn Vũ hai kẻ trung thành của cô ta, đều vội vàng giống như người hầu rót nước bưng trà cho đôi song sinh, dọn dẹp mặt bàn, mang lên cà phê nóng, không rảnh hầu hạ nữ vương. Mà Quách Ngọa Hồ “Sau cuộc tuyển chọn bạn trai” phải nên hầu hạ cô ta cho tốt, lại thật sự không thèm xem cô ta vào mắt, một mặt hỏi han ân cần với Vân Thủy Dạng, thế này thì làm Âu Thái Đồng còn mặt mũi gì nữa?

Trước khi cô ta chưa lấy được hạnh phúc, cô ta chính là không cho phép Âu Thái Lâm và Cao Hàn Vũ kém mình cả một đoạn kìa giành trước được, như thế thật quá tổn hại lòng tự trọng của nữ vương rồi.

Vì thế Âu Thái Đồng đề nghị, mọi người cùng đi núi Dương Minh ngắm cảnh đêm, tiếp tục đánh chiếm cảm tình.

Rất nhiều người hô ứng, “Được đấy!” Có người trẻ tuổi nào không thích đi chơi đêm?

Thủy Dạng nhắc tay. “Ký túc xá có gác cổng, tôi không đi nhé.”

Chỉ chờ câu này của cô thôi!

Âu Thái Đồng cười tươi rồi, mắt đẹp trông mong Quách Ngọa Hổ, phóng điện tới triệu volt. “Ngọa Hổ vừa khéo có thể chờ em, em thật sự không để ý việc ngồi xe máy.” Ngày thường không phải xe trăm triệu có tiếng thì còn lâu mới ngồi! Chẳng qua lúc này đặc biệt, cô cũng phải dịu hiền một chút.

Ở đây một đoàn nam sinh, cũng chỉ có năm nữ sinh, Thủy Dạng không đi còn lại bốn, đệ nhất mỹ nữ Âu Thái Đồng đương nhiên có rất nhiều nam sinh muốn chờ đi, liên tục phát tiếng thở dài, như trách móc không công bằng.

Âu Thái Đồng được thỏa mãn, nụ cười đắc ý làm trăm hoa biến sắc.

Đây mới là đãi ngộ mỹ nữ nên hưởng!

Quách Ngọa Hổ sao mà may mắn thế!

Cô tự tin đã thành công hòa nhau một trận.

“Nhiều người có vẻ không hài lòng, Âu Thái Đồng học muội nên chọn dừng sĩ khác chờ cô đi đi!” Quách Ngọa Hổ ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Mùa đông lên núi Dương Minh chơi đêm, các vị nhớ mang áo mưa đi mặc, ngăn gió đông lạnh thấu xương. Tội ấy à! Muốn tiết kiệm chút tiền dầu xe, cho nên không phụng bồi được rồi.”

Lương Mi Đế xem diễn rất chi là vui vẻ, thiếu chút cười ra. Ai! Thật muốn nói cho chị em Âu gia, đừng có đánh chủ ý lên ba anh em Quách gia, đó là chuyện không thể thực hiện được.

Đưa ra hộp bánh đã đóng gói tốt xong, Quách Ngọa Hổ mang theo một nụ cười nhạt: “Em gái, anh đưa em về kí túc xá. Hoàng Lương cùng Đế Nhật nếu muốn đi chơi đêm, nhớ gọi điện thoại về nhà, anh không thích thím đuổi theo anh hỏi các con thím ấy ở đâu đâu.” Tặng kèm cái nhìn cảnh cáo.

Quách Hoàng Lương gơ hai tay đầu hàng. “Đã biết, bọn em một lúc nữa sẽ trở về trình diện với mẹ.” Quách Đế Nhật cười hi hi, không có dị nghị. Thình thoảng cũng muốn làm đưa con hiếu thuận một lần! Lần tới nếu không cẩn thận đi chơi tới nửa đêm, ít nhất mẹ già sẽ hạ thủ lưu tình, không cáo trạng với ông nội.

Âu Thái Đồng trừng mắt nhìn bọn họ, “Cái gì? Các anh đều không đi sao?” Trên mặt không hên mà toát ra thần sắc kích động đầy căm phẫn.

Như thế nào lại có người cự tuyệt lời mời của người đẹp?

Quách Đế Nhật không khỏi cong khóe môi, “Bọn tôi đây là những nhân sĩ xã hội mỗi người đều có chuyện muốn bận, nhóm mấy người thừa dịp đang còn là sinh viên tranh thủ chơi nhiều một chút.”

Quách Ngọa Hổ nắm tay Vân Thủy Dạng muốn rời đi, Âu Thái Đồng đề cao âm điệu nói: “Quách Ngọa Hổ, tôi chủ động mời anh, anh thế mà không biết quý trọng? Anh là thằng ngốc nào vậy?”

Quách Ngọa Hổ đành giọng nói: “Ở đây có rất nhiều người thông minh, cô tùy tiện chọn đều rất

xứng đôi, hoặc là nên hoài nghi, cô xứng đôi với người ta sao?”

“Lời này của anh có ý gì?”

“Ý ngay trên chữ.” Nói xong, chạy lấy người.

Âu Thái Đồng muốn nổi bão rồi, nhưng ở đây còn rất nhiều nam sinh ái mộ cô ta, hình tượng quan trọng hơn.

Quách Đế Nhật ha ha cười. “Đừng để ý, đừng để ý, lão đại nhà tôi chính là cái tính thôi vậy đó, không hiểu thương hương tiếc ngọc, cô gái nào thích phải ảnh mới gọi là có mắt không trông kia!”

Quách Hoàng Lương liếc một cái xem thường, kéo hân đi.

Các nam sinh khác bắt đầu ồn ào ai có thể được chờ đệ nhất mỹ nữ trường đại H đi, nhưng Âu Thái Đồng nào còn tâm tình đi chơi đêm? Lấy cớ không mặc đủ quần áo chống lạnh, lần sau có cơ hội lại đi thôi!

“Chờ mà xem! Quách Ngọa Hổ, chỉ có tôi mới có thể cự tuyệt đàn ông, không tên đàn ông nào có thể cự tuyệt tôi.” Âu Thái Đồng dưới đáy lòng phát

ra thư khiêu chiến, con người lóe sáng sự chắc chắn khiến đàn ông phải quý gồi. (đoạn này kh chắc lắm)

Còn nhiều thời gian, cô còn có bó lớn thanh xuân để tiêu hao với anh.

Cô không vội, và lại chờ Quách Ngọa Hổ nhập chủ “Tập đoàn Bách Hoàng”, còn phải xem biểu hiện của anh ta!

Không có thân phận địa vị tương đương, cũng không xứng được sự ưu ái của cô ta.

Tuyệt thế mỹ nữ chính là rất đắt giá.

Âu Thái Đồng giương khóe môi lên, nụ cười nhạt trong suốt, tao nhã nâng tay chỉnh chỉnh lại tóc, rất có kỹ thuật rời khỏi sân khấu.

Im ắng, một phòng đầy nam sinh đều vì vẻ phong tình toát ra từ cô ta mà ngẩn ngơ.

“Anh Ngọa Hổ, Âu Thái Đồng học ti dường như thật sự rất thích anh đấy!” Thủy Dạng không nói rõ được đáy lòng đang có tư vị gì, dù sao có chút không vui.

“Cô ta thích là cái biển vàng 『Tập đoàn Bách Hoàng』 kia.” Quách Ngọa Hổ tự đánh giá bản thân nhìn người thực chuẩn, đây là bài huấn luyện thứ nhất của ông nội đối với nhóm cháu trai.

“Anh không tự tin sao? Cho dù anh không phải người nhà Quách gia, vẫn sẽ có rất nhiều nữ sinh ái mộ anh.”

“Nhưng tuyệt đối sẽ không phải là Âu Thái Đồng, hoặc là nên nói, bất luận là người phụ nữ nào của Âu gia.”

“Là thành kiến của anh đấy chứ!” Thủy Dạng ngira đầu nhìn anh, “Anh Ngọa Hổ, anh thật sự không cần lo lắng cho em đâu.”

“Em yên tâm, chuyện tình cảm anh sẽ không để người ta chi phối.” Quách Ngọa Hổ cho cô một nụ cười cam đoan, tiếp theo mặt nghiêm lại giáo huấn: “Em lo mà học đi, không cần để ý đến chuyện tình cảm của người lớn.”

“Em cũng đã là người lớn rồi!” Hềch cảm lên.

Anh so so chiều cao của cô, miễn cưỡng chỉ tới cằm anh, “Aizz, không cứu được.” Ngừng lớn rồi!

“Em không tính là thấp, do anh quá cao.” Cô gior chân.

“Một trong những di chứng không thích vận động, chính là không cao được.” Điểm ấy, ngay cả anh cũng thay cô không có biện pháp. Nếu hai người muốn hôn nhau, mức độ khó khăn không nhỏ.

“Không cần bởi vì bản thân lớn lên giống cây cột, mà ghen tị với chiều cao vừa phải của người ta, nùng tiêm phù hợp.”

*nùng tiêm phù hợp (稭纤合度): không mập không gầy, vóc người vừa đúng

“Không sai, không sai, khó thấy được một con vịt con xấu xí không tự ti.”

“Ai, ai, ai là vịt con xấu xí?”

“Em chứ ai! So với Âu Thái Đồng trang điểm xinh đẹp, em ăn mặc giống hệt vịt con xấu xí, đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp.” Quách Ngọa Hổ tìm được xe máy của mình rồi, lấy mũ bảo hiểm ra đội lên đầu cô.

“Em ăn mặc rất bình thường, giống sinh viên vậy thôi.” Cô hừ hừ, tú quần áo kí túc xá nhỏ như vậy, chỉ hai cái áo khoác dày đã tặc rồi, ai có biện pháp trang điểm xinh đẹp chứ? Ăn mặc ảm áp được là tốt rồi.

“Để cuối tuần trống cho anh.” Anh đột nhiên nói.

“Làm gì?” Cô tròng to mắt. Ngày cuối tuần, ngày làm thêm, tuy cô không phải lo học phí, mỗi tháng đều có một vạn tệ tiền sinh hoạt lấy từ người giám hộ của Quách gia gia, nhưng tiết kiệm nhiều một chút cô mới có cảm giác an toàn.

“Anh sắp ra nước ngoài rồi, em không muốn cho anh một bữa tiệc chia tay sao?” Quách Ngọa Hổ đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm cô. Không phải làm em gái nên “Chủ động” giúp anh trai chuẩn bị tiệc chia tay sao?

Thủy Dạng chần chờ một chút.

“Có gì khó khăn?” Giọng anh đề cao nguy hiểm.

“Nếu em giúp anh làm tiệc, anh Hoàng Lượng cùng anh Đế Nhật nếu cũng yêu cầu làm theo……” Có thể tiêu mất hết một tháng tiền sinh hoạt của cô hay không? Cô thật buồn đau.

“Hai đứa đó em không cần để ý.” Anh tùy tiện nói.

“Thật sự có thể sao?”

“Anh nói có thể là có thể.” Hai đứa kia nếu dám tiêu một xu của Thủy Dạng, chờ bị anh xử lí đi!

Tâm tính “Chỉ cho phép châu cung phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn” này của anh, có chút đáng phê bình.

“Vậy được rồi!” Thủy Dạng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giống nhau là phải tiêu tiền, khác biệt ở chỗ phải mời một hay mời ba người, thật không hiểu nên cảm thấy may mắn hay nên thở dài.

Sáng sớm cuối tuần, Quách Ngọa Hồ liền tới trường học đón Thủy Dạng, lái một chiếc xe oto nhỏ tính năng không tệ, dễ dàng xuyên qua khu nội thành, đồ xe cũng tiện lợi.

Đó chính là Quách Ngọa Hồ, thực tế hơn hư vinh. Cho dù đàn ông Quách gia chỉ cần - thi đậu bằng lái, ông nội liền đưa - một tờ chi phiếu hai trăm vạn, tùy ý bọn họ tự chọn loại xe mình thích, Quách Hoàng Lượng cùng Quách Đế Nhật đều dùng triệt để hai trăm vạn tệ, lái chiếc xe phong cách nổi tiếng trên đường, chỉ có Quách Ngọa Hồ lo lắng sau khi tốt nghiệp không lâu liền ra nước ngoài, nên trước chỉ mua một chiếc xe con thực dụng liền đủ.

Anh trước tiên đưa cô đi tiệm cà phê ăn sáng, có rau sống salad trứng, bánh mì tam giác kẹp gà hun khói và phô mai, nước trái cây, cà phê, nếu không đủ còn có thể gọi thêm một chén cháo hải sản nước gà.

“Oa, mới bữa sáng đã phong phú như vậy rồi.” Thủy Dạng có một loại cảm giác “Sẽ bị ăn đến sạt”.

“Bữa sáng quan trọng nhất, em ăn nhiều một chút, trước khi anh lên máy bay em phải bù lại một kg bị sụt.”

“Anh còn nhớ rõ à?” Cô muốn ngạo ngạo rồi.

“Anh sẽ không quên lời hứa của mình, người khác hứa với anh, anh cũng sẽ nhớ kĩ.”

“Anh Ngọa Hồ, anh như thế này sẽ bị phê bình là không thú vị đấy!”

“Vậy có tên con trai thú vị nào đó hứa, em tin sao?”

Thủy Dạng nghĩ nghĩ, cũng là lời nói như thế mà thốt ra từ miệng Quách Đế Nhật.....

Lắc đầu. “Không tin, em sẽ cho là nói đùa.”

“Cho nên trước khi anh về nước, em không được để tên thú vị nào đó lừa.” Anh thận trọng cảnh cáo nói.

“Anh đang nói cái gì đấy! Ai đến lừa em chứ? Muốn lừa cũng phải đi lừa thiên kim nhà giàu, nữ cường nhân đang thiếu thốn tình cảm hoặc là oán phụ khuê phòng, muốn lừa em lấy ra một trăm tệ, đừng có mơ!” Có tiền là chân thực nhất, ngay cả cha mẹ còn có thể vứt bỏ đứa con ruột thịt, chân tình của đàn ông có thể tin tưởng được mấy phần?

Quách Ngọa Hồ nghe vậy, trầm mặc không nói.

Ngược lại Thủy Dạng lại đã mở miệng, “Anh Ngọa Hồ mới phải cẩn thận! Con gái Mỹ sáng sủa lại nhiệt tình, nữ sinh Đài Loan đi du học cũng sẽ trở nên coi mờ, anh cẩn thận rơi vào cuộc chiến son phấn, ở nơi đó lạc địa sinh căn không về được nữa.”

“Em sẽ nhớ anh chứ?” Anh nhất định sẽ trở về, hơn nữa sẽ trở về trong thời gian ngắn nhất, biết rõ ông nội và dì Hạ sẽ chăm sóc Thủy Dạng, nhưng anh vẫn lo lắng.

“Em sẽ rất nhớ anh, sẽ không quá nhớ đôi song sinh quái dị kia.” Cô cười với anh, ra vẻ dí dỏm chớp mắt mấy cái. “Bởi vì song bào thai còn có nhau làm bạn, mà anh chỉ có một mình.”

“Em chỉ cần nhớ anh thôi, không cần lo lắng.” Giọng nói thuần hậu toát ra ý cười nhàn nhạt.

“Em biết anh rất có năng lực, nhưng mà, một mình - một người ở nước ngoài đều không thể thoải mái bằng ở nhà, bất cứ việc gì cũng phải thật cẩn thận, anh không giống đôi song sinh kia có thể trông nom lẫn nhau.” Thủy Dạng cảm thấy người “Một mình phấn đấu” có vẻ đáng thương.

“Được.” Quách Ngọa Hồ gật đầu, mắt mang suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chăm cô, “Em quan tâm anh như vậy, là vì anh là anh họ em sao?”

“Ừ, bởi vì anh là anh trai tốt chân chính quan tâm đến em.” Cô mỉm cười cho anh một đáp án đơn giản.

Ánh mắt Quách Ngọa Hồ chợt lóe, “Cám ơn, anh vốn còn đang tưởng có nên đi úp mặt vào tường sám hối hay không? Một năm này em né né tránh tránh cũng quá là cố sức đấy.”

Thủy Dạng ha ha cười gượng, cúi đầu ăn, cố ý né tránh khiêu khích của anh.

“Sau này không được như thế nữa.”

“Biết rồi!”

Anh cũng không muốn truy cứu đến cùng, chỉ là sợ cô thừa dịp anh ra nước ngoài xây một bức tường xi măng, vây lấy trái tim mình.

“Anh Ngọa Hổ, sao anh và đôi song sinh lại đi du học ở hai nước khác nhau?” Thấy vẻ mặt anh hòa hoãn một chút, Thủy Dạng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vội nói sang chuyện khác.

“Bọn họ chuyên về quản lý, phương hướng của anh là tài chính và kinh tế.”

“Vậy cũng có thể tìm được một trường lý tưởng ở cùng một thành phố.”

“Bọn họ phải nghe theo sắp xếp của cha mẹ, mà loại sắp xếp này không phù hợp với chí hướng của anh, anh quyết định đi theo con đường của mình, ông nội cũng miễn cưỡng đồng ý rồi, cho nên liền đường ai nấy đi.”

“Thực đáng tiếc, các anh từ nhỏ đến lớn đều học cùng với nhau.”

“Cái này đâu có gì, mỗi người có chí riêng, trưởng thành vốn sẽ chia cách, đi thực hiện lý tưởng riêng của bản thân.”

“Cũng đúng, dù sao cũng chỉ là tạm thời chia tay, qua vài năm lại trở về 『Tập đoàn Bách Hoàng』 cùng nhau liên thủ.”

“Em có muốn tới không?”

“Cái gì?”

“Em thích kiếm tiền, anh có thể xin ông nội sắp xếp trước cho em đến làm thêm vào kì nghỉ đông và nghỉ hè, tiền lương cao hơn so với bên ngoài.....” Có ông nội coi chừng, anh có vẻ an tâm.

“Không cần.” Thủy Dạng một hơi từ chối.

“Vì sao?” Quách Ngọa Hổ nhẹ nhún mày.

“Em ở bên chỗ đi tốt lắm, hơn nữa nghỉ đông nghỉ hè đều ở nhờ chỗ dì, không giúp đỡ công việc nhà ăn thì không ổn rồi.”

“Em đều lo liệu cả rồi, nghỉ đông cũng không về Quách gia?”

“Như vậy em đi làm thêm không tiện?”

“Ngay cả mừng năm mới cũng không về?”

“Anh Ngọa Hổ không có ở đó, em ăn cơm tất niên sẽ ăn rất xấu hổ nha!” Cô pha trò, cố ý đem vấn đề đổ lên người anh, ai bảo anh nhắc tới mấy từ nấn cầm như vậy.

Trẻ mồ côi trên đời ghét nhất ngày lễ gì: chính là Mừng năm mới!

Nhìn người ta đoàn tụ sum vầy, một nhà vui tươi, bản thân tham dự vào, trên mặt cười, đáy lòng càng trống vắng.

“Anh hiểu rồi.” Ngờ khí của anh có chút trầm.

Cái người Quách gia kia làm tổn thương Thủy Dạng khá sâu! Anh càng thêm khẳng định. Vì sao?

Đôi mắt u ám đen sâu như vực thẳm của anh thẳng tắp nhìn vào đôi mắt hạnh mơn mĩt của cô, nhìn lông mi thật dài của cô, anh rốt cuộc không thể cứng rắn truy hỏi tới cùng.

Bình thường khi anh thay công ty làm sổ sách, thì có thể không khách khí đem báo cáo tài vụ có vấn đề ném tới trước mặt quản lý tài vụ, cho dù quản lý tài vụ là em trai ruột của cô, anh cũng chửi ầm lên. (cô này là vợ của chú – em trai cha anh NH nhá...)

Hiện tại, đối mặt với gương mặt thanh tú trẻ con của Thủy Dạng, đôi mắt to đen trắng rõ ràng, anh lại chỉ có thể thỏa hiệp.

“Không có anh thì không muốn về Quách gia mừng năm mới sao? Vậy đơn giản, sang năm, sang năm anh sẽ đưa em về Quách gia mừng năm mới.” Anh trực tiếp cướp lấy ý tứ trên lời nói của cô, bá đạo làm ước định.

Thủy Dạng sững sờ, lập tức gật gật đầu, “Được thôi!” Chuyện năm sau ai biết được? Cứ ứng phó trước đã.

Quách Ngọa Hổ sao có thể không nhận ra tâm tính qua loa của cô? Dù sao đến lúc đó tuyệt đối sẽ không để cô qua loa.

Rốt cuộc bản thân từ khi nào bắt đầu đem cô thành một người khác phái mà không phải là em gái? Anh cũng không nói được. Có lẽ từ rất lâu trước kia,

có lẽ bắt đầu từ lúc bác chồng cầm tay anh “Ủy thác”. Anh đã luôn rất thích cô em họ nhỏ này, nhưng cá tính nghiêm túc làm anh thoát nhìn không dễ thân cận, Thủy Dạng ngược lại cùng đôi song sinh chơi vui hơn, nhưng nếu có vấn đề bài tập trên lớp nhất định sẽ đến tìm anh.

Hai năm kia cùng ở Quách gia, khiến anh càng thương thức tính tình tốt đẹp của Thủy Dạng, không có tùy hứng như mấy cô gái đương thời, tật xấu kiêu căng, tự mình sửa sang lại phòng thật sạch sẽ, tự giặt đồ lót của mình, thường xuyên đến phòng bếp giúp đỡ, luyện một tay nấu ăn ngon. Những chuyện đó thực ra đều có người hầu làm, ông nội – mới đầu không cho cô động tay, cô lại nói: “Những chuyện đó đều là bà nội huấn luyện cháu phải làm, bà nội nói đây là giáo dưỡng cơ bản thiết yếu của con gái.”

Hiện giờ con gái có mấy ai sẽ xuống bếp? Cho dù có xuống bếp, thì có mấy ai có thể mang lên một bàn đặc sắc? Cho dù xung quanh quán ăn vặt, nhà hàng mọc như nấm, thì cũng có lúc không muốn ra khỏi cửa chứ!

Có rất nhiều phụ nữ trang điểm ăn mặc thời thượng, nhưng trong phòng lại như cái ổ heo.

Quách Ngọa Hổ không phủ nhận mình có bản tính chủ nghĩa đàn ông, tuyệt đối sẽ không kết giao với kiểu loại đại tiểu thư chỉ có bề ngoài chỉ chờ đàn ông hầu hạ làm bạn gái.

Xuống bếp, giặt quần áo, dọn dẹp phòng, mấy chuyện này từ lúc anh học trung học đã làm rất quen rồi, cho nên mặc kệ đến sống ở đâu, anh đều có thể tự chăm sóc mình rất khá.

Một người ngay cả bản thân mình cũng không quản lý được, dựa vào cái gì muốn cùng người khác tổ chức một gia đình mới? Đây là suy nghĩ của Quách Ngọa Hổ, anh trời sinh lý trí lại thực tế, ghét nhất ôm ấp mấy cái ý tưởng cuộc sống lãng mạn lãng mạn, yêu người ta, làm bản thân hồng hồng nhũ nhũ thì thôi, còn liên lụy người bên cạnh trở thành cái thùng rác xả cảm xúc hay phải đi giúp giải quyết hậu quả.

Chú của anh, cha của đôi song sinh, chính là một nhân vật như vậy.

Anh lấy đó làm gương.

Bởi vậy, đối với người không đáng để ý, anh chưa bao giờ tiêu phí một chút tâm tư, đỡ phải phiền toái.

Mà Vân Thủy Dạng, lại là người anh vô cùng vô cùng để ý.

Anh sẽ chậm rãi, từng chút từng chút một khiến cô hiểu được anh để ý cô.

Ăn xong bữa sáng, anh chủ động tính tiền.

“Đợi chút, để em trả tiền!” Thủy Dạng vội lấy ví ra.

“Không cần.” Ưu điểm thứ nhất của chủ nghĩa đàn ông, chính là không muốn để phụ nữ mời cơm, rất không có khí phách đàn ông!

Trở lại trên xe, Thủy Dạng không hiểu nhìn anh.

“Đã nói rồi mà, hôm nay em mời khách.”

“Ai nói vậy với em? Anh chỉ muốn cùng em làm một bữa chia tay, theo anh một ngày, chưa nói muốn em trả tiền mời khách.” Quách Ngọa Hổ chế nhạo nói: “Chờ ngày nào đó em kiếm được nhiều tiền hơn anh, anh đây nhất định sẽ bắt chẹt em”

“Đáng ghét! Không nói sớm, hại em rút hết một tháng tiền sinh hoạt ra rồi, lỡ đánh mất thì làm sao?”

Quách Ngọa Hổ thảm than, trước chờ cô đi tổng cục bưu điện, gửi bảy ngàn tệ trở lại.

Thủy Dạng thoải mái chạy về xe. “Được rồi! Anh Ngọa Hổ, hôm nay em - cả ngày đều là của anh.”

“Anh cam đoan sẽ không để em thấy tiếc vì bỏ mất một ngày làm thêm.”

Bọn họ trước tiên đi xem phim ca sáng, xem xong đi ra, công ty bách hóa cũng bắt đầu buôn bán, đi vào dạo một vòng. Thủy Dạng cho rằng anh muốn mua quần áo mang đi Mỹ mặc, nhưng xem tới xem lui tất cả đều là trang phục nữ!

“Anh Ngọa Hổ, nước Mỹ sẽ có tuyết rơi, anh phải mua nhiều quần áo chống lạnh một chút.”

“Quần áo của anh đủ mặc rồi, không đủ thì đến Mỹ mua, anh không muốn hành lý quá cân làm hải quan kiểm tiền của mình.” Tính toán vô cùng tỉ mỉ!

“Xin hỏi một chút, anh rốt cục muốn ở tầng chuyên dành cho phụ nữ này mua cái gì mang đi Mỹ?”

Khóe miệng anh cong lên một nụ cười mà chính anh cũng không phát hiện. “Anh chỉ muốn xem

xem con gái tuổi em lưu hành quần áo thể nào.”

“Vậy anh nên đến đầu phố khu đông nhìn.”

“Anh không cho phép em lộ ngực lộ đùi cho người khác ngắm miễn phí.” Anh không thích cái mỹ học lộ hàng đó, nhất là Thủy Dạng, muốn lộ cũng chỉ nên lộ cho anh xem.

Cô lè lưỡi, “Đừng giả vờ ngoan ngoãn, cho là em không biết ba anh em các anh thường tụ tập một chỗ xem phim A sao? Phòng nghe nhìn chỉ cần khóa một cái, là em biết ngay.”

“Thì làm sao?” Anh chính là cười nhạt, ung dung, vô cùng đẹp mắt.

Tìm cô nhảy dựng. Đúng vậy, thì làm sao? Có tên con trai nào mà không xem phim A?

“Em cũng không phải nữ diễn viên phim A, không cần học người ta lộ ngực lộ đùi.” Anh vừa nói vừa lựa trang phục mùa đông được trưng bày, áo lông cừu nhẹ ấm, áo sơ mi đa dạng lịch sự tao nhã, quần dài, cảm thấy thích hợp liền lấy ra so lên người Thủy Dạng. Thủy Dạng lên nhìn cái biển giá một cái. Ông trời à! Rẻ nhất cũng phải hơn ba ngàn đồng.

“Anh Ngọa Hổ, em là sinh viên nghèo nha!” Cô khẽ gọi.

“Em không phải, em là người anh phụ trách chăm sóc, không thể ăn mặc quá keo kiệt, người ta sẽ phê bình Quách gia khắc nghiệt.” Anh độc đoán nói. Kỳ thực là biết được trong Đại H đầy hứa hẹn có không ít thiếu gia cùng thiên kim, thị hiếu lôi kéo, mọi người đều ăn diện cả, anh không hi vọng Thủy Dạng bị so sánh, rất tủi thân.

“Đi mặc thử!” Anh trực tiếp ra lệnh.

Chỉ cần anh hạ quyết định, Thủy Dạng biết chỉ có thể nghe theo, bằng không có tranh luận đến miệng đắng lưỡi khô cũng vô dụng.

Trước kia ở Quách gia cũng như vậy, anh kiên trì muốn mua cho cô cái gì đó, cô không nhận không được.

Liên tiếp thay năm, sáu bộ quần áo, anh bắt cô chọn ba bộ trong số đó, đồ cô chọn có tính thực tế cao, màu sắc lại không quá tươi, mặc tới trường sẽ không quá gây chú ý.

Anh lại quẹt thẻ, sau đó qua gian khác tiếp tục chọn.

Cô chịu thua, chỉ có thể tùy ý anh đi, đột nhiên, bên cạnh có một nhà trưng bày ma-nơ-canh mặc một chiếc áo bành tô kẻ ô lớn, màu xám tro vô cùng thanh nhã, một chút cũng không thấy già, vừa đẹp lại thời thượng! Có thể làm áo khoác ngoài, độ dài tới đầu gối cũng có thể làm thành âu phục mùa đông, phối với tất và bốt đen.....

Cô ngắm nhìn chiếc áo mà than thở, nghĩ đến mà đẹp, cô nhân viên quầy chuyên doanh từ bên trong thấy cô một thân toàn đồ rẻ tiền, cho rằng cô tuyệt đối không mua nổi, ngay cả đứng dậy tiếp đón cũng bỏ bớt.

“Em thích cái này?” Quách Ngọa Hổ đi tới, cùng cô thưởng thức.

Cô nhân viên quầy chuyên doanh vừa nhìn thấy trên tay Quách Ngọa Hổ cầm túi to đồ tinh phẩm, khuôn mặt lập tức tươi cười đón người. “Có muốn lấy xuống mời tiểu thư đây mặc thử không ạ?”

Thủy Dạng theo bản năng nhìn bảng giá một cái, vội vã lắc đầu. “Anh Ngọa Hổ, em đói bụng! Chúng ta đi ăn mì kéo được không?” Kéo lấy tay anh đi ra ngoài.

Mặt cô nhân viên quầy chuyên doanh lập tức sụp xuống. “Không mua nổi cũng đừng có nhìn mãi thế chứ!”

Nhỏ giọng hừ lạnh, nhưng thính lực của Quách Ngọa Hổ lại chết tiệt siêu tốt, nghe thấy câu nói tràn ngập khinh miệt đó, sắc mặt vụt biến, dừng chân lại, mắt hồ lạnh lũng bắn qua, “Cô nói cái gì? Nói lại lần nữa.”

Cô nhân viên quầy chuyên doanh phát hoảng, nhưng tự tin không có người thứ tư nghe thấy, kiêu căng nhướn mày. “Tôi có nói gì sao? Tôi không dám đắc tội 『khách quý』.”

Mặt Quách Ngọa Hổ tràn đầy vẻ giận dữ, Thủy Dạng biết anh mà tức lên có bao nhiêu khủng bố, vội vàng trấn an nói: “Anh Ngọa Hổ, anh không cần tức giận! Chẳng qua chỉ là một bộ quần áo, mua hay không cũng không sao cả.”

Anh nheo lại mắt. “Không, anh nhất định sẽ mua cho em, chẳng qua là đến nhà khác mua. Anh muốn cô mẹ kế này biết, nói sai một câu, sẽ làm tổn thất bao nhiêu công trạng.”

Anh lập tức mang cô đến một công ty bách hóa có quầy chuyên doanh giống như vậy của Nhật Bản, không chỉ mua chiếc áo bành tô giống như vậy mà chất liệu còn tốt hơn, còn chọn thêm áo, quần dài, váy để phối hợp, để Thủy Dạng lập tức mặc vào, những thứ khác như giày, hay bốt cũng chọn mua đủ hết.

Nhìn Thủy Dạng ăn diện vào so với búp bê còn xinh đẹp hơn, anh thấy vui hơn rất nhiều, cũng không quên quay lại cửa hàng bách hóa lúc nãy, đến trước mặt cô nhân viên quầy chuyên doanh kiêu căng lúc đó đi qua đi lại, nhìn sắc mặt cô ta lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng thờ dài một hơi.

Quách Ngọa Hồ cũng biết bản thân có chút nhọt nhẹo, nhưng tuổi trẻ khí thịnh thôi! Tu đường khó tránh được vẫn còn thiếu sót, nhìn thấy Thủy Dạng bị khinh miệt, anh lập tức nổi trận lôi đình.

Đôi đến nỗi ngực dán vào lưng, cuối cùng Thủy Dạng cũng được ăn mì kéo, tập trung lấp đầy cái bụng, dùng sức hỏi: “Ông Thần tài à, xin hỏi hôm nay anh quẹt bao nhiêu tiền rồi? Không phải anh giỏi nhất tính toán chi li sao?”

Anh rất tự nhiên nhún vai, “Tính toán chi li không cần dùng ở đây, chất liệu quần áo tốt thì sẽ bền, không thay đổi hình dạng, hơn nữa những bộ quần áo này rất hợp với em, chỉ cần em thường xuyên mặc, dùng hết công năng của chúng nó, sẽ không tính là lãng phí. Chỉ sợ em lại mắc tật xấu, tiếc không dám mặc, treo trong tủ cho đẹp mắt, đó mới gọi là lãng phí!”

“Biết rồi!” Cô lè lưỡi, tức giận than thở, “Cái đáng về tiêu loạn tiền này của anh, đến Mỹ tiền sinh hoạt không đủ thì sao bây giờ?” Kì thật ông nội Quách trị gia nghiêm cần, hàng tháng chỉ cấp tiền tiêu vặt cố định, không đủ thì tự nghĩ biện pháp; Đôi song sinh thì có cha mẹ giúp đỡ, nhưng còn anh Ngọa Hồ thì sao?

“Em sẽ giúp anh chứ?” Anh nhẹ nhàng - hỏi.

“Tiền bà nội để lại cho em ở bên ông chú, phải chờ em tốt nghiệp đại học mới có thể được dùng.” Thủy Dạng nghiêm túc suy xét, tính toán, “Như vậy nè, anh Ngọa Hồ, dù sao cuối tuần em có thể đến quán của dì làm thêm, ăn ở không thành vấn đề, ông chú cho em tiền sinh hoạt em rút ra bảy ngàn đồng gửi cho anh là được.”

Quách Ngọa Hồ vừa nghe, không khỏi cười ha ha.

Anh chỉ tùy tiện nói, cô lại tin là thật, hơn nữa còn nghiêm túc muốn giúp anh, muốn gửi tiền sinh hoạt của mình cho anh, thật sự làm cho anh vừa cảm động vừa đau lòng, lại càng thêm thích cô.

Cô không phải loại thiên kim tiểu thư chỉ có suy nghĩ mưu cầu được đàn ông nuôi dưỡng trợ

cấp, đại nạn đến sẽ bỏ chạy, ngược lại nguyện ý hiến dâng khả năng của mình đến giúp anh.

Cảm giác đối với cô, không chỉ là yêu thích, mà là chân chính yêu rồi.

“Anh Ngọa Hồ, sao anh cười em, em cũng biết bảy ngàn đồng bé nhỏ không đáng kể.....”

Anh chạm nhẹ môi cô. “Không, bảy ngàn đồng rất nhiều, nhiều lắm, hai phần ba tiền sinh hoạt trong một tháng của em, anh không thể nhận.”

“Nhưng mà.....”

“Xin lỗi, Thủy Dạng, anh chỉ nói đùa với em, không nghĩ tới em cho là thật.” Anh nắm lấy tay nhỏ của cô, cảm giác không quá mềm mại, chứng minh đôi tay này nghiêm túc sinh hoạt, tự mình quản lý việc vặt hằng ngày.

“Anh Ngọa Hồ.....” Thủy Dạng vô cùng xấu hổ, tay cô lần đầu tiên được một người con trai sờ lại vâng vâng như vậy, anh muốn làm gì vậy? Nhưng mà, mặc kệ như thế nào cũng không có biện pháp tương tượng anh thành sắc lang.

“Thủy Dạng, em đã quên anh tính toán rất chi li sao?”

“Cái gì?”

“Nếu như không đủ tiền, sao anh có thể mang em đi quẹt thẻ mua quần áo?” Anh khẽ mỉm cười, tiếng nói dịu dàng như gió xuân. “Tương lai thay đổi thế nào anh không thể đoán trước, nhưng mà trước mắt, anh tuyệt đối là người giàu nhất trong ba anh em, bởi vì anh yêu tiền nhất.”

“Em biết anh yêu tiền, nhưng mà anh giúp ông chú bắt sổ sách có thể kiếm được rất nhiều tiền sao?” Cô từng hỏi qua một học tỷ trong nhà có mở văn phòng kinh doanh kế toán, tiền lương của trợ lý mới vào chỉ khoảng hai vạn đồng.

“Bởi anh vẫn là học sinh, cho nên chỉ lấy 3%.”

Mặt Thủy Dạng mờ mịt.

“Ví dụ như anh bắt được sổ sách có vấn đề là hơn một ngàn ba trăm vạn đồng, nếu có thể lấy về một ngàn vạn đồng, ông nội sẽ cho anh ba mươi vạn đồng.”

Mắt hạnh trọn lên. “Thủ lao cao nhất anh lấy được là bao nhiêu?”

“Hơn ba trăm vạn. Lần đó, ông nội rất tức giận.”

“Đó là đương nhiên, như thế chứng tỏ có người thâm hụt hơn một trăm triệu.....”

“Không, là hơn hai trăm triệu, bởi vì là nội tặc, ông nội mềm lòng chỉ chi lấy về một trăm triệu hai ngàn vạn.” Anh nhẹ nhàng nói nhỏ, giọng nói chuyển lạnh, ánh mắt phiếm buồn.

“Cho tôi nay đều là như thế sao?” Khi còn ở Quách gia, cô chỉ là nữ sinh trung học, một lòng chuẩn bị cho kì thi đại học quốc lập, sẽ không có người nói chuyện gia tộc phân tranh với một đứa nhóc như cô, cô cũng không hiểu.

“Ông nội cũng giống như những người già khác, dễ mắc phải cái tật mềm lòng, nuông chiều sinh hư.”

“Không sợ, về sau đã có anh Ngọa Hồ giúp đỡ.”

“Anh đã đắc tội rất nhiều người.”

“Đúng nha! Anh chặn đường phát tài của người ta, bắt ra nội tặc, nhất định có người oán.”

“Em có thương hại anh không?”

“Anh Ngọa Hồ thật đáng thương..... Tuy rằng nhìn anh thần khí hê hê như thế này.” Thủy Dạng nhẹ nhàng nhún mày, hơi khiếp sợ nhìn anh tỉ mỉ nghiên cứu tay cô, “Có thể trả lại tay cho em không?” Hồi trước cũng từng dặt tay đi đường, nhưng chỉ như anh trai với em gái, không ái muội như hiện giờ.

Quách Ngọa Hồ ha ha cười, nắm tay cô đi ra khỏi tiệm mì kéo, chính là từ chối, mãi cho đến khi ngồi lên xe.

“Có chỗ nào đặc biệt muốn đi không?”

Cô nghiêm túc nghĩ nghĩ, có chút xấu hổ. “Thực sự có thể nói sao?”

“Em muốn xem phim A?”

“Không có!”

“Muốn anh đi mua đồ lót với em?” Anh buồn cười.

“Em tấn anh bây giờ!” Mặt đỏ lừ.

“Vậy em rốt cục ngượng cái gì?”

“Em muốn đi Mỹ Lệ Hoa ngồi vòng đu quay và đu quay ngựa gỗ, nhưng một người đi thì kì quá, lại không có bạn trai.” Thật sự là làm cô tức đến quên cả xấu hổ, “Em nhất định phải mau chóng quen bạn trai..... Oa --”

Xe đột nhiên lao ra đường, hại cô suýt nữa cần phải đầu lười.

“Anh gấp cái gì thế?”

“Em không thể có bạn trai.” Anh trầm giọng nói.

Thủy Dạng ngần ra, nhìn khuôn mặt tuần tú cứng nhắc của anh, “Vì sao?” Kỳ quái là bản thân cũng không tức giận.

Quách Ngọa Hồ không chút do dự nói: “Bởi vì anh muốn kết hôn với em!” Vốn dự tính sau khi về nước sẽ lại chậm rãi khiến cô hiểu được tâm ý của anh, nhưng hiện tại, chờ không kịp rồi.

Muốn sau lưng anh quen bạn trai sao? Đợi kiếp sau. Không, kiếp sau sau nữa.

Thủy Dạng không thể tin nhìn anh, mắt hạnh xinh đẹp mở lớn, ánh mắt tràn ngập hoài nghi, nhưng mà, vừa nghĩ đến Quách Ngọa Hồ tuyệt đối không có tính ẩn nói lung tung, rốt cuộc không nhận được trong lòng hoảng loạn, sắc mặt nóng bừng đỏ lên.

Cô không hiểu!

“Anh..... Anh không cần nói đùa như thế với em!” Lấp bắp kêu lên sợ hãi.

Phản ứng của cô khiến tình yêu trong lòng anh càng thêm chắc chắn, ít nhất cô không tức giận, cũng không bài xích.

“Thủy Dạng ghét anh sao?”

“Ai sẽ ghét anh Ngọa Hồ chứ? Nhưng sợ anh là thật.”

“Anh không quan tâm cách nhìn của người khác, chỉ hỏi cảm giác của em thôi. Em ghét anh sao? Em sợ anh sao?”

Cô cúi đầu. “Mới đầu có chút sợ anh, hiện tại đương nhiên là không, càng đừng nói là ghét anh, chỉ là em không nghĩ qua.....” Cùng anh yêu đương? Thậm chí kết hôn? Cô thật sự không nghĩ tới.

Cô kì thực là một kẻ nhất gan, không dám yêu cầu xa với thứ hay tình cảm không thuộc về mình, bởi vì sợ mất đi, thà rằng vô dục vô cầu, cũng không

nguyện ý có rồi lại mất, như vậy sẽ càng đau.

“Bắt đầu từ giờ em hãy suy nghĩ đi, chờ anh về nước cho anh đáp án, được không?” Quách Ngọa Hồ thở dài, nuông chiều sờ sờ đầu cô, tiếp tục lái xe.

Thủy Dạng quả thực ngờ ngác bắt đầu nghĩ, Quách Ngọa Hồ cũng tùy cô. Một đường lái xe tới khu vui chơi Mỹ Lệ Hoa, dừng xe xong, đi lên tầng năm xếp hàng mua vé, lại xếp hàng ngồi lên vòng đu quay, nếu không có Quách Ngọa Hồ luôn nắm lấy tay cô, thì không hiểu cô đã đi chơi đến chỗ nào rồi.

Một toa xe có thể chở sáu người, Quách Ngọa Hồ kéo Thủy Dạng cùng ngồi ngắm phong cảnh xung quanh, còn có hai đôi cũng là người yêu, trong đó một đôi chia nhau ngồi ở hai bên, ở đằng kia chụp ảnh cho nhau.

Toa xe chậm rãi bay lên, tầm nhìn trở nên rộng hơn, có thể nhìn thấy tòa Đài Bắc 101 ở phía xa, quang cảnh nhà hàng Viên Sơn ven bờ sông Cơ Long, cảnh đẹp phồn hoa đều ở dưới chân.

“Thật lãng mạn quá!” Thủy Dạng vui vẻ nở nụ cười, vẻ mặt đáng yêu ngây ngốc.

“Em thích?” Anh lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ gương mặt cô, chính là thương tiếc.

“Vâng.” Cô dùng sức gật đầu. “Không có cô gái nào lại không thích cả, còn có, còn có, đu quay ngựa gỗ, phim Hàn, trong phim thần tượng, thường sẽ xuất hiện ngựa gỗ đu quay màu trắng, giống con ngựa mà hoàng tử và công chúa ngồi.”

Quách Ngọa Hồ cảm thấy có chút buồn cười, nhưng ngấm lại, lại đối với cô đau lòng không thôi.

Nguyện vọng của cô như vậy còn quá..... Nhỏ bé.

“Thủy Dạng,” Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, mềm mại mà ôn tồn, “Anh không phải hoàng tử, nhưng anh sẽ nuông chiều em giống như công chúa.”

Mặt cười lại đỏ lên, “Anh Ngọa Hồ --” Trái tim đập thật mạnh, run rẩy một chút.

“Em nhất định phải chờ anh trở lại!” Nhắc lại xong những lời này, anh cúi đầu làm chuyện anh luôn luôn muốn làm mà lại chịu đựng không dám – hôn lên đôi môi đỏ mọng, mềm mại run rẩy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lại một năm trời thu.

Vân Thủy Dạng đã lên đại học năm hai, cũng có học đệ học muội, thực khéo, học đệ trực thuộc của cô gọi là Âu Lập Dương, em trai Âu Thái Lâm, con út Âu gia, mà Âu Thái Đồng thì tốt nghiệp rồi.

Nói thật, Thủy Dạng không muốn dính dáng đến một nhà Âu gia này, nhưng mà rất kỳ quái, Âu Thái Lâm có tình chủ động xán lại thân thiết với cô. Nếu là thật tâm muốn cùng Thủy Dạng bồi dưỡng tình bạn, vậy cũng được, nhưng hai ba lần ở chung với nhau, Thủy Dạng hiểu được, Âu Thái Lâm chỉ là muốn từ trong miệng cô dò xét tình hình gần đây của Quách Hoàng Lượng, bởi vì cô là em họ của Quách gia tam kiệt.

Thủy Dạng cùng ba bạn học mang theo học đệ học muội trực thuộc của mình, đi đến quán cơm của Hạ Hương Tuyết nói chuyện, đồng thời cũng có thể để cho nhóm học đệ, học muội năm nhất quen thuộc lẫn nhau, nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Bởi vì là cuối tuần, Mĩ Đế ở nhà giúp đỡ là có thể lí giải. Nhưng Âu Thái Lâm sao lại cũng tới vậy?

Âu Lập Dương vô cùng xấu hổ, “Chị hai, sao chị lại tới?” Lớn như vậy rồi còn có chị gái theo trước theo sau, cậu ta thật mất mặt!

Âu Thái Lâm một bộ dáng đáp cô gái nhỏ kèm chị gái nhỏ, “Em là con trai bảo bối quý giá nhất của cha mẹ, chị không thể không chăm sóc em, để phòng ngừa em quen biết bạn bè không thích hợp, đến lúc đó mẹ sẽ không tha thứ cho chị.” Biểu cảm u oán nho nhỏ, ý định làm người thương tiếc.

Cô thường cảm thấy mình là dư thừa trong Âu gia. Anh cả Âu Kiệt Tư là trưởng tử, vừa sinh ra đã được cha mẹ coi trọng; chị cả Âu Thái Đồng cực kì giống mẹ, là tâm can ruột thịt của mẹ; em trai Âu Lập Dương là con út, có cha mẹ nào lại không chiều con út? Chỉ có cô kẹp giữa, cứ như là dư thừa, phải cố gắng đi lấy lòng mỗi người trong nhà, mới có thể nổi lên sự tồn tại của mình.

Âu Thái Đồng tốt nghiệp rồi, cô đương nhiên sẽ đổi lại mà góp sức cho Âu Lập Dương, nhưng cũng thuận tiện thân cận với học tỉ phụ trách cậu là Vân Thủy Dạng, từ miệng cô ấy nghe tình hình gần đây của Quách Hoàng Lượng, nhất cử lưỡng tiện.

Âu Lập Dương một bộ dạng không tình nguyện, ngồi xuống trước bàn dài. Các học sinh ánh mắt thông cảm nhìn cậu ta, làm cậu càng buồn.

Thủy Dạng cười nẻ nói: “Âu học tử bảo vệ em trai, một phen thịnh tình này thật khiến người ta cảm động, tôi thật hâm mộ học đệ có chị gái yêu thương, tôi còn không có này!”

“Tặng chị đó!” Âu Lập Dương lập tức đáp lại.

“A?” Thủy Dạng há hốc mồm.

“Loại chị gái theo đuôi thế này tôi không cần, tặng chị đấy.” Tính cách tùy hứng khiến cậu có gì nói thẳng, cho dù có tổn thương người khác cũng không để ý.

“Lập Dương.....” Âu Thái Lâm là chẳng khóc, ngực giống như bị đè lại không thở được.

“Tôi cảnh cáo chị nhé! Đừng có giờ mấy cái chiêu 『một khóc hai nháo ba té xỉu』 trước mắt tôi, mắt mặt muốn chết! Chị giữ lại đối phó với đại ca hoặc bạn trai của chị đi.” Âu Lập Dương tức giận lườm cô ta.

Mắt thấy không khí liên hoan sắp bị phá hỏng, Thủy Dạng chống nạnh, gắt giọng: “Học đệ Âu Lập Dương, thái độ của cậu như thế là không được! Con trai sao lại có thể bắt nạt con gái như vậy? Đã là liên hoan, nhiều người như thế mới nào nhiệt chứ! Mau mời chị cậu cùng ngồi xuống.”

Những người khác cũng giúp đỡ hỗ trợ hòa giải, Âu Lập Dương cuối cùng cũng giơ mi, ban ân một câu với Âu Thái Lâm, “Chị cũng ngồi xuống đi!” Cậu không muốn để lại ấn tượng xấu với Thủy Dạng, cậu không cần tỷ đệ luyện*. (mik giữ nguyên vì kh biết chuyển thể nào cho nó việt việt nữa)

Bàn dài ngồi một đôi một, học trường, học tử ngồi đối diện học đệ, học muội mà mình phụ trách, bởi theo quy tắc rút thăm, cho nên khi Thủy Dạng từ trong tay ban đại (người đại biểu các cấp/lớp) rút trúng tên học đệ Âu Lập Dương, không khỏi vụng trộm thờ dài, “Sao lại trốn không thoát khỏi họ Âu thế này?” Ngay cả Lương Mĩ Đế cũng cười ha ha, kêu to: Nghiệt duyên á!

Hôm nay Âu Thái Lâm cũng đến đây, Thủy Dạng được dịp tặng chỗ ngồi cho cô ta, tự mình ngồi xuống bên cạnh ban đại.

Âu Lập Dương hung tợn lườm chị gái ngồi đối diện, “Chị, đi, đổi, chỗ, với, học, tử, Thủy, Dạng!” Làm kẻ theo đuôi cũng được, ít nhất cũng phải biết nhìn sắc mặt, thức thời một chút.

So với anh cả, Âu Thái Lâm dường như càng sợ cậu em trai này, bởi cái tính bốc đồng không chút lưu tình này của cậu ta.

Khi cô sợ hãi muốn đứng lên, Lương Mĩ Đế đem tất cả nhìn vào mắt đứng phía sau đề vai cô ta lại, quynh rừ cười nói: “Ngồi xuống, ngồi xuống. Một chiếc bàn dài này có mười chỗ ngồi, ngồi ở đâu cũng giống nhau cả, đều có thể nhìn thấy mỗi – bạn học, nghe được tiếng nói chuyện của nhau.” Ha ha, thẳng thắn kia say Thủy Dạng rồi? Thủ đoạn có chút non, trúc trắc làm người ta nuốt không trôi.

Lương Mĩ Đế chỉ sợ vở kịch tình tay ba, tay tư này còn chưa đủ kích thích, sau khi mọi người gọi cơm xong, làm bộ đột nhiên nghĩ đến cái gì, kêu lên: “Ôi, thiếu chút nữa quên mất! Thủy Dạng, có hai kiện hàng quốc tế vừa đến, gửi cho em đó.”

“Hai kiện?” Thủy Dạng thường nhận được đồ chuyển phát quốc tế Quách Ngọa Hồ gửi đến, nhưng mà hai kiện hình như hơi nhiều rồi.

“Một cái từ Newyork gửi đến, một cái từ Tokyo.” Lương Mĩ Đế giao thực đơn cho phòng bếp, liền chạy vào phòng mẹ già chuyển đồ.

Mở đồ vốn là chuyện cá nhân, ban đầu cô định chờ sau khi tan họp nói cho Thủy Dạng, nhưng mà, tình huống trước mắt này đã nói rõ chị em Âu gia này đều có tư tâm với Thủy Dạng, cô sao có thể không nhân cơ hội này đảo loạn hồ nước xuân, cho họ Âu kia chút đã kích?

Ôm lấy hai cái thùng không quá nặng, Lương Mĩ Đế trước nhìn lên trần nhà cười to ba tiếng -- ha, ha, ha!

Thừa dịp đồ ăn còn chưa mang lên, vừa vặn có thể bày đồ trong hai thùng ra, bảo đảm một đám người sẽ ghen tị muốn chết.

Thủy Dạng không nghĩ tới cô ấy sẽ mang đồ ra, vội vàng nói: “Mĩ Đế, không cần như vậy! Đợi khi nào em rảnh thì xem sau!” Cô ngược lại không thích khiến người ta chú ý.

Lương Mĩ Đế vẫn không giấu ý cười. “Thủy Dạng, em như vậy chẳng thú vị gì cả! Biết sinh nhật em sắp đến, tam kiệt Quách thị phân chia từ Newyork, Tokyo gửi quà sinh nhật cho em, chị chờ không được muốn xem rồi, tin chắc các học đệ học muội cũng đồng ý cùng nhau chia sẻ niềm vui với Thủy Dạng đó!”

Đồ cũng đã mang lên bàn rồi, ai lại không muốn xem chứ? Lòng hiếu kỳ giết chết con mèo nha!

Thủy Dạng nhin xuống xúc động muốn thờ dài.

“Tokyo?” Âu Thái Lâm ghen tị dữ dội, không thể che giấu. “Là Hoàng Lượng hay là Đế Nhật gửi đồ cho cô?” Anh họ đối xử tốt với em họ như vậy sao? “Là cái gì vậy?”

Sự nhát gan, xót thương của cô ta, chạy đi đâu hết rồi?

Thủy Dạng cùng một lớp bạn học trọn mắt há mồm, tuy nói con gái là thiện biến thành, nhưng thế này quá nhanh rồi!

Lương Mĩ Đế cười đến như nhặt được bảo vật, thế này mới phần khích chứ! “A ha ha a, tin chắc mọi người cũng giống tôi, vô cùng tò mò, nhất là học trưởng Quách Ngọa Hồ hàng tháng đều chuyển phát ít nhất một hai kiện đồ cho Thủy Dạng, quà sinh nhật này khẳng định càng hao tổn tâm tư, mở kiện hàng Newyork này trước đi!”

Âu Thái Lâm vội la lên: “Không, mở kiện từ Tokyo trước.” Ánh mắt khóa chặt kiện hàng khác.

Thủy Dạng lộ vẻ khó xử, đây là việc riêng của cô chứ! Đều tại Mĩ Đế, hai cô đầm lao phải theo lao.

“Mở đi, mở đi, mở đi!” Một bên có người giúp vui bắt đầu reo hò.

Không còn cách nào, Thủy Dạng đành phải nhận con dao Lương Mĩ Đế đưa cho, mở hai kiện hàng, trong thùng Quách Ngọa Hồ gửi về lại có năm bao lớn nhỏ, chia ra có một bộ âu phục trắng mùa thu, một bộ âu phục màu đen, một chiếc áo khoác nâu nhạt, một chiếc áo khoác bành tô màu cam, hai chiếc khăn quàng hoa văn màu sắc khác nhau.

Mà hôm nay thời tiết nóng, mặc âu phục vừa khéo, chờ khí hậu chuyển lạnh, bên ngoài thêm áo khoác, cổ tùy ý quàng thêm khăn, vừa đẹp lại không sợ bị cảm.

Thủy Dạng “A” một tiếng, ánh sáng vui sướng ở đáy mắt.

Lương Mĩ Đế chắc chắn lấy làm lạ. “Ánh mắt học trưởng Quách Ngọa Hồ không thua gì nhà thiết kế trang phục! Nói chung, con trai tặng cái gì cũng tốt, chính là không cần tự chủ trương tặng quần áo cho bạn gái, bởi vì trong mười tên con trai đã có tám chín người là mặc quần áo 』nhãn hiệu của mẹ 』mà lớn lên, bản thân đã không thể tự ăn diện cho đẹp, càng miễn bàn ăn diện cho bạn gái? Miễn, miễn ngay! Nhưng mà, Quách Ngọa Hồ lại không giống thế, nắm chuẩn khí chất, thần vận của Thủy Dạng, mỗi một bộ đều thích hợp với Thủy Dạng. A, mình cũng muốn có bạn trai như vậy!”

Thủy Dạng cười cười, cầm hộp quần áo bỏ lại vào thùng.

Âu Lập Dương thở hắt vì kinh ngạc, “Anh ta là bạn trai của học tỉ Thủy Dạng?” Ánh mắt sáng rực điên cuồng.

Lương Mĩ Đế cười duyên, “Thật lãng mạn đi!”

Âu Thái Lâm mới không tin. “Bọn họ là anh em họ, không có khả năng là người yêu. Ba anh em Quách gia chỉ là thương hại cô em họ không cha không mẹ, không nơi nương tựa, mới thân thiết với cô ấy, chăm sóc hơn một chút.”

“Tùy cô nói thôi.” Lương Mĩ Đế hơi hơi nhún vai, không nhất thiết phải nói chuyện Thủy Dạng là con gái nuôi cho bọn họ.

Mở kiện hàng từ Tokyo ra, là hai cái ba lô quai chéo lượng chứa lớn thích hợp đi học hoặc đi chơi phố, một cái là da đồ sáng bóng, cái còn lại là kẻ sọc nhiều màu, một cái chói mắt, một cái mang điểm huu nhân. Ngoài ra, còn tặng kèm một hộp phần tắm suối nước nóng của các nhà kinh doanh suối nước nóng, sưu tầm ít nhất của hai mươi nhà.

“Xem ra đôi học trưởng song sinh kia ở Nhật Bản như cá gặp nước rồi, lúc nào cũng có thể được tắm suối nước nóng.” Lương Mĩ Đế có chút ghen tị nói, chờ cô tích đủ lộ phí, nghỉ đông phải tới tháng Nhật Bản ngâm suối nước nóng.

Thủy Dạng thấy sắc mặt Âu Thái Lâm càng lúc càng khó coi, theo bản năng nói: “Cái này nhất định do anh Đế Nhật chuẩn bị, anh Hoàng Lượng sẽ không tổn tâm tư vào mấy thứ này đâu, chỉ biết nói để nghe với anh Đế Nhật một câu 』 trong đó - tính cả phần của tui 』, ngay cả sinh nhật của cha mẹ cũng làm như vậy à.”

Âu Thái Lâm vẻ mặt như sắp khóc, “Thật vậy sao? Cô sẽ không tranh Hoàng Lượng với tôi?”

Thủy Dạng bận đem các thứ bỏ lại vào thùng, miễn cho càng kích thích cô ta, âm thầm hít sâu, một lúc lâu sau mới cong môi cười nhẹ. “Tôi không hiểu giữa Âu học tỉ và anh Hoàng Lượng có giao tình gì, nhưng khẳng định sẽ không dính đến tôi, bọn họ nhất định sẽ phải vâng mệnh liên hôn thương mại.” Sớm là rõ ràng mới tốt.

Âu Thái Lâm hai tay ôm hai gò má, mỉm cười tươi sáng. “Chính bởi vì môn đăng hộ đối, gia thế tương đương, tôi mới dám yên tâm yêu thương Hoàng Lượng.”

Trên mặt mọi người hiện ba đường kẻ.

Âu Lập Dương không chịu nổi trọn trắng mắt, lông mày đậm xoắn xuýt cả lại. “Chị hai, cho tới bây giờ cũng không thấy có người nào từ Tokyo msn hay gửi e-mail với chị, chị hẳn là yêu đơn phương Quách Hoàng Lượng đi! Xin chị làm ơn hiểu rõ cái gì là yêu đơn phương có được không? Đừng có tự cho mình là bạn gái mà ăn dấm chua bậy bạ.”

Một châm thủy máu. (nói đúng tim đen)

Cậu em trai này quả nhiên không coi ai ra gì, không chút lưu tình đâm phá mộng ảo của Âu Thái Lâm.

Nhưng mà, ngay cả Thủy Dạng trong lòng cũng thầm khen ngợi: Oa, nói quá hay!

Âu Thái Lâm cắn cắn răng, sau đó không quan tâm lắc lắc đầu, dịu dàng nói: “Không sao, em độc miệng giống đại ti làm tổn thương người ta, chị sớm đã quen rồi. Chẳng qua, chị thích anh Hoàng Lương, ngay cả mẹ cũng tán thưởng, chỉ cần được trường bồi chúc phúc, chị nhất định có kế hoạch để được hạnh phúc.” Lấy nhu thắng cương, cô tin tưởng bản thân sớm hay muộn cũng sẽ là vợ Quách Hoàng Lương, như thế cũng đủ hành diện trước mặt cha mẹ anh chị rồi.

Âu Lập Dương hừ lạnh. “Chị đúng là có bệnh! Trước khi nói chuyện yêu đương còn trưng cầu ý kiến của mẹ?” Lắc đầu, lại lười để ý cô, dù sao phụ nữ có bệnh ở nhà cậu ta cũng rất nhiều.

Từng phần từng phần món ăn được mang lên, mọi người vừa ăn vừa tán gẫu, học trưởng nói cho các học sinh mới biết có các hoạt động đoàn thể nào hay ho, hội đón người mới đến khi nào tổ chức, còn có tuần giữa tháng mười một tổ chức du hội kỉ niệm ngày thành lập trường.....

Lần đầu tiên liên hoan, nhìn chung kết thúc hòa bình.

“Mĩ Đế, sao chị lại làm vậy chứ?” Buổi tối, Thủy Dạng một bên cất quần áo vào tủ, một bên hỏi.

“Đừng nói với chị em không nhìn thấy, đôi chị em kia đều có mưu tính với em nhé.” Ngồi ở trên giường, ôm lấy cái balo quai chéo được Thủy Dạng tặng cho, quyết định ngày mai liền đeo đến trường khoe.

Về phần quần áo Quách Ngọa Hồ tặng, cô không dám nhúng chàm.

Lên năm hai không được ở kí túc nữa, Thủy Dạng đành phải chuyển lại về nhà di, ở ngay trên tầng nhà ăn, như thế cũng thuận tiện. Thủy Dạng rất hiểu chuyện, đem phần tắm suối nước nóng tặng cho chú, đi làm việc mệt nhọc, vợ chồng vừa khéo có thể cùng nhau tắm uyên ương.

Thủy Dạng không thêm đề ý cười nói: “Em hiểu, Âu Thái Lâm thân cận với em là vì anh Hoàng Lương, trước kia Âu Thái Đồng cùng Cao Hàn Vũ cũng không phải mỗi tuần đều mời em đi ăn cơm sao? Sau khi bọn họ tốt nghiệp tại em mới được yên tĩnh. Hiện tại, em chỉ cần nhẫn nại tới lễ tốt nghiệp mùa hè năm sau thì sẽ không còn chuyện gì nữa.”

“Đều do cái tấm biển 『Tập đoàn Bách Hoàng』kia quá sáng chói! Bằng không, coi như là mỹ nam hơn người, ra nước ngoài liền giống như điều bay đi, bọn họ sao có thể chấp nhất như vậy? Dù sao giữa bọn họ cũng không có tình yêu.” Lương Mĩ Đế nói xong hì hì cười, “Không giống Quách Ngọa Hồ trước khi ra nước ngoài liền tỏ tình với em, quá lãng mạn đi!”

Thủy Dạng tím đập loạn lên, má phấn nhiễm đỏ.

“Nếu là tên chim công Quách Đế Nhật kia, có tỏ tình với cô gái nào cũng không có chút kinh ngạc, đổi lại là Quách Hoàng Lương chị cũng thế, nhưng mà, là Quách Ngọa Hồ nha! Còn cái tên Quách Ngọa Hồ kia, miệng vừa mới nói không tiêu nữa xu tiền trên người bạn gái, lại càng không làm tài xế hay phiếu ăn, thế mà lại tỏ tình với em, trời của tôi! Chị đến bây giờ còn không có cảm giác chân thật.” Lương Mĩ Đế khoa trương múa tay múa chân, giọng nói cũng cao lên quãng tám.

“Em cũng bồi hồi không biết đó là mơ hay là sự thật.” Thủy Dạng khó nén khỏi ngượng ngùng, nghĩ đến nụ hôn trong vòng đu quay xinh đẹp đó..... Nha, cô gần như quên cả hô hấp.

“Nghĩ đến chuyện gì mà thẹn thùng vậy hả?” Ý tứ đùa cợt rõ ràng.

Hai má Thủy Dạng càng nóng. “Không có! Kỳ thực..... đối với lời tỏ tình của anh ấy, em so với ai đều hoảng loạn hơn cả, anh ấy lúc nào cũng rất lợi hại, là người anh cả rất có ý thức trách nhiệm, năm mơ cũng không nghĩ tới anh ấy xem em là người khác phái mà đối đãi, dù sao, con trai Quách gia bọn họ đều bị mong đợi phải phục tùng chính sách liên hôn mà.”

“Cho cái tên chim công kia liên hôn là tốt nhất, đây là báo ứng anh ta nhận được. Nhưng mà Quách Ngọa Hồ không giống thế, anh ấy ràng buộc bản thân quá nghiêm khắc, con gái theo đuôi anh cũng vô dụng, loại đàn ông tốt thế này nhất định có thể lấy được đối tượng hợp ý mình.” Nếu không phải Quách Ngọa Hồ không phải món ăn của cô, Lương Mĩ Đế cũng muốn hoành đao đoạt ái.

“Anh Ngọa Hồ cũng quá độc tài đi! Căn bản không cho em cự tuyệt.” Thủy Dạng bĩu cái môi nhỏ.

“Em muốn cự tuyệt sao?” Lương Mĩ Đế nhìn cô thật sâu.

Cô nhú mắt, lâm vào trầm tư, chỉ chốc lát sau, khóe môi cong lên nụ cười ngọt ngào. “Em thích anh Ngọa Hồ, ở cùng anh ấy, em sẽ quên đi bản thân mình không cha không mẹ, giống như là công chúa vậy.” Hạnh phúc được ai đó cưng chiều.

Lời tỏ tình trên vòng đu quay mới chỉ là bắt đầu, trước khi anh ra nước ngoài, chỉ cần có thời gian, liền chờ cô đi khắp nơi ngắm danh lam thắng cảnh, rất nhiều nơi nổi tiếng đã lâu rồi không có cơ hội đi, trở thành địa điểm hẹn hò của hai người.

Chỉ là không có điều kiện, thời gian không đến một tháng anh đã phải ra nước ngoài, hai người chỉ có thể ở trên mạng gặp mặt nói chuyện phiếm, tương tư tâm tình với nhau.

Lần đầu tiên nếm tư vị nhớ một ai đó, vừa đắng vừa ngọt ngào, còn có bất an.

“Mĩ Đế, em là đứa nhát gan phải không?! Sợ hãi nếu đặt tình cảm lên một người, về sau người đó rời khỏi em, em không biết em có chịu được không.” Thủy Dạng dừng một chút, giọng nói chán nản, “Anh ấy là trưởng tôn Quách gia, bị giao cho trọng trách nặng nề, em lại là đứa con gái mồ côi không có giá trị liên hôn, thật sự có thể thuận lợi ở cùng nhau sao?” Cô không dám suy nghĩ quá nhiều, rất sợ một khi chờ mong, mà lúc nó lại tan biến mất, cô có thừa nhận được nỗi đau đó không?

Lương Mĩ Đế cười thanh thúy nói: “Thủy Dạng, em không nên lẫn lộn đầu đuôi, buồn lo vô có thì được ích gì? Tình yêu ngọt ngào ở chỗ quá trình chứ không phải kết cục, chờ Quách Ngọa Hổ trở về, trước làm một trận yêu đương say chết người đi đã, về phần kết cục như thế nào? Yên tâm! Còn có bà vai chị đây cho em mượn khóc!”

“Đáng ghét!” Cô lại càng bất an.

“Vui quá mà khóc cũng là một loại khóc chứ!” Lương Mĩ Đế cười như không nhìn cô “Nhìn em xem, lo được lo mất, vừa muốn yêu mà lại sợ bị tổn thương, rõ ràng đã rơi vào lưới tình mà không biết.”

“Vậy sao?” Cô ghen hòng nhìn trần trời.

“Phải, phải, phải.” Cô em họ này lương thiện có thừa, cũng không tính quá thông minh, Lương Mĩ Đế rất sợ nếu không giảng giải cho cô một chút, cô sẽ bị cảm xúc tự ti bao phủ. May mắn, cô có một cô chị họ tốt bụng nha! “Thủy Dạng, giả sử em thật lòng yêu Quách Ngọa Hổ, liền muốn tin tưởng người đàn ông em yêu sẽ bảo vệ em, người nhà anh ta có anh ta đối phó rồi, em cần quái gì phải để tâm đến?”

“Như vậy được sao?”

“Được. Trừ phi em nghi ngờ năng lực của anh ta?”

Thủy Dạng vội vã lắc đầu, giống như Quách Ngọa Hổ đang ngồi trước mặt cô. Cô nào dám nghi ngờ năng lực của anh chứ?

Lương Mĩ Đế mở ra hai tay. “Vậy còn có vấn đề gì? Dù sao em vốn chính là có chút ngốc, em chỉ cần phụ trách bắt lấy trái tim Quách Ngọa Hổ là được rồi, vấn đề phức tạp hơn liền miễn quan tâm đi! Dù sao em có quan tâm cũng không được.”

Buồn đấy nhé! “Em ngốc chỗ nào chứ? Em cũng thi vào được Đại H đó!”

“Đó là bởi vì em là con một sách, đau khổ ba năm cán sách vở.” Lương Mĩ Đế cười meo meo nói móc: “Nếu nói em ngốc mà thấy không xuôi tai, vậy nói em dân là được. Dân đen bị lừa đi ký tên, bỏ đi tài sản thừa kế, khổ hề hề đi làm thêm dành tiền, kết quả đâu? Thằng con trai bác cả của em mang bạn gái đến tiệm ăn cơm, không khéo đụng phải, em gọi người ta một tiếng 『anh hai』, người ta vội vàng ghét bỏ nói không có quan hệ thân thích với em, cơm cũng không ăn mang bạn gái rời đi.

Đứa ngốc, người ta có cảm ơn em bỏ lại hơn ba ngàn vạn đồng tài sản không? Không có, ngược lại vui vẻ mang đi tiêu xài.”

Thủy Dạng im lặng, trong lòng không hiểu sao thấy nhẹ nhõm.

“Tuyệt đại đa số mọi người kiếm không được hơn ba ngàn vạn đồng, em lại ngơ ngẩn bỏ qua, không hối hận sao?”

“Cho tới bây giờ không đạt đến được, tự nhiên cũng sẽ không cảm thấy đau khổ khi mất đi.” Cô sâu kín nói: “Không cam lòng? Hẳn là có một chút! Nhưng nói thật, em cũng không hối hận, bởi vì em không phải là không có gì cả, em có tiền giáo dục bà nội để lại, còn có tràn đầy yêu thương! Cứ nghĩ đến người bà nội trước khi qua đời nghĩ đến nhiều nhất là em, bà kiên cường như vậy lại là lần đầu tiên cúi đầu cầu xin người ta, khẩn cầu ông chú và anh Ngọa Hổ làm người giám hộ cho em..... Mĩ Đế, trong lòng em tràn ngập hạnh phúc.”

Lương Mĩ Đế không đáp lời, biểu cảm trên mặt nhu hòa hơn.

“Vi thể em hiểu được, chỉ cần có một người thật lòng chân thành yêu em, trong em sẽ tràn ngập hạnh phúc.” Thủy Dạng dừng một chút, chậm rãi thở ra một hơi. “Không có số tài sản đó, em cũng chưa từng đối qua một chút nào! Ngược lại, vì theo đuổi cảm giác an toàn của đồng tiền, em vui vẻ đi làm thêm, nhìn tiền gửi ngân hàng tăng lên từng chút một, liền vô cùng vui vẻ.

“Cũng đúng, lấy góc độ lâu dài để nhìn, còn hơn tên anh họ* tiêu tiền như nước kia.” (nguyên văn là đường ca => anh họ bên nhà ngoại)

Lương Mĩ Đế ngẫm lại như vậy cũng tốt, Thủy Dạng tính tình ôn hòa, tâm địa thiện lương, nhưng nói thật, không phải kiểu mỹ nữ làm người ta sáng mắt lên, nhưng kiểu con gái không có tính uy hiếp như con bé ngược lại khiến Quách Ngọa Hổ yêu thương, kích thích bản năng hộ hoa của anh ta.

Âu Thái Lâm kia lấy hình tượng nhút nhát e sợ, mong manh dễ vỡ để thủ thắng, Thủy Dạng cá tính đơn thuần ngược lại càng làm người ta yêu thương, ngay cả đôi song sinh kia cũng xem cô là em gái nhỏ nhà mình mà thương, chưa từng thiếu cô quà sinh nhật bao giờ.

“Thủy Dạng, chuyện của Âu Thái Lâm em có thể không để ý, nhưng còn Âu Lập Dương?”

“Là đàn em thôi!”

“Đứa ngốc này, em không nhìn ra nó thích em sao?”

“Em là đàn chị, chẳng lẽ cậu ta nên ghét em sao?” Không nghĩ được nhiều như vậy.

Lương Mi Đế sừng sốt. “Quên đi, em cứ tiếp tục ngốc như vậy cũng tốt, như thế chị đây mới có trò hay để xem.”

Đúng vậy, mọi chuyện vạch trần hết rồi thì còn gì vui nữa? Khó phân đầu đuôi thế này cũng không tệ.

Trung tuần giữa tháng mười một, du hội kỉ niệm ngày thành lập trường, là việc trọng đại mỗi năm một lần của Đại H.

Lớp học hay xã đoàn đều đăng kí xin bố trí chỗ bán hàng, để kiếm thêm kinh phí cho quỹ lớp hoặc hoạt động của xã đoàn, cũng như thi triển tài năng, bản lĩnh của mình. Đồng thời, cũng triển lãm thành quả của các khoa hệ, các xã đoàn.

Đương nhiên rồi, có bạn trai đẹp trai, có bạn gái xinh đẹp, không dẫn theo tới đây khoe một chút thì còn đợi khi nào nữa?

Cũng có người chọn ngày này đây tỏ tình với người mình thầm mến, cho dù bị từ chối, cũng có thể “Ha ha ha, nói đùa đó, mọi người giải trí một chút thôi!” Cảm giác sẽ không quá thất bại.

Nếu may mắn tỏ tình thành công, vậy a ~~~ tay trong tay đi dạo các quầy hàng, thuận tiện thông cáo cho xung quanh biết luôn.

Năm nay buôn bán tốt nhất là quầy hàng món kho của đội Taekwondo, trong đó có một thành viên của đội trong nhà bán món kho chợ đêm nổi tiếng, trực tiếp mang hàng nhà tới bán, buôn bán cứ phải gọi là tranh giành!

Các quầy hàng khác bán lạp xường, mực viên, mì xào bún xào thêm canh thịt lợn viên, bánh trôi đậu đỏ, gà chiên ngọt không cay, khoai tây nướng, tiên thảo nướng, bóng ngô, đồ uống nóng lạnh..... Cái gì cần có đều có, nguyên liệu hoặc bán thành phẩm phần lớn lấy từ nhà các bạn học bán đồ ăn vặt, lợi hại thế nào thì phải tự tay động thủ.

Ngoài bán đồ ăn, còn có quầy hàng biểu diễn tài nghệ. Trường học còn mời ca sĩ mới xuất đạo đến quảng trường biểu diễn, để tăng thêm đề tài cùng cái xem cho cuộc du hội Đại H.

Lớp của Thủy Dạng bán chính là mì xào bún xào thêm canh thịt lợn viên, là lớp phó đề nghị, còn cam đoan với lớp trưởng tài nấu nướng của cô (lớp phó) không tồi, nhất định sẽ bán rất chạy.

Lương Mi Đế cùng vài thành viên đội bóng rổ đến cổ vũ, nhìn một đám nam sinh phải cho thêm một thìa tương ớt mới nuốt trôi, không nhịn được nói thầm với Thủy Dạng phụ trách chạy bàn, “Em tùy tiện ra tay còn ngon hơn thứ này gấp bội.”

Thủy Dạng duỗi tay che môi, “Thật thông cảm thôi!”

“Đúng là lừa tiền.” Lương Mi Đế nhìn lớp phó một bên chiếm cứ xoong nồi không tha, một bên lại bận rộn nói chuyện phiếm với lớp trưởng, không chịu nổi nói: “Cô ta muốn chứng minh mình 『hiền tuệ』 với lớp trưởng, cũng không cần hạ độc khẩu vị người khác chứ!”

Thủy Dạng nhún vai hết cách.

“Cũng tốt! Ít nhất em không bị quá bận.”

Nhưng mà, buôn bán quá kém cũng rất mất mặt đấy nhé! Rất nhiều bạn học dưới sự yêu cầu của lớp trưởng, lớp phó điên cuồng kéo bạn thân hay bạn học tới cổ vũ.

Lớp phó giọng nũng nịu, “Vân Thủy Dạng, cậu không có người thân để mời sao?”

Thủy Dạng cười cười, “Chị họ tôi mang bạn học qua cổ vũ rồi đây.”

Lớp phó bất mãn nói: “Chị họ cậu cũng là học sinh trường, không tính! Cậu không mời được ai khác sao? May nhờ tôi không sợ khói dầu phụ trách vất vả làm mì xào, bún xào, các cậu tới thiếu cũng phải thu hút khách hàng chứ.”

Thủy Dạng nhần nại, dù sao cô cũng sắp giao ban rồi, cô cũng muốn xếp hàng đi ăn món kho, tùy ý lớp phó phát tiết oán khí “không kín người hết chỗ” (quầy hàng của lớp Thủy Dạng đang ế, kh mấy ai đến ăn), cô chính là không có người thân để mời đấy, thì sao chứ?

Đột nhiên, cô ngừng thở, môi khẽ nhếch lên, kinh ngạc lại mừng như điên nhìn người đi tới phía cô-- Quách Ngọa Hồ.

Cô không nhìn nhầm chứ? Hay là nhớ quà thành ra hoa mắt? Cô trừng mắt nhìn, tim bắt đầu đập nhanh, chẳng qua không tới một giây, một cái ôm mạnh mẽ đã nói cho cô biết, anh thật sự đã trở lại, ngay tại bên người cô.

Quách Ngọa Hồ sống chết ôm chặt lấy cô, đột nhiên cúi đầu hôn lấy môi hồng của cô, vầng vàng che kín, cắn nuốt hoàn toàn hơi thở của cô, như thế mới có thể giải tỏa đôi chút nỗi tương tư trong lòng.

“Thủy Dạng, Thủy Dạng của anh.....”

Cảm xúc chân thật rốt cục nảy lên, hốc mắt Thủy Dạng ẩm ướt, chôn mặt trong lồng ngực dày rộng của anh, hấp thu sự ấm áp của anh, nghe tiếng tim anh cùng đập kịch liệt, vui sướng tràn đầy trong lòng.

“Anh Ngọa Hồ, em rất nhớ anh rất nhớ anh rất nhớ anh.....”

“Anh cũng nhớ em, nghĩ đến mà tim phát đau.” Quách Ngọa Hồ ôm chặt cô, dịu dàng nhỏ nhẹ nói bên tai cô, “Chúng ta không tách ra nữa, được không?”

Thủy Dạng ngẩng đầu lên, cười tươi với nhu tình của anh. “Được.”

“Chờ em tròn hai mươi tuổi, chúng ta liền kết hôn.” Bên môi Quách Ngọa Hồ lộ ra nụ cười chân tình, ánh mắt nghiêm chỉnh lại kiên quyết. Tách ra một năm, anh càng thêm xác định tâm ý của mình.

“Thật sao?” Cô khó có thể tin.

Vừa về nước liền đã cầu hôn trước mặt quần chúng, anh nghiêm túc sao?

“Anh rất nhớ em, trở về vốn định chậm rãi theo đuổi em, nhưng mà vừa thấy em, liền không nhịn được khát vọng muốn đính ước với em.” Quách Ngọa Hồ rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, không muốn bỗng chốc tạo áp lực quá lớn cho cô.

Chẳng qua, anh cũng không dự tính trở mắt nhìn đám nam sinh trong trường theo đuổi cô, anh không có cái phong độ đó. Dòng máu khôn khéo của thương nhân đã dẫn đường cho anh, nhìn chuẩn rồi, tiền hạ thủ vì cường!

Khi Thủy Dạng nghĩ tới xung quanh đang có rất nhiều người nhìn mình thì đã muộn, mặt đỏ hồng đầy anh ra.

Quách Ngọa Hồ nở nụ cười, thường thức hai răng mây đỏ đẹp mắt kia.

Mà người xem diễn đứng bên cũng chia làm hai loại, một loại là người xem có trách nhiệm, an tĩnh đứng nhìn, nhiều lắm phát ra tiếng “A, ôi” than nhẹ, tràn ngập hâm mộ; Loại còn lại là quấy nhiễu --

“Học trưởng Quách Ngọa Hồ, anh đã trở lại, vậy còn Hoàng Lượng đâu?” Âu Thái Lâm cùng em trai tới riêng cổ vũ (quầy hàng), nằm mơ cũng không nghĩ sẽ đụng một màn này, lấy hết dũng khí mới phát ra âm thanh.

Quách Ngọa Hồ yêu Vân Thủy Dạng?! Chuyện này sao có thể! Bọn họ là anh em họ cơ mà! Hơn nữa, vạn nhất đại tì dòi mục tiêu, chạy tới tranh Quách Hoàng Lượng với cô thì làm sao bây giờ? Tuy rằng Quách Hoàng Lượng giờ còn chưa phải của cô, nhưng chỉ cần đại tì vừa ra tay, cô ngay cả một chút cơ hội đều không có.

“Cô hỏi Hoàng Lượng làm cái gì?” Về mặt Quách Ngọa Hồ lạnh đi. Vừa thấy họ Âu liên翩, đặc biệt là thiếu niên bên cạnh kia, ánh mắt lửa nóng kia sao cứ nhìn Thủy Dạng chăm chăm không tha vậy?

Âu Thái Lâm trời sinh sợ hãi kẻ cường giả, chân tay luống cuống, không dám nhìn thẳng vào anh. “Tôi..... Chỉ là nghĩ ba anh em các anh sẽ cùng nhau về.”

“Chúng tôi cũng không phải anh em sinh ba.” Quách Ngọa Hồ dùng giọng nói lạnh như gió đông: “Đôi song sinh còn đang ở Tokyo, mời cô tự liên lạc với bọn họ.”

“Tôi không có..... tài khoản e-mail của Hoàng Lượng.....”

“Nếu nó không cho cô, tôi cũng không thể tự quyết định.”

Âu Thái Lâm lã chã chực khóc, lại kiệt lực nhìn xuống, một bộ khổ sở vì tình. “Không sao, tôi sẽ chờ anh ấy về, dù có vài năm cũng sẽ chờ.”

Quách Ngọa Hồ cau mày, “Tùy cô!”

Âu Thái Lâm không dám vượt râu hùm, ăn nói khép nép: “Con gái Âu gia từ nhỏ đã được giáo dục phải trung trinh với tình yêu, không thể đứng núi này trông núi nọ, lẳng lơ, cho nên tôi sẽ không thay đổi trái tim mình.”

“Cô nói với tôi làm gì?” Quách Ngọa Hồ rất phản cảm

Hết lưỡng tình tương duyệt lại nói chuyện trung trinh sao!

“Tâm tư của chị gái đối với Quách học trưởng cũng như vậy.....”

Quách Ngọa Hồ hừ mũi một tiếng.

“Chị gái vì để bản thân càng thêm hoàn mỹ, đặc biệt tới Nhật Bản du học vào trường học dành cho cô dâu, phải làm được thập toàn thập mỹ, đến lúc đó ngay cả hoàng tử ngoại quốc cũng sẽ thích chị ấy!” Cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ chị gái mình.

“Vậy cũng không tệ, gả xa một chút mới tốt.” Nhắm mắt làm ngo!

“Sẽ không, chị ấy sẽ không vì ái mộ hư vinh, tam tâm hai ý, mặc kệ hoàng tử ngoại quốc có bao nhiêu giàu có, có bao nhiêu tôn quý, trái tim chị ấy đối

với học trưởng sẽ không thay đổi.....”

“Cho dù tôi không xu dính túi?”

“A?”

“Cho dù tôi không có hứng thú kế thừa 『Tập đoàn Bách Hoàng』?”

“Cái gì?” Âu Thái Lâm giật mình tròn mắt nhìn anh, cắn môi.

Miệng Quách Ngọa Hồ cong lên mĩa mai, lười để ý đôi chị em kia, nắm lấy bả vai Thủy Dạng, lộ ra nụ cười chân thành, “Cùng anh đi dạo đi, có rất nhiều hoài niệm”

“Vâng.” Thủy Dạng nhẹ nhàng thở ra. Cô chỉ sợ có người đối chọi thậm chí cãi nhau ở trước mặt cô.

“Vân Thủy Dạng, thiết đãi bạn trai cậu ăn xong mì xào mới được đi.” Lốp phó xem xong trò hay, cũng không quên buôn bán.

“Mỗi loại một bát đi.” Quách Ngọa Hồ nhìn biểu cảm đầy xin lỗi của Thủy Dạng, cũng có giác ngộ.

Mì xào, bún xào, canh thịt lợn viên, chỉ nhìn thôi cũng thấy không quá ngon, mì xào có chút cháy, bún xào lại quá khô, canh thịt viên nhạt như nước, thiên bình nào tự tin mù quáng vào tay nghề của mình thế này, dám mang ra lừa tiền?

Ngay cả Âu Thái Lâm cùng Âu Lập Dương cũng chạy không thoát, lốp phó khi biết bọn họ là bạn của Thủy Dạng, chủ động mang nhiều thêm hai phần, muốn bọn họ giao tiền ăn. Há há há, đem đồ còn thừa lại bán sạch sẽ!

Thủy Dạng xấu hổ để Quách Ngọa Hồ ăn sạch ba bát, giúp đỡ ăn bún xào, trộn thêm chút canh vào, để vào miệng hơn.

Quách Ngọa Hồ giải quyết xong mì xào, lại lấy bún xào trong tay cô tới ăn, “Chờ một chút đưa em đi ăn chỗ khác.” Sức ăn của anh lớn, như thế này vẫn có thể ăn tiếp được. Thủy Dạng sức ăn nhỏ, ăn bún xào khó nuốt kia, có đưa ra măn hán toàn tịch cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Anh Ngọa Hồ, không ăn hết cũng không sao mà!” Thủy Dạng rất xin lỗi nha! Anh vừa về nước hẳn là phải đưa anh đi yến tiệc tẩy trần, ai biết lại phải ăn cái này.

“Một năm một lần thôi mà.” Quách Ngọa Hồ hát lên khuôn mặt tươi cười, “Du hội hằng năm anh đều rất nhẫn nại có dũng khí ăn đồ ăn các bạn học bán ra, thỉnh thoảng ngoài ý muốn cũng sẽ ăn được vài món ngon.”

“Năm ngoái em ăn được bánh trôi đậu đỏ ngon lắm đấy.” Thủy Dạng cười còn ngọt hơn canh đậu đỏ.

Âu Lập Dương rất muốn ném đĩa không ăn, lại không muốn trước Thủy Dạng thất bại bởi Quách Ngọa Hồ, bị cô giễu cợt là cậu ấm được nuông chiều từ bé.

So sánh với khí khái nam tử của Quách Ngọa Hồ, cậu đã thua ngay ở điểm xuất phát, không thể lại lộ ra tính trẻ con.

Âu Thái Lâm nũng nịu nói: “Tôi không dám nói tài nấu ăn của mình hơn chị gái, nhưng tuyệt đối có thể xào sập tiệm, hương, vị mì xào đủ cả.” Trước khiếm tốn rồi lại tự khen ngợi, có vẻ không làm người ta phản cảm?

Âu Lập Dương lại muốn tròn trắng mắt, “Câm miệng của chị lại!”

“Chị không có khoe cái gì.....”

“Chị nấu ăn ngon thì thế nào? Ai ăn rồi? Ngu xuẩn!”

“Lập Dương, sao em có thể nói vậy? Chị rất buồn.....”

Không đợi chị em bọn họ gây gổ, Quách Ngọa Hồ nắm tay Thủy Dạng rời đi.

Âu Lập Dương không cam lòng còn có thể làm gì? Có loại chị gái “si tình ngu xuẩn” ở một bên quấy rối, làm tiêu chuẩn của cậu, trình độ đều xuống cấp, có cô gái nào sẽ muốn hẹn hò với cậu?

Cậu muốn cùng Thủy Dạng yêu đương ~~

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Anh Ngọa Hồ, anh không mệt sao? Buổi sáng anh mới xuống máy bay, còn chưa thích ứng thời gian chênh lệch, đã chạy tới tìm em, hiện giờ còn nói muốn đi Đạm Thủy xem mặt trời lặn, anh thật sự không muốn về nhà nghỉ ngơi hai ngày trước sao?”

Ngồi ở trong xe, Thủy Dạng thỉnh thoảng lo lắng nhìn anh, trong lòng rất cảm động!

“Không có việc gì, trên máy bay anh ngủ một giấc rồi, hiện tại tinh thần rất tốt.” Quách Ngọa Hồ duỗi cánh tay dài kéo cô vào lòng, tâm tình mềm nhũn. “Hơn nữa anh cũng đâu có lái xe, ông nội cho anh mượn tài xế của ông một ngày mà.”

“Ông chú thương anh nhất đấy.”

“Anh cũng thương em nhất!”

Bên tai Thủy Dạng đỏ lên, trong lòng nhẹ loạn, vừa thấy ngọt ngào lại hoang mang. “Anh đang bận chuẩn bị thi lấy học vị, sao còn có thời gian mua này nọ, lại còn chuyên phát về cho em?” Không cho anh mua thì lại tức giận.

“Có lòng muốn làm, thì nhất định làm được thôi.” Đây là châm ngôn của Quách Ngọa Hồ.

“Em thật hâm mộ sự tự tin của anh, giống như mọi thứ anh đều nắm trong lòng bàn tay.”

“Không, làm gì có chuyện đó.” Anh có thâm ý khác cúi xuống nhìn cô, chua xót giật giật khóe miệng. “Từ nhỏ anh đã biết, có một số việc sức người không thể nắm giữ. Ví dụ như, cha mẹ anh yêu nhau, sau đó mới yêu anh; Ông trời vào năm anh mười tuổi cướp đi sinh mệnh của cha mẹ, làm anh thành trẻ mồ côi; Anh luôn nghĩ bỏ đi, mặc kệ vấn đề tài vụ của [Tập đoàn Bách Hoàng], nhưng lại không mặc kệ được thỉnh cầu của ông nội; Anh rất muốn kết hôn với em, nhưng em rất có khả năng cự tuyệt anh, bởi vì lòng của con gái tựa như mò kim đáy biển vậy.”

Lòng cô nhẹ rung động, bởi vì anh nói câu cuối cùng thật mềm nhẹ.

“Anh Ngọa Hồ, nào có ai vừa về nước đã cầu hôn chứ?” Cô thẹn thùng.

“Rất tệ phải không? Tiến độ của anh luôn quá nhanh, nhưng thật ra trong lòng đã ấp ủ rất lâu rồi.” Ánh mắt mang ý cười của anh nhìn cô, dùng thanh âm trầm mạnh nhẹ hỏi cô: “Vân Thủy Dạng tiểu thư, em có đồng ý dưới điều kiện tiên quyết là kết hôn đồng ý hẹn hò với anh không?”

Đến giọng nói cũng mê người như vậy..... Aizz, sao cô có thể từ chối cho được?

“Anh sẽ cho em cơ hội cự tuyệt sao?” Cô khá là hoài nghi.

“Sẽ không, anh sẽ càn dụng tâm thuyết phục em --” Lời nói của anh bỗng biến mất trên môi cô, khi cô kinh hô ra tiếng, anh chế trụ cần cổ cô, làm nụ hôn này sâu thêm.

Nụ hôn của anh từ dịu dàng trở nên bộc trực cuồng dã, mang theo một sự quả quyết muốn mút cô khảm vào trong tim, tựa như có hôn cả thế kỉ cũng không đủ, tim cô dường như muốn nhảy ra rồi.

“Ừm.....” Cô bị hôn tới choáng váng mặt mày, yếu ớt phát ra âm thanh.

Quách Ngọa Hồ rốt cục kết thúc nụ hôn này, “Cần anh cố gắng thuyết phục em nữa sao?”

Giọng mũi anh hỗn loạn.

Như vậy..... bảo cô từ chối thế nào đây?

Cô thẹn thùng nhắm mắt lại, hai gò má nóng bỏng.

Nhưng mà người đàn ông tướng mạo đường đường gia thế bối cảnh như Quách Ngọa Hồ thế này, một khi tiến vào trung tâm quyền lực “Tập đoàn Bách Hoàng”, nhất định sẽ có những cô gái có điều kiện tốt hơn cô gấp trăm ngàn lần, chỉ cần anh nguyện ý, bữa cơm xem mặt có thể thay phiên nhau 365 ngày mà ăn.

Cô thật sự không có tự tin có thể hoàn toàn có được anh.

“Thủy Dạng, nhìn anh, không được trốn tránh anh.” Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấy sự tự ti của cô.

“Anh Ngọa Hồ, em khát vọng một tình yêu ‘tê thủy trường lưu’ của người bình thường, chứ không phải oanh oanh liệt liệt của thế môn hào gia, giấc mơ của em không xa hoa như vậy.” Gò má cô đỏ hồng, lại tận lực bình tĩnh nói.

“Thật khéo, cùng lý tưởng của anh không hẹn mà gặp.” Nhìn chăm chú vào đôi môi bị hôn đỏ tươi của cô, anh mềm lòng tâm động lại thấy thực kiêu

ngạo.

“Anh Ngọa Hồ, em nói thật đó!”

“Anh cũng chưa bao giờ lừa em”

“Anh biết rõ ý của em.....”

“Anh không biết.” Anh biết tâm tư của cô, từ trước đến nay không có lòng tham, đây là ưu điểm, khuyết điểm là tự giới hạn bản thân, mà đòi người thật ra tràn ngập khả năng vô hạn.

Thủy Dạng than nhẹ. “Anh biết, anh Ngọa Hồ, anh sinh ra đã là một trong người thừa kế được bồi dưỡng trọng điểm rồi, cộng thêm bẩm sinh đã có năng lực và không ngừng cố gắng, em gần như có thể thấy được tương lai rực sáng của anh; Ở trong “Tập đoàn Bách Hoàng”, cô dâu của anh nếu không có cùng thân phận địa vị, sẽ xứng đôi được sao? Em đối với tương lai tiền đồ của anh không có chút trợ giúp nào, có thể không tự ti lùi bước được sao?” Cùng lúc nói những lời này, một cảm giác phiền muộn này lên trong lòng, làm hốc mắt cô nóng lên.

Cô không nên ích kỉ muốn chiếm lấy anh, gây trở ngại tiền đồ của anh. Bởi vì Quách Ngọa Hồ không phải là anh họ hay học trưởng bình thường, mà là trưởng tôn Quách gia, người đương nhiên kế vị “Bách hoàng tập đoàn”, nhưng cha mẹ lại song vong, không giống đôi song sinh có cha mẹ ở công ty chiếm giữ vị trí quyền lực, so với đôi song sinh, anh càng cần một người vợ có bối cảnh hùng hậu giúp đỡ.

Mà cô, không giúp được chút gì cho anh cả.

Cô không muốn anh sau này hối hận, không muốn anh sau này oán hận cô.

Bình thường không có gì như cô, vẫn chỉ nên làm một cô em họ bình thường, như vậy có lẽ tốt hơn.

Chỉ là, cứ nghĩ đến sẽ không bao giờ được thấy vẻ mặt dịu dàng của anh đối với cô nữa, lòng cô không hiểu sao lại đau nhói, có xúc động muốn khóc?

“Thủy Dạng, em thật sự suy nghĩ chu đáo thay anh, phải không?”

Có phải cô nghe thấy một chút trào phúng cùng bất mãn của anh?

“Anh Ngọa Hồ.” Cô giật mình nhìn anh.

Anh cho cô một ánh mắt phức tạp, “Khi em vì anh mà suy nghĩ chu đáo như vậy, em hẳn nên phải hỏi anh trước, anh muốn cái gì? Anh không muốn cái gì?”

“Hả?” Cô sững sờ.

Anh nhìn cô thật sâu. “Em vừa mới nói, em rất buồn phiền, giống như cha mẹ lo lắng cho con cái không được đối đãi tốt, sẽ bị người ta bắt nạt. Mà bình thường cha mẹ không biết con cái mình thực sự muốn gì.”

“Là như vậy sao?” Cô thở dốc kinh ngạc.

“Em chính là cho anh cảm giác như thế.” Về mặt anh âm trầm.

Thủy Dạng đột nhiên đỏ hốc mắt, cảm thấy mình như đũa ngọc buồn lo vô cớ. Nói cũng đúng, anh cần cô lo lắng, quan tâm sao?

“Thực xin lỗi, em nghĩ quá nhiều.....” Cô rũ mắt, thầm nghĩ muốn tìm một chỗ trốn để khóc.

“Thủy Dạng!” Anh bắt lấy đầu ngón tay lạnh như băng của cô. “Để anh nói cho em, anh muốn cái gì? Điều anh khát vọng nhất chính là em có thể đón nhận anh, cả đời ở bên cạnh anh, không nên bởi vì một chút bịa đặt mà dao động, như thế làm tim anh rất khó chịu. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là em cũng yêu anh.”

“Anh..... em.....” Giọng nói cô khàn khàn, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Ánh mắt thâm thúy của Quách Ngọa Hồ khóa chặt ánh mắt cô. “Về phần, cái gì anh không mong muốn nhất? Anh không muốn trong tương lai tiếp quản Tập đoàn Bách Hoàng, cho nên trận hào môn tranh đấu, sân nhà sâu kia, có lẽ sẽ xảy ra với đôi song sinh và cha mẹ bọn họ. Chúng ta chờ xem kịch là được rồi.”

Cô tròn đôi mắt to. “Nhưng mà..... em nghe di họ và ông chú thảo luận, nói con trai Quách gia chỉ có thể chọn cô dâu có bối cảnh, có lợi ích, bằng không sẽ ảnh hưởng tới địa vị sau này ở Tập đoàn Bách Hoàng. Em..... thật sự không muốn hại anh mất đi ưu thế nên có được.” Cô bắt an nín.

“Đi có thể quản được Đế Nhật cùng Hoàng Lương, nhưng không quản được đến anh đâu.” Quách Ngọa Hồ hừ lạnh một tiếng, bàn tay đầy sự bảo vệ ôm lấy bà vai cô. “Không có Tập đoàn Bách Hoàng, anh vẫn là Quách Ngọa Hồ, vẫn có thể kiếm được tiền đủ để cơm no áo ấm, tuy anh thích kiếm tiền, nhưng chưa từng dự tính bán mình cho công ty! Càng không dự tính bán đứng tình cảm và hôn nhân của bản thân! Một cái Tập đoàn Bách Hoàng còn không đáng giá để anh hy sinh như vậy.”

Cô giương mắt nhìn chăm chú gương mặt tự tin trấn định của anh, trái tim bất an dần dần vững vàng.

“Chúng ta thực sự có thể cùng nhau sao?” Gắn sát lồng ngực anh, trái tim đã kiên định hơn.

“Chỉ cần em đồng ý.”

“Ông chú sẽ không phản đối chứ?”

“Ông nội sẽ không phản đối anh theo đuổi cuộc sống của mình, ông biết anh không có khả năng chấp nhận cuộc hôn nhân sắp đặt. Lại nói, cho tới nay ông vô cùng thích em.”

“Thích em là một chuyện, làm cháu dâu lại là chuyện khác.”

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.” Chẳng qua, anh ít nhiều cũng đã hiểu được tại sao cô đột nhiên cẩn thận để ý đến “quan niệm huyết thống” như vậy, vừa rồi cô nói đã để lộ dấu vết.

Thành thực mà nói, anh thật sự không nghĩ tới với điều kiện ưu tú như anh mà đường tình lại khó khăn vậy, phải hao tổn rất nhiều lời lẽ mới khiến Thủy Dạng đồng ý cho anh theo đuổi. Hiện tại, anh đã biết vấn đề mấu chốt ở đâu.

“Sao lại là em?”

“Vì sao không thể là em?” Anh cười cười hỏi lại.

“Anh không biết có bao nhiêu cô gái thích anh.....”

“Thích anh, anh phải thích lại bọn họ sao? Anh đây dứt khoát đi làm ngư lang thì tốt hơn.”

Anh hừ mũi.

“Anh Ngọa Hổ, em nghiêm túc đó.”

“Anh cũng nghiêm túc.” Anh nâng mặt cô lên, nhìn chằm chằm đôi môi cô, tâm tình xao động. “Chẳng qua, nhìn em lo lắng cho tương lai anh như vậy, anh có thể hiểu rằng em đã sớm động lòng với anh không?”

“Em..... em đâu có?” Nhưng nụ cười ngọt ngào bên môi kia, vừa mê hoặc thần trí lại tiết lộ bí mật.

Xấu hổ chết mất! May mà chỗ ngồi phía sau có ngăn cách với chỗ ngồi phía trước của tài xế, bằng không đã lộ hết tư tình rồi?

Quách Ngọa Hổ tâm hoa nở rộ, đầu ngón tay lướt qua môi cô, cô run rẩy, lại mềm mại nhận từng nụ hôn của anh.

Dưới nắng trời buổi chiều, hồ Đạm Thủy nhuộm màu vàng cam.

Ở trong một nhà hàng phong cảnh bên bờ hồ dùng bữa, thức ăn ngon, rượu ngon thêm cảnh đẹp, lẳng lặng nhìn mặt trời đỏ đỏ rơi xuống đường chân trời, nâng chén cung nghênh hoàng hôn Đạm Thủy, cùng thời khắc lãng mạn này.

Cuộc đời khó được vài lần say, say trong không khí lãng mạn.

Ăn xong bữa đại tiệc hải sản thịnh soạn, nhấp chút rượu trái cây nóng, dùng nhiều loại trái cây đun lên cho thêm rượu ngọt và hồng trà túi tạo hương thơm nồng, đêm tối lành lạnh được uống đến, từ trong ra ngoài đều thấy ấm áp.

“Thích không?” Quách Ngọa Hổ nhìn cô không dời mắt.

“Thích.” Thủy Dạng ngọt ngào cười, bởi có anh chăm sóc, thương chiều cô.

Bình thường đối với người khác anh luôn trưng ra khuôn mặt lạnh lùng không hơn, bao nhiêu bạn học nữ muốn thân cận với anh đều bị “đông” dừng chân, sợ khẩu khí xấu xa của anh, sợ lời nói lạnh như tên của anh, trái tim thiếu nữ yếu ớt chịu thể nào được?

Lại nào có ai tưởng tượng được, anh đối xử với cô có chút bá đạo nhưng càng không thiếu dịu dàng, vừa thiết thực lại lãng mạn, làm cô cảm thấy mình thật đặc biệt, hưởng thụ cảm giác được anh bảo vệ, yêu chiều.

Mà người mang chủ nghĩa sô-vanh là anh, sẽ không để bạn gái gánh tiền phí hên hò.

Thủy Dạng ôm lấy mái tóc, nụ cười thủy chung dào dạt bên môi.

“Anh Ngọa Hổ, em phát hiện anh cũng có lúc mâu thuẫn.”

“Sao lại nói thế?”

“Anh tuyên bố không phí một xu trên người bạn gái, từ chối làm tài xế, máy rút tiền cùng thùng rác cảm xúc cho người ta, nhưng anh hoàn toàn phá giới với em nhé!” Cô nói không khỏi có chút mừng thầm.

Quách Ngọa Hồ cong môi mỉm cười. “Trước khi kết hôn, anh là tiêu tiền cho cô em họ, cho vị hôn phu, sau khi kết hôn là cho bà xã. Nếu em thích cái từ 『 bạn gái 』 đó, anh quả thật chưa tốn qua 『 một xu 』, một xu nó như thế nào anh còn chưa thấy qua bao giờ.”

Cô bật cười. “Cách nói của anh thật có điểm gian trá.”

“Nhưng có ai có thể nói anh sai?”

“Không có.” Cô tròn mắt, nhưng vẫn có chút không hiểu. “Sao anh mới hai mươi đã nghĩ muốn kết hôn rồi? Anh Ngọa Hồ, người bình thường sẽ không muốn kết hôn sớm, thậm chí sợ hãi trốn buộc và trách nhiệm hôn nhân.”

“Nếu không gặp em, anh đã không có suy nghĩ kết hôn.” Bàn tay to của Quách Ngọa Hồ xoa hai gò má cô, cảm nhận được sự non mềm dưới tay, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn cô. “Trước kia anh cùng đôi song sinh có cùng suy nghĩ, khoảng ba mươi tuổi kết hôn vẫn còn thấy sớm.”

“Rất phù hợp với suy nghĩ của mọi người hiện nay, em không rõ, vì sao vừa đụng đến em lại thành kết hôn sớm? Chẳng lẽ em giống bà chủ nhà lắm sao?” Trong mắt hiện lên nghi ngờ.

“Thùy Dạng phản đối hai mươi tuổi kết hôn sao?” Giọng nói anh chậm rãi thả nhẹ.

“Em trước kia thật sự không có nghĩ tới à!” Cô thành thực nói.

“Không sao, từ giờ trở đi em hãy từ từ suy nghĩ.” Anh ra vẻ dân chủ phong độ.

Nhưng mà có trời mới biết anh có bao nhiêu gian trá, đến lúc đó nhất định lại làm đến thiên y vô phòng (áo tiên kh thấy vết chỉ khâu), khiến cô ngoan ngoãn mà kết hôn, giống như hôm nay trở thành bạn gái của anh!

Tuy rằng, cô không bài xích, nhưng cũng không khỏi mờ mịt, mê muội.

“Ồ trong trường từng thấy qua bạn học nữ trẻ tuổi mang thai lên lớp, em không biết các cô ấy có phải phụng tử thành hôn hay không, nhưng cảm thấy đời người như vậy có phải quá nhanh không? Áp lực không lớn sao?”

Ánh mắt anh chớp động. “Em yên tâm, trước khi em còn chưa tốt nghiệp, anh sẽ không để em mang thai, anh cũng không hy vọng thể xác và tinh thần em chịu áp lực quá lớn.”

“Anh Ngọa Hồ!” Nụ cười trong nhất thời giống như lá phong hồng nhuộm sương, cô bất giác cắn môi. “Nào có ai giống anh chứ, vừa tỏ tình đã nhảy đến đề tài kết hôn sinh con, muốn dọa em chạy à? Thật sự chẳng lãng mạn gì cả. Khó trách anh muốn dùng kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao với em, anh căn bản sẽ không nói chuyện yêu đương!”

“Vậy em cho rằng như thế nào mới gọi là yêu đương?” Giọng nói anh nhẹ nhàng, đáng vẻ đại nhân thích học hỏi.

Thùy Dạng tròn hai mắt, không dự đoán được anh hỏi lại cô, thực nghiêm túc suy xét một lát, nghĩ đến mi tâm đều nhíu lại, bởi vì bên người cô không có mấy ai làm mẫu để tham khảo.

“Được rồi! Đừng suy nghĩ nữa.” Quách Ngọa Hồ ngược lại không đành lòng đưa tay lên vuốt mi tâm cô. Cô bé này tâm tư thành thực, nếu không gọi cô hỏi hôn, cô sẽ nghĩ tới nửa đêm mất.

Cô thẹn thùng lẽ lẽ cái lưỡi nhỏ. “Bản thân em không có kinh nghiệm để nói. Chẳng qua, đi ở nhà hàng thường nhìn thấy các đôi yêu nhau tới ăn, nhìn nhiều cũng có chút tâm đắc. Hẹn hò chính là đôi người yêu cùng nhau ăn cơm tâm sự, dạo phố xem phim, hay là hẹn nhau đi du lịch..... Đại khái là như thế đó.”

“Chúng ta không phải đang ăn cơm tâm sự, hẹn hò xem trời chiều ở Đạm Thủy sao?” Anh nói lại một câu.

“Nói cũng phải.”

“Yêu đương đâu có công thức nào để nói? Người khác nhau thì cách chung sống không giống nhau, con đường cũng sẽ khác.” Anh nhàn nhạt tiếp lời, “Em ở nhà đi Hạ làm thêm, chưa thấy qua đôi yêu nhau nào không hợp ý, thậm chí gây gổ với nhau sao?”

“Có, rất nhiều đấy nhé! Đại đa số mọi người đều lo ngại mặt mũi, không dám ở trong nhà ăn lớn tiếng tranh cãi, nhiều lắm là có chút không thoải mái. Em phát hiện, phần lớn đều là vì ai nên trả tiền mà tranh chấp, cô gái cho rằng chàng trai nên trả tiền, chàng trai lại cho rằng lần trước mình trả tiền rồi, lần này đổi thành cô gái trả mới đúng. Ngược lại, cũng có anh chàng mặt dày nói quên mang ví tiền, cô gái một bên trả tiền một bên nói thầm “mười lần thì có tám lần quên mang tiền, ngay cả đi khách sạn cũng thế.....”. Em nghe xong cũng phải khó chịu xấu hổ thay cô ấy.”

“Loại con trai không thể dựa vào đó sớm nên bị đá, rốt cuộc có cái gì tốt mà lưu luyến chứ?” Anh không hiểu.

Thùy Dạng hoàn toàn đồng ý, nhưng đồng thời hiểu được muốn đá một tên con trai có ý định bám dính đó có bao nhiêu khó khăn.

Giống như cô vậy, cho tới bây giờ không cự tuyệt được sự dịu dàng bá đạo của anh!

“Có lần em cùng Mi Đế tán dóc, phụ nữ hiện đại vì sao càng lúc càng độc lập tự chủ, kiên cường dám làm, rất nhiều phụ nữ còn hơn đàn ông gánh vác một gia đình, các cô ấy không mệt sao? Mi Đế nói với em, có vài tên đàn ông trời sinh không thể dựa vào, ý lại phụ nữ không thấy làm hồ thẹn, ngược lại đặc ý đào dạt người phụ nữ kia không rời anh ta được; Có vài người đàn ông có tâm vác – gánh nặng gia đình, nhưng kinh tế lại đình trệ hoặc bản thân không đủ năng lực, cần vợ chồng cùng nhau góp sức, điều này cũng không có gì không tốt. Chỉ cần người đàn ông đó nghĩ đến gia đình, người phụ nữ sẽ nguyện ý cùng phấn đấu.” Ở trong nhà ăn thấy được cuộc sống muôn màu, cũng là một xã hội thu nhỏ, rất ít lãng mạn.

Quách Ngọa Hồ thích cô chia sẻ tất cả với anh, bao gồm cả tư tưởng triết lý của nhau, để có thể càng hiểu đối phương, càng tin tưởng lựa chọn của mình là đúng.

“Vợ chồng nghèo khổ trăm sự buồn”, lời của người xưa cũng không phải không đúng, ngược lại phóng ra khắp tứ hải, từ xưa đến nay đều chuẩn. Ý kiến của anh là, trước khi còn chưa có nền tảng kinh tế thì không nên kết hôn!”

So sánh xuống dưới, anh quả thật rất đàn ông!

Đàn ông có tiền không nhất thiết đáng tin cậy, nhưng mà, một người đàn ông có tiền có phẩm đức, có trách nhiệm, 200% đáng tin cậy.

Thủy Dạng biết, xã hội hiện tại muốn tìm một người đàn ông “đáng tin cậy” có bao nhiêu khó khăn!

May mắn làm sao, cô có duyên gặp gỡ được một người, hơn nữa anh yêu cô.

Hạnh phúc đến cửa, phải hiểu được mà kịp thời bắt lấy mới tốt nha!

Quách Ngọa Hồ bắt đầu đi làm, ở bên người lão tổng giám đốc thực tập, ngày qua ngày công việc bận rộn.

Thủy Dạng vẫn lên lớp như bình thường, thỉnh thoảng đi làm thêm, hai người đã nói rõ rồi, tối thiểu phải để ngày chủ nhật rảnh rỗi, không nhất định phải ra ngoài đi chơi, cô bận rộn chuẩn bị kì thi, anh bận bịu xem báo cáo tài vụ, ở trong căn hộ nhỏ anh thuê, mỗi người vui đầu vào một cái bàn, cảm giác vẫn rất tự tại.

Phòng khách, phòng ăn chiếm năm, sáu phần căn nhà, bắt mắt nhất chính là một chiếc bàn dài to rộng, là bàn học, kiêm bàn làm việc bàn ăn, hai người chiếm mỗi bên bàn dài, thỉnh thoảng nhìn nhìn nhưng cũng không quấy rầy nhau.

Giữa trưa hai người cùng xuống bếp, Quách Ngọa Hồ chiên bít tết, nướng bánh mì, Thủy Dạng phụ trách làm rau xà lách salad. Anh bận, Thủy Dạng kiên trì mang tài liệu cơm trưa tới đây, anh cũng không phản đối.

Khi dạo công ty bách hóa, hai người cũng thuận tiện đi dạo siêu thị, mua thêm đồ dùng hàng ngày.

Tình yêu bình dị cũng cần bữa tối lãng mạn dưới ánh nến làm đẹp, nhưng sẽ không phải trên tầng thượng của một tòa kiến trúc trên không, như vậy sẽ không chịu được hiện thực mài mòn củi gạo dầu muối của cuộc sống.

Tình yêu vĩ đại, khắc cốt ghi tâm, oanh oanh liệt liệt cuối cùng cũng sẽ chứng thực trong cuộc sống hàng ngày, bằng không thì chỉ là một câu chuyện tình yêu thần thoại cổ xưa chết non.

Ăn xong bữa trưa ngon miệng, Thủy Dạng lòng càng kiên định.

“Anh Ngọa Hồ, anh chuyển ra ngoài ở, ông chú không tức giận sao?”

“Ông nội không phải người bảo thủ hay nghĩ luẩn quẩn trong lòng, không cần con cháu mỗi ngày phải đánh bên người mình.”

“Em cũng đã lâu không đến thăm hỏi ông rồi.”

“Buổi tối chúng ta cùng nhau về ăn cơm.” Quách Ngọa Hồ nhân cơ hội đề nghị.

“Có ổn không?” Thủy Dạng rất do dự.

“Chủ đêm nay cùng thím đi tham gia một cuộc đấu giá từ thiện rồi, ông nội nhất định sẽ rất vui vì chúng ta tới ăn cùng ông, có không ít chuyện để nói đầu.”

“Vâng, vậy được rồi!”

Trên mặt Thủy Dạng lộ rõ vẻ sung sướng, khiến anh càng xác định mình đoán không sai, cô đang trốn tránh chú thím, hoặc là một trong hai bọn họ.

“Còn nữa em đừng có quên, năm trước chúng ta đã giao hẹn rồi, năm nay cùng nhau về Quách gia ăn bữa cơm đoàn viên, em không được viện cớ thoái thác nữa.”

Nụ cười bên môi Thủy Dạng cứng lại, đôi mắt sáng rọi cũng ảm đạm xuống.

“Anh còn nhớ rõ sao?” Cô chỉ là nói tùy tiện cho có lẽ.

“Chẳng qua chỉ là một bữa cơm, làm em nuốt không trôi như vậy sao?” Anh có chút buồn cười.

“Chẳng qua chỉ là một bữa cơm, sao nhất định phải kéo em đi?” Cô thật sự trăm ngàn lần không muốn.

“Trừ khi em không muốn gả cho anh, không muốn làm cháu dâu Quách gia, bằng không nhất định phải về Quách gia ăn cơm tất niên, đây là sự kiện ông nội đề ý vô cùng.”

“Vậy chờ chúng ta sau khi kết hôn thì đi là được.” Có thể kéo dài liền kéo dài.

“Không được. Năm ngoái em không về, mặt ông nội liền nặng trĩu, đó là bữa tất niên khó ăn nhất từ trước tới giờ.

Mà nay ông nội biết chúng ta kết giao, em không quay về, ông sẽ nghĩ rằng chúng ta kết giao không tốt, làm em trong lòng có khúc mắc, ngay cả một bữa cơm cũng không nguyện ý cùng lão nhân gia ăn.”

“Nói đi nói lại đều là do em sai sao?” Cô chu lên cái miệng nhỏ, nội tâm không khỏi dấy lên từng đợt sóng.

Ánh mắt Quách Ngọa Hổ như điện nhìn chăm chăm cô, “Thủy Dạng, nói cho anh lý do thật sự em trốn không về Quách gia là gì. Là chú? Hay là thím?”

Thủy Dạng chấn động, che dấu dao động trong lòng. “Anh không cần đoán! Chú họ là người thú vị hài hước, thím luôn rất thân thiết với em, em cảm kích còn không hết, sao có thể có khúc mắc trong lòng?”

“Không cần nói hình thức với anh như vậy!” Anh nhăn mày, “Bởi vì anh là một phần tử của Quách gia, cho nên em không thể nói thật với anh, sợ anh sẽ gây ‘nội chiến’ sao?”

Cô có chút hoảng. “Em không nghĩ nhiều như vậy.....”

“Không, em luôn nghĩ nhiều lắm, thường xuyên vì bản khoán người kahsc mà ủy khuất bản thân, thật sự là ngu ngốc!”

“Em không có vĩ đại như vậy, chỉ là sợ chọc phiền toái, sợ người ta tranh chấp tranh cãi âm ỉ.” Nói xong, trong lòng cô có chút chua xót. Cái này gọi là nhát gan đi!

Trái tim thả lỏng, tay anh nắm lấy vai cô, ôm cô dựa vào. “Thủy Dạng, so với em anh càng hiểu mỗi người trong Quách gia. Chú từ trước vẫn luôn làm người ta đau đầu, cái đó thì khỏi phải nói; thím thì nóng lòng yêu chồng họ con, thân thiết thiện ý của thím ấy dựa trên điều kiện tiên quyết là không xung đột lợi ích, một khi có người làm tổn hại đến lợi ích của thím và người nhà, bà ấy sẽ không tiếc biến thân thành quỷ mẹ (mẫu dạ xoa) đâu.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Hình dung của anh thật đúng là thấu đáo!

“Là thím nói gì đó với em đúng không?”

Cô vô lực che dấu. “Thím cũng không nói gì trực tiếp với em, mà là em tình cờ nghe được ông chú và thím đang bàn luận hôn sự của bốn vị văn bốn chúng ta.....” Cô kể sơ lại cuộc đối thoại nghe được. “Có lẽ suy nghĩ toan tính hôn phối trong đầu ông chú dọa sợ thím, mà thím tuyệt đối không thể nhận em làm con dâu, từ đó, em cảm giác thím ấy đề phòng em thân cận với đôi song sinh, cười với em cũng cảm thấy giả dối. Có lẽ, em tự mình đa tâm, nhưng trong lòng rất khổ sở, làm gì mà đề phòng em như phòng cướp như thế? Em đi là được.”

Cô lẳng lặng nói, giọng điệu yếu ớt thản nhiên, giống như cũng chẳng có gì to tát cho lắm.

Quách Ngọa Hổ biết, cô bị tổn thương rồi.

Không nói gì mà chống cự, so với tức giận mắng mỏ có khi càng tổn thương người hơn.

Quách Ngọa Hổ đau lòng ôm chặt cô trong ngực mình, thương tiếc vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, lại ra vẻ tiếu nuối nói: “Ông nội cũng thật là, đã là hôn sự của chúng ta, trực tiếp hỏi chúng ta không phải là xong sao. Hại anh vòng một vòng lẩn quẩn theo đuổi em, tốn bao nhiêu tinh lực, trực tiếp nói với ông nội: ‘Chọn cháu! Chọn cháu! Cháu nguyện ý hy sinh bản thân kết hôn với Thủy Dạng!’ hiệu quả và lợi ích phù hợp kinh tế.”

Thủy Dạng giọng nắm tay nhỏ đánh vào ngực anh, “Anh nghĩ hay thật đó!” Kỳ thực trái tim đã bay lên chín tầng mây, nở nụ cười thâm tình với anh.

“Thực ra đôi song sinh kia có gì tốt, nửa đêm ngủ nhắm chồng còn không phải bẽ mặt sao? Để lại cho thím ‘tự thương tự quý’ đi! (ví von đồ vật tuy không tốt, nhưng của mình thì mình vẫn quý)

Em họ Thủy Dạng ánh mắt tinh tường, đương nhiên sẽ lựa chọn anh Ngọa Hổ độc nhất vô nhị rồi!” Anh đắc ý tự tâng bốc mình, khép lại cánh tay, ôm chặt.

Thủy Dạng bật cười, có một loại cảm giác thỏa mãn rồi cuộc cũng đã tìm được hạnh phúc.

Vừa bước vào khách sạn là đã nhìn thấy một căn nhà bánh gừng khổng lồ cùng hai chiếc cây Noel bánh gừng siêu to đặt ngay giữa sảnh, bên trên còn trang trí thiên sứ nhỏ, người tuyết nhỏ, chỉ số mơ mộng trăm phần trăm.

Mỗi một đôi tình nhân trang phục lộng lẫy tới thưởng thức bữa tiệc Noel, gần như không có người nào từng nhìn thấy qua căn nhà bánh gừng cao hai tầng thế này, phía trước căn nhà còn có hai chú hươu vàng lấp lánh, đáng yêu không chịu được, mỗi vị khách nữ đều sẽ duyên dáng “Oa ~” một tiếng, lập tức bị nhiễm không khí Noel nồng đậm.

“Căn nhà và cây Noel bánh gừng to như thế làm thế nào mà ra vậy? Thật sự khi ăn có vị gừng sao?” Thủy Dạng giống như đứa trẻ khen mãi không thôi, “Thật muốn bẻ một miếng ăn thử nha!”

“Bọn họ có bán nhà bánh gừng nhỏ đấy, chúng ta mua một cái mang về.” Quách Ngọa Hồ rất biết lắng nghe.

“Căn nhà kẹo trong chuyện cổ tích mà cũng đáng yêu như vậy, em cũng sẽ bị lừa mà đi vào.”

Quách Ngọa Hồ ngược lại cảm thấy cô lúc này thật mơ mộng đáng yêu, vụng trộm dùng di động chụp ảnh, kết cấu là: Cô bé lạc đường trước căn nhà bánh gừng.

Gần đây, bọn họ đi dạo qua rất nhiều công ty bách hóa hay khách sạn lớn, thấy được rất nhiều cây Noel hoặc sáng ý mười phần, hoặc thời thượng xa hoa, hoặc tràn ngập không khí cổ tích, mỗi cái đều có vẻ đẹp riêng, làm người ta há hốc mồm tán thưởng, nhưng đều không bì kịp tay nghề của khách sạn này, nhóm sư phụ làm bánh ngọt khẳng định bạn đến vắng đầu đi!

“Thủy Dạng, nên vào phòng ăn thôi.”

“Cho em xem chút nữa thôi!”

“Thích cây Noel như vậy sao?” Anh tiến lên nắm lấy vai cô, cười hỏi.

“Vâng, nhìn cây Noel phảng phất liền cảm nhận được không khí vui vẻ, từ trước đây em đã thích cây Noel rồi, còn đặc biệt đi xe bus tới công ty bách hóa xem đó.”

“Sang năm chúng ta tự mình trồng một gốc cây nhé.”

“Thật sao?”

“Có thể ngoạn tay với em.”

“Không cần, em tin anh Ngọa Hồ sẽ không nói ba hoa.”

“Loại đồ ngọt này anh thích nghe nhất đó.”

Quách Ngọa Hồ ha ha cười, để cô khoác lên tay anh, định đi thang máy lên tầng 12, thời điểm chờ thang máy, gặp người quen biết.

“Đây không phải cậu em họ Quách Ngọa Hồ sao?” Một người đàn ông thân cao trung bình cười chào hỏi, bên cạnh có cô bạn gái xinh đẹp nhưng sắc mặt có chút khó chịu. (nguyên văn là thối thối=3=)

Thủy Dạng cứng đờ, “Anh cả.” Là con trưởng Vân Quang Thiện của bác cả, bề ngoài hiền lành nhưng nội tâm gian trá, được cha mẹ giáo dục rất thành công, tất cả chỉ nhìn vào “Tiền”!

Vân Quang Thiện sao cũng được gật đầu, “Cô cũng tới đây sao, Quách gia vẫn rất thương cô đấy nhỉ!”

Quách Ngọa Hồ thấy anh ta lạnh nhạt với Thủy Dạng, cũng lạnh nhạt mà chào hỏi. Vốn dĩ, ngoại trừ bác chồng cùng Thủy Dạng, đối với đám người Vân gia, Quách Ngọa Hồ cùng đôi song sinh một năm cũng hiếm lắm gặp một, hai lần, hơn nữa tính cách khác xa nhau, chí hướng bất đồng, nói là anh em bà con, giao tình so với bạn bè bình thường còn không bằng. Sau khi bác chồng qua đời, càng không thiết yếu phải qua lại.

Thủy Dạng dựa sát vào Quách Ngọa Hồ, không muốn tự làm khó mình với người Vân gia.

Còn Vân Quang Thiện? Anh ta cũng sẽ không ngu ngốc giới thiệu Quách Ngọa Hồ cho bạn gái, nói ra thân thế lai lịch của cậu ta.

Song phương đều không nói gì, chỉ mong thang máy mau tới. Cô gái xinh đẹp bên cạnh Vân Quang Thiện không kiềm chế được khó chịu trong lòng, phát tiết ra ngoài.

“Em đã nói với anh rồi, em muốn bữa tối dưới nền kiêu Pháp, chứ không phải bữa ăn Noel tự chọn. Trong ngày lễ lãng mạn này, mà lại phải tự mình bê mâm chọn đồ ăn, mà người chắc chắn sẽ đông, còn gì không khí nữa!” Cô gái xinh đẹp kia nếu không phải còn lo lắng đến mặt mũi bản thân, đã sớm làm anh ta khó coi tại chỗ rồi.

“Sẽ không! Số bàn của phòng ăn là cố định, đủ rồi thì mời sang năm tới sớm hơn, anh thiếu chút nữa không đặt được đâu đấy.”

“Tôi thấy anh rõ ràng là đồ keo kiệt, ăn tự chọn một người hai ngàn đồng, mà bữa ăn kiểu Pháp lấy ba ngàn trở lên, anh rõ ràng khinh thường tôi, tiếc tiền không muốn dùng cho tôi, tôi nói cho anh biết, cha tôi tốt xấu gì cũng là chủ tịch một công ty, đàn ông muốn theo đuổi tôi có cả đồng!”

“Em đừng hiểu lầm, anh thật sự không đặt chỗ được, phòng ăn kiểu Pháp của khách sạn này một tháng trước đã bị người ta đặt hết chỗ vào đêm Noel rồi, mà khi đó em còn chưa đồng ý cho anh theo đuổi đâu!” Về mặt vô tội của Vân Quang Thiện tuyệt không giả, vừa khéo thang máy đến, vội vàng mời đại tiểu thư kia đi vào.

Mục tiêu của mọi người chính là phòng ăn tầng 12, cảnh từ trên đó nhìn xuống là tốt nhất!

“Em xem, đám em họ của anh cũng muốn ăn tự chọn.” Vân Quang Thiện tự động quên Thủy Dạng là em gái bên nội của mình. (rắc rối quá, bên trên là biểu muội – em gái bên họ ngoại, bên dưới là đường muội – bên họ nội nhé :

Cô gái xinh đẹp quét mắt lạnh qua phía Quách Ngọa Hổ cùng Vân Thủy Dạng, “Bọn họ thoát nhìn một người mới ra xã hội, một người vẫn chỉ là học sinh, ăn tự chọn đã là xa hoa hưởng thụ lắm rồi, sao có thể đánh đồng với tôi?”

Cửa thang máy mở ra, Vân Quang Thiện ôm lấy cô ta đi ra, rất phong độ nói với Quách Ngọa Hổ: “Cùng nhau đi thôi!”

Quách Ngọa Hổ bày ra thái độ thân thiết khó gặp, cười một tiếng, “Không được, tôi đã đặt bữa ăn kiểu Pháp bên kia. Đi thôi! Thủy Dạng, chúng ta đi ăn bữa tối lãng mạn dưới nền! Thế này phải kể công do tay chân anh nhanh nhẹn, từ ‘nửa tháng’ trước đã đặt được chỗ.”

“Nếu không đặt được thì sao?” Thủy Dạng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Thay vì ăn tự chọn, vừa đắt lại không có không khí, anh thà rằng tự xuống bếp hầu hạ cô công chúa nhỏ.”

“Rất mong chờ nha!”

Hai người ngọt ngào tiêu sái đi tới chỗ hai nhân viên bồi bàn cúi chào của phòng ăn kiểu Pháp.

Đề lại Vân Quang Thiện cùng cô bạn gái xinh đẹp của anh ta, bùng nổ cuộc chiến nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ăn xong cơm tất niên, nói chuyện phiếm tới gần mười giờ, Quách Ngọa Hổ lái xe đưa Vân Thủy Dạng về nhà di.

“Anh có phải về nhà đón giao thừa không?”

“Không cần, đôi song sinh đuổi cũng không về, anh một mình đón giao thừa thì có vị gì đâu?” Anh mỉm cười.

Trong xe có sự im lặng ngắn ngủi.

Anh mang theo nỗi cô đơn, một mình quay về nhà trọ nhỏ?!

Thủy Dạng sợ hãi bất an lại có chút xấu hổ nghiêng đầu nhìn anh, đề lại những suy nghĩ lung tung trong đầu, nhỏ giọng nói: “Anh Ngọa Hổ có thể cùng em đón giao thừa không?”

Tâm linh Quách Ngọa Hổ chấn động, khuôn mặt rúng động nhìn cô.

Cô nguyện ý, cùng nhau, qua đêm, với anh?!

“Á, không muốn thì bỏ đi, di, chú và Mi Đề đều đang chờ em, bọn em sẽ chơi bài, còn có.....” Cô bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Anh muốn!” Anh mới không cho phép cô rút vào cái mai rùa của mình đâu, đôi mắt thâm thúy sâu không thấy đáy, loáng thoáng ánh lửa nhảy lên, cô nhìn thấy mà tim đập loạn.

Hai tay Thủy Dạng vỗ vỗ khuôn mặt, mặt hoàn toàn đỏ bừng rồi.

Quách Ngọa Hổ lái xe về chỗ ở của mình, dừng xe ở bãi đỗ xong, dắt tay cô đi thang máy lên tầng 7, cô luôn cúi đầu, dường như không dám đối mặt

với anh.

“Thủy Dạng, anh rất căng thẳng, tìm đập nhanh quá.”

“Cái gì? Anh mà cũng căng thẳng sao?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Anh thâm tình nhìn cô không rời, đôi mắt hữu thần sáng ngời lóe ra ánh sáng yêu thương: “Anh đương nhiên sẽ căng thẳng, anh cũng không phải công tử nhà giàu chuyên tới hộp đêm câu gái đẹp.”

“Em nghĩ trước khi anh làm chuyện gì đều đã định liệu trước, nghe anh nói như vậy, em lại không thấy căng thẳng nữa rồi.”

“Anh đây có thể yên tâm ăn em” Anh cúi thấp người tới gần mặt cô, ở trên cái miệng nhỏ của cô lưu lại một nụ hôn sâu.

Môi của cô thật mềm, hương vị thật ngọt, làm mỗi lần anh trầm luân đều nuối tiếc buông ra, dùng sức đòi hỏi mùi vị của cô.

“Anh.....” Ngực cô nhảy lên cấp tốc, toàn thân run rẩy.

Cô mới phun ra một chữ, nụ hôn của anh càng sâu hơn, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào nơi sâu nhất trong khoang miệng cô khuấy đảo, hơi thở tỏa ra sự khao khát.

Thật to gan! Tuy trong thang máy không có ai khác, nhưng đây thật sự không giống chuyện người đàn ông đứng đắn làm.

Anh rút cuộc ngừng mặt lên, nhìn dáng vẻ hoảng loạn vô thố của cô, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn không nói nên lời, ý cười bên môi càng sâu, dắt cô ra khỏi thang máy, mở cửa vào nhà.

“Anh Ngọa Hổ, em nghĩ.....” Cô thật sự thích sự ôm ấp của anh, sự dịu dàng của anh làm cô quyến luyến không thôi, lại theo bản năng đối với sự thân mật có chút bất an.

“Xuyt, em nghe anh nói trước đã.” Anh để cô ngồi xuống chiếc sofa dài duy nhất trong phòng khách, bản thân lại ngồi xổm ngược nhìn cô. “Nói cho anh biết, sao đột nhiên em lại nguyện ý cùng anh vượt qua đêm dài này?” Con người anh thực sáng, thăm thẳm tựa như nguồn suối sâu, giống như muốn cắn nuốt cô vào trong đó.

Hai gò má cô ửng hồng, hờn dỗi trợn mắt. Muốn người ta nói thế nào chứ!

Anh cũng không nhúc nhích nhìn cô thật sâu, “Anh muốn yêu em, muốn ôm em, muốn biến thành sói tấn công em, nhưng cũng chỉ có thể kiềm chế, bởi vì anh biết em còn chưa chuẩn bị tốt giao bản thân cho anh.” Giọng của anh khàn khàn: “Thủy Dạng, em chuẩn bị tốt chưa?”

Người đàn ông này, luôn suy nghĩ cho cô, có khi bá đạo, nhưng lại tôn trọng ý nguyện của cô.

Cô cảm động chớp đôi mắt ẩm ướt, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy cổ anh, nhu tình mật ý nói: “Anh Ngọa Hổ, tình yêu của anh em hoàn toàn cảm nhận được, cho dù Nguyệt lão có đứng trước, cũng không thể tạo ra người đàn ông yêu em hơn anh.”

Quách Ngọa Hổ nghe vậy tiếng lòng chấn động không thôi, rung động bề ngang người cô lên, không ngừng hôn môi cô, một lần lại một lần bắt lấy môi cô, hôn đến huyết mạch hừng hực.

Không biết từ lúc nào, anh đã tiến vào phòng ngủ, thuận thế, đặt cô lên giường.

Mặt Thủy Dạng hồng như nhuộm rượu đỏ, ánh mắt tràn ngập thâm tình. “Anh Ngọa Hổ, mặc kệ thím nói cái gì, anh sẽ không còn cô đơn một mình, bởi vì, bởi vì em cũng yêu anh.”

Tim Quách Ngọa Hổ như chìm trong bình mật, anh trong vô thức đã bị cô hấp dẫn, không có đạo lý nào để nói, chờ khi anh phát hiện ra tâm ý của mình, đã không thể quay đầu, cũng không muốn quay đầu nữa rồi.

Anh muốn toàn bộ của cô, thật tâm, thật tình, chân ái, cho nên anh có thể chờ, chờ cô tình nguyện chỉ thuộc về một mình anh.

“Thủy Dạng, anh yêu em, chưa từng yêu một ai giống như yêu em vậy.” Ánh mắt anh ngó nhìn cô như ngọn đuốc, lửa cháy hừng hực gấp gáp.

Một cảm giác kích động tràn đầy toàn thân anh, châm lên sự nhiệt tình như dòi núi lấp biển, không chỉ thiêu đốt anh, cũng khiến cả người cô run rẩy.....

Đêm giao thừa, đồng thời cũng là đêm kích tình, hạnh phúc.

Mồng một đầu năm, hai người hơn mười giờ mới đi chúc tết đi, dựng, không thiếu được một màn cười nhạo của Lương Mi Đế, bởi vì Thủy Dạng mặc quần áo ngày hôm qua, đặc biệt về nhà thay quần áo, thuận tiện mang đi mấy bộ đồ đến chỗ Quách Ngọa Hổ.

“Hai người muốn ở chung à?” Lương Mi Đế vào phòng cùng cô, ra vẻ ngạc nhiên.

“Không có! Chỉ là mấy ngày năm mới này muốn ở cùng nhau.” Khóe miệng Thủy Dạng tràn đầy ngọt ngào.

“Uh ~ cười đến xuân tình dập dờn, định kích thích chị đây cô đơn phải không. Chị mặc kệ! Tí nữa hai người đi dạo công ty bách hóa, chị muốn bám theo.” Lương Mĩ Đế nói có chút xấu xa.

Thủy Dạng gật gật đầu không sao cả.

“Em ngay cả kháng cự cũng không thèm, thật chẳng thú vị gì cả!”

“Em thực sự thấy không sao mà! Chỉ cần chị chịu được anh Ngọa Hổ không ngừng khinh bỉ chị, vệ sinh mắt.....” (?)

“Không thành vấn đề, chị sẽ tháo kính áp tròng, làm như không thấy.”

“Không đeo kính áp tròng, còn dạo phố gì nữa?” Thủy Dạng thu dọn xong một túi hành lý, ngồi trên giường hoạt bát nháy mắt mấy cái với cô. “Có phải hay không liên quan đến cuộc điện thoại mới rồi?”

“Đâu ra?” Lương Mĩ Đế bịt miệng, “Dù sao hôm nay em với Quách Ngọa Hổ đừng mong bỏ được chị” Mụ phù thủy không có lòng tốt dù không phá hoại, thì cũng phải xen vào một chút.

“Đã biết!” Cô gái nhỏ đang hạnh phúc dào dạt thật khoan hồng độ lượng, đồng thời lại rất gà mẹ ước gì trai gái trên đời này cùng rơi vào bể tình như cô. “Mĩ Đế, Nghiêm học trưởng tỏ tình với chị, không phải chị lén thích trong lòng sao? Anh ấy hẹn chị ra ngoài, sao chị lại không cần?”

Đội trưởng đội bóng rổ tiền nhiệm, cũng là nghiên cứu sinh năm nhất ở Đại H - Nghiêm Hạo, tháng trước đột nhiên tỏ tình với Lương Mĩ Đế, Lương Mĩ Đế đối với anh ta luôn có hảo cảm còn đang bị vây trong tình trạng vừa muốn cự vừa muốn đón.

Lương Mĩ Đế ngẩng đầu, hừ hừ mấy cái không ngừng, sau đó lại liên thanh thờ dài.

“Chị họ xinh đẹp trí tuệ ời, vừa mới qua năm mới rồi, phiền chị vui vẻ tí được không? Than thở cái gì chứ!” Thủy Dạng rất muốn thay đi búng một cái vào trán cô ấy.

“Em họ dịu dàng ngọt ngào xuân tâm nhộn nhạo à, chính bởi vì mới qua năm mới, chị mới phải nhịn, bằng không chị thật muốn trở thành người đàn bà chanh chua chửi đồng một phen á!”

“Có nghiêm trọng như vậy sao?” Mặt Thủy Dạng đỏ lên. Sao lại nói xuân tâm nhộn nhạo chứ?

Lương Mĩ Đế nhịn xuống kích động trợn trắng mắt, duy trì hình tượng xinh đẹp. “Tên đầu gối đần kia hẹn chị đi đâu, em biết không?”

“Nhìn vẻ mặt của chị, khẳng định không có sáng ý. Đi xem phim sao?” Người người chen chúc sẽ có chút mệt mỏi.

“Cảm ơn em đã nể mặt anh ta như vậy! Cho đoán lại lần nữa, không có nhân tính một chút.”

“Học trưởng Nghiêm Hạo không có kém cỏi như vậy chứ?”

“Có đấy! Anh ta thế mà lại hẹn chị đến nhà chúc tết mẹ anh ta, có làm hay không? Đó là chuyện khi hai người đã thân thiết rồi, một năm sau mới phải làm chứ! Bọn chị còn chưa triển khai hẹn hò, không tính là người yêu nhá! Anh ta muốn làm gì chứ? Trước đưa chị đến cho cha mẹ anh ta xem xét, thông qua cái cửa cha mẹ kia, mới xác định muốn theo đuổi chị sao?” Lương Mĩ Đế nói đến phát hỏa, đỏ cả mặt.

Thủy Dạng lại ha ha cười.

“Em còn cười được?” Cô đã muốn tức chết rồi.

“Thực xin lỗi, nhưng mà thật sự buồn cười mà! Cách theo đuổi con gái của đội trưởng giải nhiệm sao có thể ngốc đến nỗi làm người ta muốn cho anh ấy ‘tam chấn xuất cục’* thế chứ?”

*từ này tiếng anh là ‘strike outs’ bạn nào biết về bóng chày là oke, dùng trong tình yêu nôm na là đã cho cơ hội nhưng cuối cùng vẫn phải chia tay.

“Không sai, rất muốn trực tiếp fire (sa thải) anh ta.” Không hổ là em họ tri âm, hiểu rõ lòng cô.

“Nhưng mà trong lòng lại luyến tiếc.”

“Là có chút..... Chỉ có một chút.....”

“Dù sao anh ấy có nhiều ưu điểm như vậy, tất cả mình đều nhìn thấy trong mắt, quý trong lòng, cho dù phương thức theo đuổi có chút ngốc ngếch, nhưng đều là anh ấy chủ động ra quân, thật sự không đành lòng cũng không nỡ đẩy anh ấy ra xa, dù sao người đàn ông tốt không phải ngày nào cũng chạm đến được.”

“Đúng, không sai.” Lương Mĩ Đế nghe thế liên tục gật đầu, sau đó mới cảm thấy không thích hợp, “Kỳ quái, cô em họ ngơ ngác thế mà lại hiểu rõ vậy cả? Em đang nói kinh nghiệm của mình đấy à!”

Khóe miệng Thủy Dạng cong lên. “Anh Ngọa Hổ vừa mở miệng đã cầu hôn em đó!”

“Ông trời, so với Nghiêm Hạo càng mãnh!” Lương Mĩ Đế thất thần một chút, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy buồn rầu. “Xã hội này làm sao vậy chứ? Mười tên đàn ông biết cách theo đuổi phụ nữ thì chín tên hư hỏng, vất vả lắm mới gặp được một tên diện mạo tốt, chất lượng tài năng ổn, thế mà lại không biết theo đuổi. Phụ nữ hiện đại sao lại khổ vậy a!”

“Không đâu! Đã là đàn ông tốt liền chứng tỏ có thể khai thông (đại khái chắc là hiểu chuyện, dễ nói chuyện), hơn nữa Nghiêm Hạo muốn đưa chị về gặp mặt cha mẹ, có thể thấy được anh ấy quyết tâm muốn đặt tình cảm vào chị, nghiêm túc quá mức đến nỗi diễn xuất thật thừng.” Thủy Dạng im lặng nói đùa, “Mĩ Đế, không bằng chị hẹn Nghiêm Hạo ra ngoài, đi dạo phố cùng bọn em, chị có thể ‘làm mẫu’ cho anh ấy biết đây là cách hẹn hò chị muốn.”

Lương Mĩ Đế nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thật sự gọi điện cho Nghiêm Hạo, Nghiêm Hạo cũng sáng khoái đồng ý đi.

“Ha ha a!” Một tay ôm lấy cổ cô em họ, mặt Lương Mĩ Đế tràn đầy thần sắc mờ ám, “Thành thật thú nhận đi, anh Ngọa Hổ của em sao lại biết vâng lời như vậy, học được cách nói ngon ngọt với em thế hả?”

Thủy Dạng cong môi, trên mặt khó nén ngượng ngùng. “Sau khi anh Ngọa Hổ cầu hôn, liền triển khai thế công liên tiếp hẹn hò, mấy cái đó chị đều biết mà!”

“Nhưng em chưa nói anh ta vừa mở miệng liền cầu hôn đâu.”

“Em ngại không nói thôi! Di với chú thấy bọn em dùng phương thức hẹn hò bình thường của người trẻ tuổi, không phải sẽ yên tâm hơn sao?”

“Nếu mà nói đối tượng kết hôn là Quách Ngọa Hổ, cha mẹ trên thiên hạ đều sẽ yên tâm giao con gái mình cho anh ta đâu.” Lương Mĩ Đế cười meo meo nói, giọng điệu tuy rằng thoải mái, nhưng lộ ra mùi phẫn nộ.

“Thật vậy sao?” Thủy Dạng hỏi lại, kỳ thực đáy lòng đã tán thành.

“Cho nên em phải bắt chặt lấy Quách Ngọa Hổ, bằng không, sẽ có rất nhiều kẻ muốn đến cướp nha! Đến lúc đó trở về khóc suốt mướt, chị đây khẳng định sẽ mắng em đến thối đầu.”

“Làm ơn đi, nghe qua là biết em ở bên yếu thế, hẳn phải được nhiều phiếu thông cảm hơn chứ.” Trong lòng Thủy Dạng dâng lên vài tia buồn cười, nhưng lại có chút cảm giác chua xót phức tạp. Có lẽ, trong lòng vẫn cất giấu sự bất an!

“Em họ khờ khạo ơi, em cho rằng phụ nữ muốn hoành đào đoạt ái sẽ thông cảm với kẻ yếu sao? Sai rồi! Cái loại phụ nữ đó chính là ước gì đối phương là kẻ yếu đuối, dễ dàng dẫm nát cô ta dưới gót giày, đặc ý cười ‘há há a’.” Lương Mĩ Đế thẳng thắn nói.

“Chị họ khủng bố à, chị mà diễn Reiko Shiratori thì sẽ không có người thứ hai đâu.” Thủy Dạng tự hỏi cái cảm giác cười không ra tiếng này.

“Làm trò, em lại cũng không biết chị muốn nói cái gì?”

“Anh Ngọa Hổ đều nói em nghĩ quá nhiều, bản khoản cũng lắm, anh ấy không hy vọng em như vậy.” Thủy Dạng mang theo nụ cười đáng yêu: “Hiện tại, chị ngược lại còn nghĩ nhiều hơn cả em, chỉ bởi vì em quen một người bạn trai vĩ đại, sợ em không giữ được tình yêu. Nhưng mà, nếu anh Ngọa Hổ đã yêu một cô gái bình thường không có gì như em, thì có thể thấy được em cũng đâu có kém cỏi gì!”

“Em đương nhiên không kém cỏi rồi, em tuyệt như thế kia mà! Chỉ sợ có vài kẻ kém cỏi lại không từ thủ đoạn.” Trong mắt Lương Mĩ Đế toát ra vẻ lo lắng.

“Chị đang nói ai thế?”

“Vị nữ vương hảo sắc hạng nhất, Âu Thái Đồng đã trở lại.”

“Thì làm sao?” Thủy Dạng theo trực giác phản ứng.

Nói cũng đúng, thì làm sao? Có người muốn đuổi, thì cũng phải có người đồng ý mới được.

Lương Mĩ Đế mắt chớp động cười hiểu ý.

“Cũng đúng, Âu Thái Đồng cùng hai người có quan hệ gì đâu! Chị chỉ là không muốn em bại bởi phụ nữ Âu gia.”

“Mĩ Đế, sao chị còn để ý hơn em thế? Loại chuyện này lại không thể đem ra để so sánh thắng thua.”

“Chị chính là không muốn chịu thua kém, không được sao!” Dứt khoát chơi xấu.

“Được. Em biết Mĩ Đế quan tâm em, muốn bênh vực kẻ yếu là em, rất có khí phách nữ hiệp cổ đại nha!”

“Hạ thuốc mê vừa thôi, hiện giờ Quách Ngọa Hổ mới là anh hùng trong cảm nhận của em!” Vừa nói đã đến, Quách Ngọa Hổ gõ cửa tiến vào.

“Anh Ngọa Hổ, Mĩ Đế cùng học trường Nghiêm Hạo sẽ cùng chúng ta đi dạo phố đó.” Thủy Dạng cười xin phép.

“Nghiêm Hạo muốn theo đuổi Lương Mi Đế?!” Quách Ngọa Hồ nhướn mày, không chút nào che giấu sự kinh ngạc của anh.

“Về mặt cậu như vậy là sao? Làm người ta phải rớt mắt kính như vậy à?” Bởi vì có khả năng sẽ trở thành chồng của em họ mình, Lương Mi Đế rất tự nhiên giảm bớt sự lo sợ với Quách Ngọa Hồ, vụng trộm lấy thân phận chị vợ, tự hào.

“Còn được, tôi vốn tưởng cô sẽ theo đuổi Nghiêm Hạo cơ.”

“Tôi mới không thèm!” Rầu rĩ buồn, phiền lòng không lý do! “Tôi lớn lên xinh đẹp như vậy, sinh ra là để con trai theo đuổi! Cũng có nhiều anh chàng muốn theo đuổi tôi.”

Quách Ngọa Hồ một vẻ “liên quan gì tới tôi”.

Thủy Dạng ngọt ngào cười. “Anh Ngọa Hồ, học trưởng Nghiêm phi thường tích cực với Mi Đế, vừa mở miệng đã muốn đưa chị ấy về gặp cha mẹ đó! Cùng nhau đi dạo phố thế này, vừa khéo anh có thể ôn chuyện cùng anh ấy.”

“Chú giữ chúng ta lại ăn cơm, qua trưa rồi đi.”

Lương Mi Đế không phải cô nàng ngu ngốc, “Chị xuống phòng bếp giúp đỡ, hai người cứ tán gẫu.” Để phòng lại cho đôi tình nhân, đỡ phải nhìn mắt lạnh bắn phá của Quách Ngọa Hồ.

Quách Ngọa Hồ thuận tay đóng cửa phòng, ngồi xuống giường, hai tay ôm lấy Thủy Dạng, hôn môi cô. Nếu không phải Thủy Dạng kiên trì muốn đến chúc tết trường bối, anh thật muốn nhốt trong phòng với cô, ba ngày không ra cửa.

“Anh Ngọa Hồ, anh đuổi Mi Đế đi như thế, em thật xấu hổ à!”

“Anh đâu có đuổi cô ấy.”

“Miệng anh không đuổi, nhưng lại dùng ánh mắt lườm đuổi người ta đi.”

“Xem như cô ấy thức thòi!”

“Anh không được như thế!”

“Anh mặc kệ, anh muốn hôn em……”

Anh cúi đầu chiếm lấy môi cô, đầu tiên nhẹ nhàng cọ xát đôi môi mềm mại của cô, thẳng đến khi cô chậm rãi nhắm mắt lại, đầu lưỡi anh linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng ướt át của cô……

Thủy Dạng bị nụ hôn của anh khiêu khích đến ý loạn tình mê, hơi thở ấm áp phun trên mặt cô, một mảnh đỏ ửng không khỏi xuất hiện trên gò má, làm cô có chút không biết làm sao, đồng thời lại bùng tình hiểu được khát cầu của anh.

“Anh Ngọa Hồ, không được……” Trước khi lý trí hoàn toàn bị luân hãm, cô vội vàng đẩy anh ra. “Không được như vậy! Em không muốn bị Mi Đế chế nhạo cả một năm đâu.”

“Anh biết là không được.” Anh nhẹ rửa một tiếng, giãy dụa tìm về lý trí cùng bình tĩnh, “Anh đã nói mai đến chúc tết cũng được, em lại cố tình kiên trì muốn đến hôm nay.”

“Mỹ thực” thêm đã lâu rớt cuộc vào đến miệng, một buổi tối đủ sao được?

“Người ta từ nhỏ đến lớn đều là bé ngoan, lần đầu tiên đi đêm không về, bỏ nhà như vậy sẽ cảm thấy nhò à!” Cô bất an động động, bởi vì nhìn thấy ánh sáng nóng rực trong mắt anh vẫn chưa tan đi “Nếu em không kéo anh ra khỏi cửa, ở trong nhà trọ với anh cả ngày, khẳng định ngày mai sẽ không ra cửa được.” Một muốn chết đi được!

Quách Ngọa Hồ buồn cười. “Thứ tư, thứ năm, thứ sáu, cũng có thể về chúc tết được.”

Thủy Dạng lườm anh một cái. “Da mặt anh dày, không sợ người ta cười, em còn muốn làm người đó!”

“Sợ người ta cười, thì dứt khoát dọn tới ở cùng anh, tin chắc di Hạ và chú sẽ không phản đối đâu.”

“Em sẽ không ở chung với đàn ông đâu!”

“Vi sao? Em không tin anh sao?”

“Với anh thì không có vấn đề gì, là tự em nhìn không nổi!” Thủy Dạng nhẹ nhàng phủ nhận, ánh mắt không được thoải mái dời khỏi anh, “Mẹ thân sinh của em chính vì tùy tiện ở chung với đàn ông, mới có thể chưa lập gia đình mà sinh ra em. Mặc kệ xã hội hiện đại có bao nhiêu cởi mở, biết bản thân là con gái riêng, trong lòng vẫn thực chua xót.”

Quách Ngọa Hồ nhìn cô, ánh mắt không tự giác mềm đi, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn từng cái hôn nhẹ, hôn lên đôi mắt

buồn rầu của cô, trong lòng thương cảm.

“Thùy Dạng, anh sẽ chỉ yêu em, sẽ không làm tổn thương em.”

“Em biết, anh Ngọa Hồ, em luôn biết anh là tốt nhất.” Theo anh từ khi còn nhỏ, cho dù cảm thấy người anh họ này hơi lạnh lùng, không dễ thân cận, không dám nói nhiều với anh, cô vẫn luôn tin tưởng anh tuyệt đối sẽ không tổn thương cô, ngược lại sẽ bảo vệ cô.

Nhớ có một năm, đôi song sinh âm ỹ muốn nuôi một đôi chó săn song sinh lớn, Thùy Dạng rất sợ chó to, trốn sau lưng bà nội không dám đi vào, hốc mắt còn chứa lệ, Quách Ngọa Hồ đi ra dễ dàng ôm lấy cô, khi đi qua đôi chó săn kia, mắt hồ lờm một cái, khí thế mạnh mẽ áp chế chó săn lớn, chó săn lớn ngược lại ừ rừ tránh đi.

Khi lần tới lại đến, chó săn lớn bị nhốt trong chuồng cửa đóng chặt, hiển nhiên đôi song sinh đã nhận được lời cảnh cáo nghiêm trọng từ anh: Còn thả chó ra dọa em gái, trực tiếp đưa vào trại động vật lang thang!

Đây là về sau đôi song sinh vụng trộm oán trách với cô: Lão đại thiên vị em nhất đó!

Quá khứ cô còn nhỏ nên không rõ, hiện giờ mới hiểu trái tim của anh.

Cô thỏa mãn ngả vào lồng ngực rộng lớn của anh, cảm động hân hoan rất nhiều, không khỏi nhớ tới bữa cơm tất niên tối qua.

“Anh Ngọa Hồ, anh vào công ty so với đôi song sinh sớm hai ba năm, thím có vẻ không vui phải không?” Ít nhất cô nghe ra được ý tứ này. Cho dù thím nói rất khéo, cảm thán Ngọa Hồ rất vất vả, người trẻ tuổi đều nên giống đôi song sinh nên lấy học vị trước rồi mới vào xí nghiệp gia tộc làm.

“Đại khái đi! Thím sợ anh sẽ nắm quyền trước đôi song sinh, chờ hai ba năm sau khi đôi song sinh trở về, anh đã là chủ quản cấp một rồi.”

“Em không thể lý giải được chuyện hào môn tranh quyền đoạt lợi.”

“Anh cũng không cần em phải lý giải, không hy vọng hai mươi năm sau em sẽ trở thành như thím, anh sẽ không chịu nổi đâu.”

Cô nghe vậy mà một đầu mờ mịt.

“ ‘Nữ vô mỹ xấu, vào cung gặp đổ’, Hoàng đế chỉ có một, mà mỹ nữ lại có ngàn vạn, bất luận là người con gái dịu dàng lương thiện cỡ nào, muốn sinh tồn được trong hoàng cung, không bị đẩy vào lãnh cung, dần dà tự nhiên sẽ học được quyền mưu, quỷ kế.” Quách Ngọa Hồ trào phúng cười, “Hào môn thế gia có gì mà không giống như thế? Em cũng đã từng gặp qua hai ba vị bà nội đáng sợ trong hào môn rồi, em tin rằng khi bọn họ còn là những cô gái, sẽ nghĩ đến một ngày bản thân sẽ biến thành bà nội ác độc sao? Không có khả năng, là mấy chục năm hào môn tranh đấu đã biến một thiếu nữ xuân hoa trở thành con nhím mình đầy gai.”

Thùy Dạng cười gượng. “Nhà anh không phức tạp như vậy, thím cũng sẽ không để mình trở nên xấu xí như vậy đâu.”

Quách Ngọa Hồ lộ ra một tia cười khổ, “Anh chỉ là so sánh. Anh yêu tình tình đơn thuần dịu dàng của Thùy Dạng nhất, không hy vọng bởi vì em gả cho anh mà không vui vẻ, dần dần, cũng sẽ mất đi trái tim tốt đẹp vốn có.”

Thùy Dạng như có chút hiểu ra, nhìn anh, “Anh Ngọa Hồ là vì em mới chuyển ra ngoài sao?” Anh biết cô kháng cự quay về cuộc sống hào môn Quách gia, không thể mỗi ngày đối mặt với ánh mắt đánh giá của thím.

Anh không phủ nhận. “Cuộc sống gia đình đơn thuần có vẻ không có áp lực, ngày nghỉ lễ hoặc ngày hội quan trọng thì trở về thăm ông nội và chú thím, bảo trì một chút khoảng cách có vẻ sẽ tốt hơn.”

Đôi mắt Thùy Dạng ánh lên lệ quang cảm động, anh Ngọa Hồ ngốc nghếch, vì em mà bỏ đi cuộc sống có người hầu hạ, ngốc muốn chết! Lại nghĩ sâu hơn một chút, anh có thể chờ sau khi kết hôn chuyển ra là được mà! Anh ngốc này nhất định sợ ông nội sau này oán trách “Cưới vợ rồi liền quên ông nội”, sợ ông cụ trách tội Thùy Dạng tự dựng gia đình, vừa về nước liền dứt khoát sống tự lập, ông cụ sẽ nghĩ người trẻ tuổi sợ trời sợ đất, không liên lụy đến cháu đâu.

Giờ khắc này, trong lòng cô cảm động hạnh phúc lẫn lộn, chỉ có thể ôm chặt lấy anh.

“Anh Ngọa Hồ, em yêu anh nhất!”

“Anh cũng yêu em” Anh vỗ về lưng cô, ở trên đỉnh đầu cô thờ dài không tiếng động. Ai bảo sức đề kháng của cô thấp chứ! Anh chỉ có thể chiều cô hơn, che chở cô hơn một chút!

Giao tiếp xã hội nhiều, anh đã thấy một mặt xấu xí của hào môn nội bộ, anh yêu Thùy Dạng sâu đậm, không muốn trở mặt nhìn cô từ con cừu dịu dàng thiện lương, biến thành nữ sói giả dối háo chiến.

Có lẽ có người trời sinh thích tranh đấu, thiên về sử dụng âm mưu quỷ kế, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là Thùy Dạng, nếu hoàn cảnh bắt buộc mà cô không thể biến thành nữ sói bảo vệ chính mình, cô nhất định sẽ rất thống khổ.

Yêu một người, là muốn cô ấy hạnh phúc, chứ không phải là đau khổ.

Quách Ngọa Hồ may mắn bản thân có đủ sức mạnh để bảo vệ cô, thành toàn hạnh phúc cho hai người.

“Nhưng anh Ngọa Hồ à, anh thật sự không quay về lấy học vị tiến sĩ sao?”

Anh dù sao cũng là người mạnh mẽ hiếu thắng, khi còn học Đại H liền lợi dụng kì nghỉ hè hằng năm sang Mi bồi dưỡng, tích lũy học phần, sau khi tốt nghiệp liền thuận lợi lấy được bảy học vị thạc sĩ.

“Thủy Dạng có muốn đi Mi học trường ngữ văn (văn học + ngôn ngữ) không?”

“Em?”

“Anh nghĩ chờ sau khi em tốt nghiệp, chúng ta cùng nhau qua đây, anh không muốn trường kì xa cách với em nữa.”

Thủy Dạng không nghĩ tới bản thân có “Tiền vốn” đi du học.

“Không phải em rất hâm mộ anh có thể một miệng nói tiếng Anh, tiếng Nhật lưu loát sao? Tiếng Nhật là mỗi ngày nói chuyện với đôi song sinh mà được, tiếng Anh càng đơn giản, theo anh đến Mi sống một hai năm, anh học tiến sĩ, em học ngữ văn, ngày nghỉ thì đi du lịch xung quanh, bảo đảm tiếng Anh của em sẽ không chê vào đâu được.”

Thủy Dạng ngẩng đầu lên, “Em có thể sao?” Giọng điệu cũng là nóng lòng muốn thử. Nếu muốn một người nhát gan như cô chạy tới Mi học, vậy khẳng định so với chuyện Khẩn Đình có tuyết rơi là không có khả năng. Nhưng mà, mỗi một sinh viên không nhiều thì ít đều ôm ấp giấc mơ đi du học, nếu có Quách Ngọa Hồ làm bạn, Nam Cực cô cũng dám đi.

Quách Ngọa Hồ khẳng định gật gù đầu. “Em còn hai năm rưỡi nữa tốt nghiệp, thừa dịp trong khoảng thời gian này anh sẽ giúp ông nội, sau hai năm rưỡi, Hoàng Lượng cùng Đế Nhật hẳn sẽ trở về, ít nhất có một đứa muốn về, sau đó đến lượt chúng ta đi. Nếu sắp xếp như vậy, ông nội hẳn có vẻ sẽ yên tâm.”

“Nghe anh nói vậy, nội tình ‘Tập đoàn Bách Hoàng’ khẳng định không đơn giản, mới cần mấy vị đời thứ ba các anh nơm nớp lo sợ, thay phiên nhau đi lấy học vị.” Cô chỉ đơn thuần, chứ không ngốc nha!

Quách Ngọa Hồ ha ha cười. “Đôi song sinh còn khấn trương gấp bội, khó xử gấp mười, bởi vì chuyện tình còn liên quan đến thím – người nhà mẹ đẻ, cậu dì của bọn họ, đủ khiến hai đứa đau đầu mười hai mươi năm.”

“Em hình như người được hưởng vị sung sướng khi người gặp họa nha?”

“Làm gì có, chỉ là có chút buồn cười, rõ ràng là thân thích, lại thành nơi con đau đầu phát ra.” Anh nhún vai, bộ dáng chẳng hề để ý. “Ông nội nói, chỉ cần anh nắm chặt sổ sách không tha, bọn họ sẽ kiêng tởn một chút, tương ăn sẽ không quá khó nhìn.”

“Tất cả đều là ‘nội cừ không tránh thân’* chộc họa thôi!”

* Cả câu là “Ngoại cừ không tránh thù, nội cừ không tránh thân” đề cử người tài, bên ngoài không tránh khỏi có kẻ thù của mình, bên trong không tránh khỏi có người nhà mình. => người có tài liền dùng, mặc kệ là kẻ thù hay người nhà.

“Các xí nghiệp lớn không tránh khỏi có chung vấn đề, cho dù không phải thân thích, cũng sẽ có con gái cháu trai đồng sự (thành viên hội đồng quản trị) nào đó tranh giành một phần canh. Nguyên tắc của anh là, chỉ cần người nào có năng lực vì công ty mà sáng tạo lợi nhuận, thì liền bồi dưỡng giá trị, nếu là ngồi không ăn bám, anh nghĩ..... sẽ chờ Hoàng Lượng về khai đao đi!” Quách Ngọa Hồ về mặt thú vị.

“Anh Hoàng Lượng?”

“Đám hoàng thân quốc thích của thím kia chỉ đề phòng mỗi anh, sợ anh cần tài lộ của bọn họ, nhưng mà, cứ chờ xem! Thủy Dạng, tin anh đi, trong ba anh em, kẻ tâm ngoan thủ lạt nhất không phải là anh đâu.”

“Làm sao có thể? Thím không nhìn ra sao?”

“Tình thương của mẹ sẽ sinh ra điểm mù, bình thường thôi đã khiến người ta rơi mất kính rồi.”

Thủy Dạng ngược lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi, điềm nhiên cười nói: “Anh Ngọa Hồ, có lẽ anh sẽ cảm thấy em ích kỉ, nhưng khi biết không cần đến anh chính diện đi đắc tội với nhóm người nhà của thím, em không nhận được có chút vui vẻ.”

Quách Ngọa Hồ khoe môi cong vút, “Anh cũng rất vui, Thủy Dạng với anh đồng lòng.”

Tiếng nói ngừng rơi, Thủy Dạng đã bị anh ôm trọn vào lòng, cảm giác ôm nhau chân thật tốt đẹp như vậy.

Phút chốc, cửa phòng bị đẩy ra --

“Khụ, khụ! Khụ, khụ!” Lương Mi Đế lớn tiếng ho khan, làm đôi uyên ương cụt hứng, “Ăn cơm thôi!”

Thủy Dạng then thùng đẩy Quách Ngọa Hồ xuống giường, lúng túng nói, “Mi Đế, Nghiêm học trường đến rồi à?”

“Tối rồi! Ở nhà ăn chờ, chờ trái chờ phải mãi cũng không thấy đôi uyên ương hai người bay ra.” Khó có được cơ hội, sao có thể không tận lực giữu cột Quách học trưởng một phen?

Quách Ngọa Hồ nửa đường chặn lại Thủy Dạng đi tới chỗ chị họ, kéo cô đến bên người, cao giọng nói: “Thủy Dạng, cách bệnh nhân bị cảm nặng xa một chút, không cẩn thận bị lây đấy, mới năm mới đã đi bệnh viện, quá mất hứng!”

“Ai là bệnh nhân bị cảm nặng chứ?” Lương Mi Đế tức giận kêu lên.

“Ho dùng sức như vậy, tự mình phải chú ý một chút, không được truyền cho Thủy Dạng, tôi sẽ đau lòng.”

“Oa ~ khi dễ người ~”

Quách Ngọa Hồ không để ý tới cô ấy quang quác quang quác kêu, ôm lấy Thủy Dạng xuống tầng ăn đại tiệc, đây mới là chuyện đúng đắn.

Trong công ty bách hóa hàng hiệu tinh phẩm rực rỡ muôn màu, hơn nữa cảnh đẹp ý vui, chẳng qua, trừ phi cha mẹ có tiền trả hóa đơn, nhóm học sinh bình thường chỉ nhìn một cái mà thôi.

Quách Ngọa Hồ cúi đầu, vẻ mặt chuyên chú nhìn đồng hồ nữ trong quầy thủy tinh, còn Thủy Dạng lại chuyên chú nhìn bảng giá mỗi chiếc đồng hồ. Mamamia! Tiền làm thêm một năm của cô cũng không đủ để mua đâu.

“Anh Ngọa hồ, em ra ngoài mang di động rồi, trên đó có hiển thị thời gian, không cần đeo riêng đồng hồ.” Cô thật hối hận khi để anh biết mình bị mất đồng hồ.

“Anh không thể cho em một lễ vật mừng năm mới sao?” Quách Ngọa Hồ chính là thích mua linh tinh chiều cô.

Cô nhân viên quầy chuyên doanh nở ra nụ cười ngọt ngào nhất, khách hàng nam săn sóc bạn gái thế này là con dê béo được chào đón nhất, ân cần lấy ra mấy chiếc đồng hồ quý nhất trong quầy thủy tinh ra, “Tiểu thư có thể thử đeo cho bạn trai xem, vừa lòng liền mua, yên tâm! Đeo thử không mất tiền.”

“Tôi còn là học sinh, đeo đồng hồ đắt tiền như vậy đi học không tốt đâu!” Thủy Dạng kháng cự.

Quách Ngọa Hồ vỗ trán thở dài. “Nhìn em không thể an tâm tiêu tiền của anh thế này, nhất định là do anh sai! Anh nên làm thế nào để em hiểu được, tiền của anh chính là tiền của em, trực tiếp chuyển tiền lương vào tài khoản của em nhé?” (*bắn tim* hự hự....)

“Anh Ngọa Hồ, đừng nói đùa!” Thủy Dạng gắt giọng.

Nhưng mà, Lương Mi Đế đứng một bên xem kịch vui và cô nhân viên quầy chuyên doanh vừa nghe xong, hai mắt đều bắn ra màu đỏ tình yêu, đây thật sự là lời tâm tình dễ nghe nhất đối với con gái khắp thiên hạ: Tiền của anh chính là tiền của em, không thể an tâm tiêu tiền của anh, nhất định là do anh sai!

Bao nhiêu lãng mạn nha! Cô nhân viên quầy chuyên doanh chỉ thiếu không hát lên: Bạn trai tuyệt như vậy, cô không cần thi cho tôi!

Thủy Dạng mềm lòng nhẹ giọng câu thông với anh. Quách Ngọa Hồ liền lui một bước, cùng cô chọn một chiếc đồng hồ hơn hai ngàn đồng, quẹt thẻ trả tiền.

Thủy Dạng trực tiếp đeo lên tay, không muốn cởi xuống rồi. “Anh Ngọa Hồ, cảm ơn anh, em rất vui.” Tuy rằng cảm thấy vẫn rất đắt, nhưng so với mấy chiếc hai, ba mấy vạn, đeo chiếc này vẫn an tâm hơn.

“Năm mới vui vẻ!” Anh hôn nhẹ hai gò má cô.

“Năm mới vui vẻ! Anh Ngọa Hồ, vậy em tặng anh cái gì bây giờ? Áo sơ mi? Caravat? Ví da..... hay là mời anh ăn cơm?” Cô cũng rất vui lòng mang tới vui vẻ cho anh.

Anh nói nhỏ bên tai cô: “Buổi tối sẽ nói cho em biết.” Vừa lòng nhìn lỗ tai cô đỏ ửng hết lên.

Cô nhân viên quầy chuyên doanh đưa hóa đơn cho anh ký tên, tuyệt bút vung lên, thu lại thẻ tiền, xoay người muốn đi dạo tới mục tiêu tiếp theo, một đoàn người khác cũng vừa khéo đi tới quầy chuyên doanh đồng hồ này, đội ngũ song phương nhìn nhau một cái, cùng ngẩn ra.

“Ngọa Hồ, xem chúng ta có duyên biết bao, trong biển người mênh mông này mà tình cờ gặp gỡ!” Âu Thái Đồng hai tay che ngực, vui vô cùng nói: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, đây nhất định là ý định của Thượng Đế! Ngọa Hồ, người nhà em đều ở đây, để em giới thiệu từng người với anh....”

“Không cần đâu!” Quách Ngọa Hồ nhú chặt mày.

“Có chứ, nhất định phải! Hôm nay là ngày hoạt động gia đình mẹ em đặt ra, lỡ mất ngày hôm nay, mọi người đều bận bịu, muốn tụ tập cả nhà cùng nhau giới thiệu cho anh, khó khăn biết bao à.” Âu Thái Đồng vĩnh viễn tự cho là đúng, cao cao tại thượng, có thể được biết đến nhà cô ta là một chuyện rất vinh hạnh.

Quách Ngọa Hồ cùng Vân Thủy Dạng, chưa từng nghĩ đến dưới loại tình huống này gặp phải một nhà Âu gia.

Vợ chồng Âu Đình Hùng cùng Ngưu Kim Diệp tổng cộng sinh hạ hai nam hai nữ, Âu Kiệt Tư, Âu Thái Đồng, Âu Thái Lâm, Âu Lập Dương, trai xinh gái đẹp, thật sự là người một nhà xuất sắc.

Thủy Dạng nhìn không nhúc nhích, rất nhiều cảm xúc mãnh liệt xuất hiện, kinh ngạc, khó chịu, tâm loạn, cô thực sự không biết nên nói thế nào, điều duy nhất có thể xác định được là, bọn họ cũng không biết đến sự tồn tại của cô.

Nhất là người đàn ông kia, Âu Đình Hùng, cha thân sinh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Quách Ngọa Hồ là người đầu tiên chú ý tới sắc mặt trắng bệch của Thủy Dạng, muốn mang cô rời đi, Âu Thái Đồng cho tới bây giờ cũng không học được cách nhìn sắc mặt người khác, dù sao trên đời này có ai, có chuyện gì quan trọng hơn bản thân cô ta đâu?

“Chờ một chút! Em đoán, mấy người cũng đến mua đồng hồ, mua xong rồi sao?” Độ nhạy bén với các nhãn hiệu nổi tiếng của Âu Thái Đồng khiến cô ta nhanh chóng quét qua bốn người đang ở hiện trường, nhìn thấy chiếc đồng hồ mới trên tay Vân Thủy Dạng, “Trời ạ! Cô thể mà lại mua cái đồng hồ keo kiệt như thế, vậy mà cũng dám đeo à, định làm mất mặt Ngọa Hồ sao! Cho dù cô là em họ của Ngọa Hồ, thân thích nghèo như thế thì tự động tránh xa chút đi!”

Thật là khiến người ta nhìn mà than thở, Âu Thái Đồng điểm lệ phi phạm, tựa như chim công cao ngạo, giá trị quan trên thế giới này đều lấy cô ta làm tiêu chuẩn, càng làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa là, người nhà Âu gia cũng không cảm thấy thái độ của cô ta có gì là không đúng, không có người lên tiếng can ngăn càng làm cô ta tiếp tục kiêu ngạo.

Thực ra, đàn ông Âu gia đã sớm buông tha việc quản phụ nữ Âu gia, đều ôm một cái suy nghĩ trong đầu, dù sao cũng chỉ có một ngày mà thôi, nhin một chút liền qua.

Bởi vì hôm nay nếu không nhẫn nhịn đi theo phụ nữ Âu gia ra cửa dạo phố quét đồ, Ngưu Kim Diệp phát thệ nói rằng bà muốn “ngày cả nhà đoàn viên đi tuần” đổi thành một tháng một lần, mà bà ta, nói được thì làm được. (bình thường chắc mấy tháng/lần)

Ngưu Kim Diệp trời sinh dáng vẻ quý phú nhân, chỉ đối với Quách Ngọa Hồ lộ ra nụ cười hơi hơi hiền lành. “Cậu là trưởng tôn của Quách tổng giám đốc, dù tư cách trở thành người ái mộ của con gái tôi.”

Âu Thái Đồng mặt sáng rọi. “Mẹ, người ta là một lòng hướng về Ngọa Hồ à.”

“Không cần!” Quách Ngọa Hồ phun ra mấy chữ lạnh băng, “Âu phu nhân, mời bà nghe cho rõ ràng, cho tới bây giờ tôi sẽ không bao giờ là kẻ ái mộ Âu Thái Đồng, trên thực tế, tôi rất chán ghét Âu Thái Đồng! Phiên bà quản cho tốt cô con gái háo sắc nhà bà, không cần đồ cho việc không theo đuổi được đàn ông mà còn nói được người ta ái mộ, ghê tởm tới cực điểm!”

Âu Thái Đồng hoa dung thất sắc, Ngưu Kim Diệp tức giận tới mặt trướng hồng.

“Anh nhất định đang dối, tức giận em đến Nhật Bản du học mà không nói cho anh, nhưng khi anh đang ở bên Mỹ, em nghĩ anh ít nhất cũng phải hai ba năm mới trở về, cho nên muốn thừa dịp đoạn thời gian này làm cho mình càng trở nên hoàn mỹ.....” Âu Thái Đồng không tin cái giá của cô không chiếm được sự tán thưởng.

“Cô đã xong hay chưa!” Quách Ngọa Hồ chỉ cảm thấy vớ vẩn buồn cười. “Tôi đề nghị cô nên dứt khoát dựng một cái sân khấu đi, tự biên, tự đạo, tự diễn, xem cô một mình ‘một chân diễn’ có ai lên tiếng khen hay không!”

Âu Thái Đồng sắc mặt đỏ lên, bỗng nhiên trở nên vô cùng thẹn thùng. “Anh cũng cảm thấy em có phong thái của một đại minh tinh, có phải không? Đáng tiếc thiên kim hào môn mà vào giới điện ảnh thì rất lãng phí, bằng không, mấy nữ ngôi sao kia còn có ngày hôm nay? Phong thái sẽ sớm bị em cướp sạch.”

Thật sự là làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa!

Cô ta đối với lòng tự tin của bản thân, mạnh đến bảo cấp chín thối cũng không bay được.

Quách Ngọa Hồ lông mày nhăn hết cả lại. “Âu Thái Đồng, tôi nói tôi vô cùng chán ghét cô, cô thật sự không hiểu, hay là thần kinh có vấn đề?”

Âu Thái Đồng cười còn sáng hơn đèn điện trong công ty bách hóa, “Không có khả năng, đại mỹ nữ hoàn mỹ không sút mẻ như em đây, đàn ông không có khả năng ghét em, chỉ biết tự ti không xứng với em thôi. Ngọa Hồ, anh không cần tự ti, chỉ cần anh ở ‘Tập đoàn Bách Hoàng’ biểu hiện thật tốt, tiếp

nhận vị trí tổng giám đốc từ tay ông nội anh.....”

“Tôi sẽ không phải là tổng giám đốc đời kế tiếp!” Quách Ngọa Hồ lạnh lùng đánh gãy lời cô ta, hừ lạnh nói: “Hoàng Lương và Đế Nhật mỗi người có 50% cơ hội, muốn làm phu nhân tổng giám đốc, nhớ nhìn đúng mục tiêu, đừng có nhầm lẫn.”

Lúc này đây, Âu Thái Đồng chính thức ngây dại, tùy ý đoàn người Quách Ngọa Hồ rời đi trước mắt.

Ngưu Kim Diệp vỗ vai con gái, đánh thép độc đoán nói: “Bảo bối Thái Đồng, Quách Ngọa Hồ không xứng với con, cái loại tình tình vừa xấu vừa cứng nhắc đó, xứng đáng không có may mắn ngồi trên ngai vàng tổng giám đốc kia. Hơn nữa, theo như tin nội tình của ta, thím của cậu ta ở trong tập đoàn kết bè kết cánh, tay nắm quyền cao, mục đích chính là muốn nâng con trai mình lên bảo tọa ‘Thái tử’. Cha mẹ Quách Ngọa Hồ song vong, vận mệnh sẽ kém một chút.”

“Mẹ --” Âu Thái Đồng có chút không cam lòng, luôn hy vọng Quách Ngọa Hồ cũng là một trong những kẻ hạ người dưới vấy mình.

“Đừng nói nữa, chọn đồng hồ con thích trước đi!”

Ngưu Kim Diệp thông minh dùng đồng hồ hàng hiệu dòi đi chú ý của con gái.

Còn lại Âu Thái Lâm sắc mặt trắng bệch, rất lo lắng Âu Thái Đồng chuyển mục tiêu nhắm trúng Quách Hoàng Lương. “Mẹ, mẹ không phải từng nói qua, Quách tổng giám đốc coi trọng trưởng tôn Quách Ngọa Hồ nhất sao, ông ấy đến nay không chịu đem vị trí cho con trai mình, có một lần còn công khai muốn trực tiếp giao cho đời thứ ba.”

Âu Thái Đồng dễ dàng hiểu được suy nghĩ của em gái. “Em chỉ sợ chị buông tha Quách Ngọa Hồ, đem vinh hạnh được theo đuổi chị cho Quách Hoàng Lương, vậy ngay cả một phần vận cơ hội em cũng không có.” Đối với đàn ông cô ta có thể ngu ngốc, tự tin làm người ta há hốc mồm, nhưng đối phó với phụ nữ lại hiểu rõ mọi việc, đặc biệt không thể để đứa em gái có được hạnh phúc sớm hơn mình được.

Âu Thái Lâm trong lòng chấn động một chút, “Em chỉ muốn nhắc mẹ, cục diện hiện nay vẫn chưa rõ ràng.” Giọng nói vẫn vẫn nhọc nhọc, thái độ khiêm tốn lại dè dặt.

Âu Thái Đồng đối với em gái trừ bỏ cười nhạt, thì chính là khinh thường. Làm gì mà luôn bày ra cái dáng vẻ cô dâu nhỏ cấp bách đợi kỳ sĩ tới cứu vớt thế, như vậy sẽ có thằng nào yêu sao?

Thật là, cứ như cả nhà chèn ép nó không bằng!

Ngưu Kim Diệp đã có suy nghĩ khác, đa mưu túc trí nói: “Cha Quách Ngọa Hồ nếu còn sống, lão tổng giám đốc đã sớm trao quyền từ mười năm trước, bởi vì con thứ không thích hợp, lại không có khả năng truyền ngôi cho con dâu, cho nên giao cho đời thứ ba là chuyện phải làm, vấn đề là trong ba đứa cháu đích tôn, ai là người có hy vọng nhất? Quách Ngọa Hồ nói không có khả năng là cậu ta, đến cùng là sự thật, hay là muốn làm lơ là cảnh giác của thím cậu ta?” Trong tư tưởng của bà ta, không có khả năng có người buông tha vị trí tổng giám đốc.

Âu Thái Đồng mới mặc kệ mấy thứ đó, chỉ bắt đúng một điểm không tha. “Mẹ, con chỉ có thể gả cho người tốt nhất, không có phúc khí làm tổng giám đốc cũng sẽ không có phúc khí được yêu con, con và mẹ giống nhau, chịu thiệt thòi ngôi vị trí ‘tổng giám đốc phu nhân’. Con đã buông tha cho một thân phận rồi, ai bảo tổng thống đều già như vậy chứ, bằng không con tuyệt đối có tư cách làm hoàng hậu.”

Ngưu Kim Diệp hoàn toàn đồng ý, bà ở tuổi con gái cũng có chuyện uất ức giống nhau. (aoi: hãy cho tui sự tự tin như mấy người = |||)

Đàn ông Âu gia tựa như mấy pho tượng đứng sau mẹ con bọn họ, biểu cảm gì cũng không có, lỗ tai sớm đã bị chai, có thể nghe nhưng như điếc. Nhiệm vụ bọn họ xuất hiện ở công ty bách hóa, chính là để Ngưu Kim Diệp khoe gia đình của bà, hoàn chỉnh, hạnh phúc, tất cả đều nằm trong bàn tay.

Chỉ có Âu Lập Dương người trẻ tuổi nhất, còn tu luyện chưa đủ, thỉnh thoảng lén trợn mắt, nhếch miệng thè lưỡi mà thôi.

Bởi vì sắc mặt Thủy Dạng vẫn một mực tái nhợt, sau khi ra khỏi công ty bách hóa, Quách Ngọa Hồ tìm được một quán cà phê gần trong đường hầm, trong sự ồn ào tìm được một vị trí yên tĩnh, không đến mức kín người hết chỗ.

Nằm ở góc bàn, một suất bốn phần trà chiều vẫn còn nguyên.

Thủy Dạng vẫn luôn rúc trong cái ôm của Quách Ngọa Hồ, bất chấp có người ngoài đang nhìn.

“Rất không thoải mái sao? Chúng ta về nhà đi.” Quách Ngọa Hồ vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô lắc đầu, “Một chút nữa là ổn thôi.”

“Em quá kinh hoàng, anh biết.” Quách Ngọa Hồ đau lòng ôm chặt cô không buông.

Chuyện gì đang xảy ra thế này, trời muốn rơi mưa đỏ (hồng vũ) sao? Nghiêm Hạo từ đầu tới cuối bị vây trong tình trạng không hiểu gì, nhìn đội trưởng tiền nhiệm của đội bóng, học trưởng lão đại Quách Ngọa Hồ mà hấn ngưỡng mộ nhất, bình thường luôn là một mặt nghiêm túc bất động như núi, đem sự ái mộ của nữ sinh dành cho anh trở thành không khí làm như không thấy, ở trong trường học ngoại trừ luyện bóng, thì chính là nắm chắc thời gian mà không ngừng bồi dưỡng, muốn thấy anh ấy dịu dàng nói một câu với con gái? Không có cửa đâu.

Hiện tại lại vừa kéo vừa ôm, vừa dỗ lại cưng chiều cô em họ nhỏ, đây không phải là tình yêu cảm kị hay sao?

Lương Mi Đế tuy rằng biết Âu Định Hùng là cha thân sinh của Thủy Dạng, nhưng loại đàn ông nhiều tiền hào môn thế gia chỉ nhìn thấy qua trên tạp chí kinh tế tài chính, người biết nội tình đều vô cùng ăn ý tuyệt đối không nói ra miệng, để Thủy Dạng tránh không bị tổn thương lớn hơn, bởi vì Âu Định Hùng căn bản không biết đến sự tồn tại của cô.

Hạ Hương Trừng năm đó học đại học năm thứ tư, bị Âu Định Hùng vô tình đến trường học diễn thuyết làm cho mê mẩn, yêu đến kinh thiên động, không hề chùn bước, sau khi tốt nghiệp liền bí mật sống chung với Âu Định Hùng, Hạ Hương Trừng ý mình một thân tài nghệ, tin tưởng chỉ cần có thai, Âu Định Hùng sẽ ly hôn đến cưới bà.

Nhưng mà, khi Hạ Hương Trừng thực sự mang thai, tự tin tràn đầy chờ ông ta ly hôn, Âu Định Hùng ngược lại lùi bước, cả đời này ông đã chịu đủ phụ nữ tự tin mù quáng gây cho mình rất nhiều phiền não, một khi Hạ Hương Trừng không còn là con chim nhỏ dịu dàng, nghe lời, ý vào mình, ngược lại biến thành một người phụ nữ khác giống Ngưu Kim Diệp, tình yêu của ông cũng theo đó biến mất.

Hạ Hương Trừng tuyệt đối tự tin không để cho mình thất bại quá khó nhìn, tức giận mà tuyên bố mình đã phá thai rồi, bà khinh thường sinh đứa nhỏ của ông ta! Kì thực chị gái bà lại năn nỉ bà sinh đứa nhỏ ra, giao con cho bà ấy nuôi nấng.

Hai người lớn tùy hứng không chín chắn, sinh ra một cô con gái nhỏ vô tội Vân Thủy Dạng.

Âu Định Hùng cho rằng cô đã bị xóa sạch, căn bản không tồn tại.

Hạ Hương Trừng cầm một khoản tiền chị gái cho, cao chạy xa bay. Thủy Dạng không phải là con gái bà, ngược lại là một vết nhơ trong cuộc đời bà, bà thề cả đời sẽ không bao giờ nhớ lại vết bẩn đó nữa.

Một sinh mệnh nhỏ cứ thế mà dễ dàng bị quên lãng, mà hai người lớn tạo ra cái sinh mệnh đó đều trở về quỹ đạo cuộc sống của mình, giống như chưa từng có một đoạn quá khứ đó.

Nhưng mà, Vân Thủy Dạng lại tồn tại chân thật trong trời đất này, sau khi biết được thân thế của mình, nói không buồn khổ, không tức giận là gạt người! Bọn họ rốt cuộc đem cái sinh mệnh này trở thành cái gì chứ! Nếu không có cha mẹ nuôi thật tâm yêu cô, bà nội mọi cách che chở, Quách gia lại hợp thời chìa tay giúp đỡ, còn có người một nhà của di làm càng tránh gió cho cô, nói không chừng cô đã sớm hối hận hoặc hận đời biến thành một thiếu nữ có vấn đề rồi.

Giờ này khắc này, cô ở trong lòng Quách Ngọa Hổ, trong đầu có trăm ngàn suy nghĩ, trái tim đã dần bình tĩnh trở lại. Mặc kệ là Âu Định Hùng, hay ai khác nhà họ Âu, đều chỉ là những người không liên quan!

Không có tình cảm, không có yêu thương, quan hệ huyết thống có năng lực chứng minh cái gì? Chứng minh tình trùng của ông ta rất cường tráng, trứng của bà ấy rất khỏe mạnh, có thể dễ dàng tạo ra một sinh mệnh?

Không, không! Cái đó không đáng để kể một chút nào.

Một khắc chợt gặp Âu Định Hùng kia, Vân Thủy Dạng bỗng nhiên nghĩ thông suốt, mỗi người được sinh ra, đều có ý nghĩa tồn tại đáng giá cùng đạo lý của anh ta (cô ta), cha mẹ không nhất định sẽ yêu bạn, thừa nhận bạn, nhưng trên đời này sẽ luôn có người cần bạn, cũng sẽ có một người mong chờ sự ra đời của bạn, cùng anh ấy cộng thành một vòng tròn.

Sinh mệnh tồn tại căn bản không cần nhiều giải thích, trời xanh tự nhiên có sắp xếp của nó.

Nghĩ thông suốt, trái tim cũng theo đó mà gió êm sóng lặng.

Quách Ngọa Hổ cảm giác được khuôn mặt cô không còn lạnh như lúc nãy nữa, nâng cằm cô lên, thấy sự ưu thương trong đáy mắt cô đã phai nhạt, chậm rãi loj ra một nụ cười xinh đẹp.

“Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.”

Ở dưới đôi cánh của anh, tự nhiên chuyện gì cũng không có.

Thủy Dạng rời khỏi cái ôm của anh, ngồi ổn định thân mình, thẹn thùng cười với Nghiêm Hạo cùng Lương Mi Đế, “Thật ngại, làm mọi người mất hứng đi dạo rồi.”

Lương Mi Đế cười nhẹ. “Không sao! Đổi lại là chị cũng không chịu nổi.” Hô ~~~~~ rốt cục có thể an tâm hưởng thụ trà bánh mỹ vị.

Luôn bị vây ngoài tình huống – Nghiêm Hạo, tự cho là thông minh lý giải, “Anh có thể hiểu được, gặp phải loại tình địch như Âu Thái Đồng, quả thật làm người ta thập phần khiếp sợ. Một cô gái bề ngoài hoàn mỹ, cá tính lại có khuyết điểm nghiêm trọng, cô ta nếu có ý định theo đuổi học trường, học muối sẽ rất không có cảm giác an toàn.”

“Nói rất hay, nói rất hay.” Lương Mi Đế chậm rãi ăn một miếng bánh ngọt, chậm rãi thông dong nói: “Tư chất không hổ được nuôi dưỡng tốt thì được lên viện nghiên cứu, chỉ thoáng cái nhìn ra được trọng điểm.”

Nghiêm Hạo ha ha cười, thật vui vì được người trong lòng tán thưởng, hoàn toàn nghe không ra sự châm chọc chứa trong đó.

Quách Ngọa Hổ luôn không có sự nhẫn nại quá lớn đối với người khác, lười lo lắng giải thích nhiều, liền chuyển tâm cùng Thủy Dạng hưởng thụ trà chiều, chờ mong sẽ không nghe phải lời đối thoại ngu xuẩn nào nữa.

Nghiêm Hạo không nghĩ ra bước hẹn hò kế tiếp phải làm gì, lại nói về vấn đề cũ, hẹn Lương Mi Đế về nhà anh ta, mẹ anh ta nấu ăn rất được, bọn họ có thể cùng lên mạng chơi trò chơi, hiện thời trò chơi hay ho nhất trên mạng là.....

Lương Mi Đế dùng hai ngón tay nhét vào lỗ tai, “Em muốn xem phim!”

Mặt Nghiêm Hạo hiện vẻ lúng túng, “Lúc này mua vé phim rất khó.....”

“Anh có đi hay không?” Lương Mi Đế hai tay khoanh trước ngực.

“Được rồi!” Nghiêm Hạo đầu hàng.

Theo đuổi con gái, phải nuốt giận rất nhiều. Mẹ anh ta nói vậy.

Quách Ngọa Hổ chờ Thủy Dạng dùng xong trà bánh, cầm lấy hóa đơn, “Chúc hai người hẹn hò vui vẻ! Bọn này có tiết mục khác, đi trước đây.” Nắm tay Thủy Dạng, đến quầy thanh toán chạy lấy người.

Lương Mi Đế có chút bất mãn lờm Nghiêm Hạo, “Chúng ta lần đầu tiên hẹn hò, sao anh có thể để người khác trả tiền?”

Nghiêm Hạo với dáng người vận động viên, rụt cổ. “Ai dám tranh đồ với lão đại Ngọa Hổ chứ?”

Lương Mi Đế rốt cục phì cười ra tiếng, tha cho hắn một lần.

Sau khi khai giảng, Thủy Dạng lại không thể không đối mặt với người nhà họ Âu.

Âu Thái Lâm lấy tư thái bị thương xuất hiện, tận lực khuyên bảo Thủy Dạng buông tay đoạn “Tình yêu cấm kỵ”, đừng cùng Quách Ngọa Hổ thân mật như người yêu nữa.

“Chúng tôi không phải người yêu.” Thủy Dạng giơ chiếc nhẫn kim cương nhỏ sáng ngời trên tay, “Chúng tôi đã đính hôn rồi!”

Ngày đó sau khi tách khỏi Nghiêm Hạo và Lương Mi Đế, Quách Ngọa Hổ lập tức mang cô đi chọn nhẫn đính hôn, trong tiệc rượu đầu xuân ở “Tập đoàn Bách Hoàng”, công bố tin vui.

“Không, không!” Âu Thái Lâm một bộ biểu cảm thương tâm muốn chết, cứ như người cô ta yêu cùng hồ ly tinh khác đính hôn. “Sao cô có thể làm ra loại chuyện đó? Các người là anh em họ mà! Sao có thể kết hôn được? Dân ông bọn họ luôn có vẻ xúc động, cô nên ngăn cản mới phải. Nếu trong lòng cô thật sự yêu thương Quách Ngọa Hổ, cô lại càng không được làm như vậy, ngược lại nên thành toàn anh ấy theo đuổi chị gái tôi, hôn nhân môn đăng hộ đối, đối với tương lai của anh ấy trợ giúp rất nhiều đó!”

Thủy Dạng trầm mặc nghĩ ngò bản thân và chị em Âu gia có chung huyết thống, lạnh lùng nhìn cô ta hát diễn. “Học tí Âu Thái Lâm, xin chị đừng giả bộ như thế nữa, nói như chị thật sự nghĩ thay anh Ngọa Hổ vậy, thật sự như thế sao? Chỉ sợ chị đặt tay lên ngực tự hỏi cũng thấy chột dạ đi!”

Âu Thái Lâm bị cô lạnh lùng nhìn một cái mà kinh hãi, “Tôi..... Tôi đương nhiên thật tâm thay các người suy nghĩ, bất cứ kẻ nào cũng biết anh em họ không thể kết hôn.”

Thủy Dạng nghiêng đầu liếc xéo cô ta, “Người muốn kết hôn là tôi và anh Ngọa Hổ, trường bối hai nhà chúng tôi còn chưa phản đối, chị lại để tâm cái gì?”

“Các người thực sự sẽ kết hôn?” Âu Thái Lâm quá sợ hãi, “Các người không phải giả vờ đính hôn, kì thực là muốn ép chị gái tôi hết hi vọng với Quách Ngọa Hổ?” Cô ôm hy vọng cuối cùng.

“Tôi và anh Ngọa Hổ thật tình yêu nhau, tự nhiên sẽ muốn kết hôn.” Thủy Dạng mỉm môi lắc đầu, “Chị nói như vậy, chứng tỏ chị rất rõ ràng anh Ngọa Hổ không có khả năng yêu Âu Thái Đồng, chị còn trông cậy vào Âu Thái Đồng cướp anh Ngọa Hổ, mục đích không phải hy vọng không có người tranh anh Hoàng Lương với chị sao?”

Âu Thái Lâm dùng sức lắc đầu, trong ngực sôi trào, “Tôi yêu Hoàng Lương! Tôi yêu Hoàng Lương! Anh ấy là hy vọng hạnh diện của tôi ở Âu gia, tôi đương nhiên không hy vọng có người tranh với tôi, như vậy là sai sao?” Cô ta về sau mới biết được, vì sao từ nhỏ mẹ đã đối xử lạnh lùng, xem thường cô ta.

Hóa ra sau khi Ngưu Kim Diệp sinh ra cô ta, bị chứng u buồn sau sinh, Âu Định Hùng vốn ăn vụng rất có kĩ xảo, không chịu nổi vợ khóc khóc nháo nháo, trong đoạn thời gian ăn máng khác, đánh cho Ngưu Kim Diệp một đòn nặng. Tuy rằng đoạn ngoại tình này không bao lâu liền không bệnh mà chết, Ngưu Kim Diệp cũng lại nhanh chóng có thai, một lần nữa bắt được chồng về bên, sắm vai người một nhà hoàn mỹ.

Nhưng lần đã kích đó cũng in dấu vết thương, Ngưu Kim Diệp đem tất cả món nợ đó tính hết lên người Âu Thái Lâm, bởi vì sự ra đời của cô ta khiến bà

ta mắc chút u buồn sau sinh, thiếu chút nữa hủy đi gia đình này. Âu Thái Lâm luôn luôn cảm thấy vận mệnh đối đãi với cô ta không công bằng, đều nghĩ có một ngày sẽ làm mẹ nhìn với cặp mắt khác xưa, coi trọng cô ta giống như Âu Thái Đồng.

Cô ta có thể làm thế nào đây? Chính là gả cho một người con rể mà mẹ tán thưởng!

Bởi vậy, cô ta nhận định đó là Quách Hoàng Lượng!

Thủy Dạng chỉ cảm thấy cô ta có bệnh, lắc đầu nói: “Chị căn bản không yêu anh Hoàng Lượng, chị chỉ yêu chính bản thân mình mà thôi.”

Phản ứng của Âu Thái Lâm là sau ba giây rơi xuống hai hàng nước mắt, cứ như gặp phải oan khuất to lớn nào đó.....

Thủy Dạng co chân chạy, sợ loại người như thế này rồi.

Tiếp theo, đổi sang Âu Lập Dương tỏ tình với cô, muốn cùng Quách Ngọa Hổ cạnh tranh công bằng.

Thủy Dạng thật muốn khóc.

Đương nhiên, lời tỏ tình của Âu Lập Dương thất bại triệt để.

May mắn, đàn ông Âu gia thật hiểu chuyện, đối với tình cảm cũng không bùng binh, vừa khéo tương phản với phụ nữ Âu gia, chú trọng tùy duyên là tốt rồi.

“Nhưng mà, học tí Thủy Dạng, chị đâu được đại tí nhà tôi sao?” Âu Lập Dương ngược lại lo lắng thay cô.

Thủy Dạng không nề hà nở nụ cười. “Chị lại không định đấu với chị ta.”

Âu Lập Dương ánh mắt chăm chú, “Học tí, chị thật sự không cân nhắc tôi sao? Ít nhất Âu Thái Đồng sẽ không muốn gả cho tôi, tôi chính là nhãn hiệu an toàn được quốc gia công nhận đó.”

Thủy Dạng cười tươi. “Lập Dương, em thật đáng yêu, giống cậu em trai vậy.”

“Em trai?” Mặt suy sụp. “Vậy thì không còn hi vọng gì rồi.”

“Sao lại muốn nói tí đệ luyện thể này? Hay là em có luyện tí tình kết?”

“Làm ơn đi! Tôi có điên mới luyện tí tình kết!” Âu Lập Dương ra vẻ phát run, kêu lên: “Giữ chứ chị cần có cô gái nào có chút xiu xiu giống chị già nhà tôi, tôi chạy so với bay còn nhanh hơn!”

“Khoa trương vậy!”

“Không khoa trương đâu.” Âu Lập Dương thề son sắt. “Đại ca tôi cũng nói như vậy.”

Thủy Dạng không nói gì, đó chung quy cũng không phải người nhà cô, mà đối với người xa lạ, không nên có thêm bình luận gì cả.

“Tóm lại, đại tí tôi khủng bố lũy thừa một trăm, cực kì khó chơi, chính chị phải chú ý một chút.”

Thủy Dạng cười cười đáp ứng. Âu Lập Dương, là người nhà Âu gia duy nhất khiến cô thích.

Hôm nay, cô chỉ có lớp buổi sáng, Quách Ngọa Hổ liền hẹn cô đến nhà ăn gần công ty ăn trưa. Cô nói với anh, hôm nay có một nam sinh tỏ tình với cô.

“Là ai?” Dục vọng độc chiếm của Quách Ngọa Hổ lập tức phát tác.

“Âu Lập Dương!” Cô cười mỉm.

“Nó điên rồi phải không?”

“Cậu ấy lại không biết chân tướng. Nhưng mà may mắn, cậu ấy nghe hiểu được lời cự tuyệt của em, sẽ không sống chết quẩn lấy đâu.” Thủy Dạng mặt cảm thấy may mắn, không cần phải nói ra chân tướng thật tốt quá.

“Âu gia cuối cùng cũng có một người bình thường.” Quách Ngọa Hổ châm chọc nói.

“Anh Ngọa Hổ, Âu Thái Đồng còn tới công ty tìm anh sao?”

“Anh không cho người để cô ta vào văn phòng anh một bước, cô ta ngược lại quẩn lấy thím, đại khái muốn biết rõ ai là người có khả năng lên ngai vàng tổng giám đốc nhất, cô ta mới ‘ban ân’ tình yêu của mình.”

Hai người chỉ cần nghĩ đến sắc mặt Âu Thái Đồng, không nhịn được nhìn nhau cười to.

“Mấy người đó rốt cuộc bị hỏng dây thần kinh nào thế? Thật muốn bon họ một chưởng, xem có thể tỉnh lại một chút hay không.” Quách Ngọa Hồ rất muốn vì bọn họ “Phục vụ” một chút.

Thủy Dạng mỉm cười dịu dàng. “Nhưng mà, Âu Thái Đồng dù sao cũng là đại mỹ nhân được mọi người công nhận, anh thực sự.....” Một chút cũng không động lòng?

“Anh không muốn có một ngày phải vào bệnh viện tâm thần!” Quách Ngọa Hồ giương mắt, kiên định nhìn vị hôn thê. “Không cần hoài nghi nữa, ánh mắt anh không nông cạn như vậy.”

“Thực xin lỗi, anh Ngọa Hồ, em nghĩ có rất ít cô gái đủ tự tin ganh đua cao thấp với Âu Thái Đồng, trừ phi thực sự hiểu rõ được cá tính độc đáo của cô ấy.”

“Cái đó không gọi là cá tính độc đáo, mà là tính tỳ vết nghiêm trọng, điểm ấy Nghiêm Hạo thật ra nói rất đúng.” Anh thuận miệng hỏi tới: “Bọn họ lui tới thế nào rồi?”

Thủy Dạng nhẹ nhàng cười một tiếng, mắt hạnh mang một tia hoạt bát. “Mĩ Đế nói không gian có tiến bộ rất lớn.”

Quách Ngọa Hồ nhẹ cong môi. “Ý tứ chính là Nghiêm Hạo phải cố gắng nhiều hơn nữa! Thủy Dạng, chuyển lời tới Lương Mĩ Đế, lần tới nếu Nghiêm Hạo lại yêu cầu về nhà cậu ta hẹn, không cần cự tuyệt, cùng cậu ta đến nhà xem xem.”

“Sao vậy? Anh biết được tình hình nhà Nghiêm Hạo sao?”

“Thời gian anh làm đội trưởng đội bóng, đối với gia đình bối cảnh mỗi một thành viên đều có hiểu biết cơ bản. Lúc trước chọn Nghiêm Hạo làm đội trưởng tiếp theo, còn cân nhắc cả một tháng, cũng may cậu ta chỉ làm một năm.”

“Nói cho người ta đi!” Thủy Dạng thay Mĩ Đế sốt ruột.

“Yên tâm, cậu ta không có khuyết điểm nghiêm trọng gì, chỉ là trầm mê trò chơi điện tử chút ít thôi, không tính là tật lớn đi?” Quách Ngọa Hồ cũng không xác định, bởi vì đây là vấn đề gặp người thấy trí.

“Cái này em có nghe Mĩ Đế nói qua, bởi vì chính chị ấy cũng là cao thủ chơi điện tử, hẳn không tính là vấn đề lớn.” Thủy Dạng thoải mái cười nói: “Đến nhà anh ấy cùng nhau chơi game, cũng là một cách hẹn hò không tệ.”

Quách Ngọa Hồ “Ừ” một tiếng, không muốn nhiều lời về chuyện nhà của học đệ, đàn ông không nên lăm le điều.

Thủy Dạng cười đáng yêu, “Anh Ngọa Hồ, Mĩ Đế sau khi tốt nghiệp muốn tới quý công ty đi làm, xin anh nhất định phải nói cho chị ấy biết khi nào triệu tập dự thi, cho chút thuận lợi nha.”

“Được, cô ấy ở trường thành tích không tệ, lại nhiệt tâm hoạt động xã đoàn, người thi cũng được cái bộ dáng xinh đẹp, hẳn có thể thông qua dự thi triệu tập người mới của công ty.”

“Mĩ Đế xinh đẹp có năng lực, nhất định không thành vấn đề.”

“Giám khảo không phải là anh, cùng lắm là anh chỉ tới đó chào một tiếng, hoặc là muốn xem thực lực của cô ấy.”

“Em sẽ chuyển lời cho Mĩ Đế.” Thủy Dạng tin tưởng chỉ cần Quách Ngọa Hồ chịu giúp đỡ, xác suất thành công là chín trên chín, trừ phi Lương Mĩ Đế biểu hiện quá thất thường, chẳng qua cô rất nhanh loại bỏ khả năng này. “Anh Ngọa Hồ, sau khi em tốt nghiệp có thể cùng anh vào công ty phụ xưởng phụ tùy sao?” Cô làm nũng năn nỉ.

Quách Ngọa Hồ bật cười. “Em đã quên chớ sau khi em tốt nghiệp, chúng ta ra nước ngoài một chuyến sao?”

“Em không quên, ý của em là sau khi du học trở về ấy.”

“Chuyện của vài năm sau, có cần phải thảo luận hôm nay không?”

“Người ta hỏi trước một chút thôi mà!”

“Thủy Dạng, đi làm không nhất định sẽ thú vị, em có thể đi làm chuyện em có hứng thú, chuyện kiếm tiền cực khổ đã có anh phụ trách rồi.” Anh cong môi cười, kế hoạch âm sâu trong tâm là chờ cô tốt nghiệp, một đường du học, học thành về nước, để cho cô mang thai, dưỡng con dục cái. Anh không cần vội vì anh mà đi kiếm tiền.

Vì sao lại là cô?

Vốn tưởng rằng, đó chỉ là tình cảm của anh trai đối với em gái, nhưng mà những tháng ngày tích lũy ở chung, một năm lại một năm, tình yêu đối với cô ngày càng sâu sắc cùng kiên định.

Cô bấu môi, cố ý nói: “Không cho người ta đi làm cùng anh, có phải muốn kiếm tình yêu ở văn phòng, sợ bị em nắm thóp?”

“Hoan nghênh em tùy lúc đến kiểm tra đột kích.” Anh là người đàn ông hào phóng.

“Không trở mặt?”

“Sao có thể? Nếu như vừa đúng lúc đói bụng, bắt lấy em trở thành điểm tâm mà cắn ăn, nhất định càng có hiệu quả năng suất.”

Thanh âm của anh mang theo tình dục nồng đậm nhẹ nhàng tiến vào tai cô, xông vào lòng cô, bảo cô làm sao mà không đỏ mặt tim đập? Đầu óc dính thành một đoàn?

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

“Anh Ngọa Hổ, đồng nghiệp trong công ty có biết một mặt này của anh không?” Cô cố gắng không để giọng run run.

“Mặt này anh chỉ để lại cho Thủy Dạng của anh thôi, rất cảm động đi!”

Cô cười lên khanh khách. “Đúng vậy, anh Ngọa Hổ, em rất cảm động.”

Quách Ngọa Hổ ngó nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn che kín vẻ say đắm của cô làm tim anh đập thình thịch, đôi mắt cô sáng ngời lấp lánh như hai viên đá quý, nụ cười xinh đẹp của cô làm ít người dám nhìn thẳng.

Anh có thể nói cho cô sao?

Anh nên nói cho cô sao?

Nhưng mà, nếu tin tức đôi song sinh truyền về là thật.....

“Thủy Dạng.....” Anh nhú hai hàng lông mày, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Làm sao vậy, anh Ngọa Hổ?”

Anh trầm mặc một lúc, chần chừ lên tiếng, “Em nghĩ mẹ em ở nơi nào?”

“Trên thiên đường.” Cô theo trực giác trả lời.

“Ý anh là mẹ thân sinh của em - Hạ Hương Trùng.”

Thủy Dạng mở to mắt nhìn anh, một cảm giác bất an lan tỏa ra trong lòng.

“Tiên sinh Âu Định Hùng vẫn luôn định cư ở Đài Bắc, em biết được sự tồn tại của ông ta, nhưng có thể làm như không có, bởi vì ông ta sẽ không chạy tới nhận em. Mà phu nhân Hạ Hương Trùng không giống thế, bà ấy sinh ra em, biết sự tồn tại của em, cũng biết được em ở đâu, em thoát được hòa thượng chứ chạy không khỏi miếu.”

“Lời này có ý gì?”

Ánh mắt tràn đầy nhu tình của Quách Ngọa Hổ nhìn chăm chú khuôn mặt đang dần tái nhợt của cô.

“Thủy Dạng, đừng khẩn trương, mặc kệ chuyện gì sẽ xảy ra, anh sẽ ở bên cạnh em.”

“Sẽ có chuyện gì?”

Dự cảm không tốt, là Thủy Dạng hít thở không thông.

Nếu có thể, cô muốn chạy trốn chứ không muốn nghe.....

Quách Ngọa Hổ hiểu rõ tâm tình cô, than nhẹ một tiếng, “Thủy Dạng, Hoàng Lượng và Đế Nhật ở Tokyo tìm được mẹ em, vốn không muốn nói cho em, nhiều loạn đến em, nhưng hôm qua Hoàng Lượng truyền tin tới, nói mẹ em đột nhiên rời Nhật Bản, quay lại Đài Loan, anh không thể không nói với em một tiếng.”

“Thế thì..... sao chứ?” Cô nặn ra một nụ cười, giọng hơi run run, “Bà ấy không nhất định về tìm em, em..... không có thói quen tự kỷ.”

Suy nghĩ lộn xộn bốc lên trong lòng, tư vị chua xót lặng lẽ tràn ra từ tim.

“Nếu bà ấy trở về tìm em?” Cố nén đau lòng, Quách Ngọa Hổ tàn nhẫn ép mình hỏi tới.

Thủy Dạng cả người chấn động, giống như bị sét đánh trúng.

Đau..... tim đau quá!

Thủy Dạng nhắm mắt lại, câu hỏi kia của anh giống như một trận gió xoáy cuốn vào trong lòng, dần dần lan tới tứ chi, làm cô phân không rõ đó là đau lòng hay tê liệt.

Quách Ngọa Hồ đột nhiên đứng dậy, chuyển qua bên cạnh cô, đang tay ôm chặt lấy thân hình đang run rẩy của cô.

Thử nghĩ xem, cô nên làm như thế nào?

“Không có việc gì, Thủy Dạng, không có việc gì. Mẹ con gặp lại nhau là chuyện vui, không phải là chuyện xấu.....”

Thật sự là chuyện vui sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Thời gian dường như dừng lại.

Cô ngồi nhìn người mẹ đẻ trước mặt, Hạ Hương Trừng cao gầy, xinh đẹp, thời thượng, hai mươi năm năm tháng không để lại dấu vết trên người bà quá rõ, giống như là chị gái của Thủy Dạng hoặc Lương Mi Đế.

Trái tim Thủy Dạng giống như bị móc đi rồi, chỉ có thể ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

Bà ấy rất cuộc..... Bà ấy rất cuộc đang nói cái gì?

“Tôi trở về để báo thù! Cái kẻ bạc tình năm đó dám lừa gạt tình cảm của tôi, trước khi đi tôi đã thề trước mặt hần, hai mươi năm sau sẽ trở về báo thù!” Hạ Hương Trừng tự đánh giá không mất đi phong thái ngày đó, ngược lại còn tăng thêm vài phần thành thực ý nhị, không uống phí bà chạy tới Nhật Bản học thẩm mỹ.

Hạ Hương Tuyết bất an nhìn Thủy Dạng, lại ngoảnh đầu nhìn em gái đã mất tích hai mươi năm. “Hương trừng, chị hy vọng em trở về để tham gia hôn lễ của Thủy Dạng, không phải trở về để báo thù cái gì cả.”

Quách Ngọa Hồ và Vân Thủy Dạng lên kế hoạch trong kì nghỉ hè tổ chức một cuộc hôn lễ ấm áp, quang minh chính đại sinh hoạt cùng nhau. Hạ Hương Tuyết vẫn suy nghĩ mãi, muốn cho Thủy Dạng một niềm vui, liền lặng lẽ liên lạc với Hạ Hương Trừng, ôm tâm tình thử một lần, bởi vì địa chỉ là chị cả năm ấy trước khi qua đời mới gửi cho bà.

Đưa em gái không có lương tâm này, chị cả qua đời cũng chưa từng trở về, hiện tại nói muốn trở về để báo thù!

“Sớm biết em vẫn như cũ, chị căn bản sẽ không liên lạc với em.” Hạ Hương Tuyết hồi hận nói.

Hạ Hương Trừng cười đến rất đẹp, nhưng cũng rất lạnh. “Cho dù chị không cho em biết, em cũng sẽ trở về, bởi vì kì hẹn hai mươi năm kia đã tới, em cũng không định buông tha kẻ bạc tình kia!”

“Em muốn làm gì?”

“Âu Định Hùng và Ngưu Kim Diệp tạo thành một gia đình, ở Nhật Bản có một cách nói, gọi là ‘Nhà hư cấu’, người ngoài nhìn bọn họ là một gia đình hòa thuận vui vẻ, hạnh phúc, mỹ mãn, kì thực đó chỉ là những biểu hiện giả dối. Mà thứ mà bọn họ không thể chịu được nhất, đó là bị thể nhân vạch trần ‘hạnh phúc viên mãn’ của bọn họ là giả!” Hạ Hương Trừng lạnh lùng cong môi.

Quách Ngọa Hồ càng nghe càng thấy không thích hợp, sắc mặt trầm xuống. “Xin hỏi có kế hoạch gì?”

Người đàn bà này, từ lúc gặp mặt đến giờ, chưa từng cho con gái mình một cái ôm, thậm chí không nói được một câu xin lỗi, càng miễn bàn sẽ sám hối sự nhẫn tâm của mình năm đó.

Chuyện Hạ Hương Trừng tâm tâm niệm niệm hai mươi năm, là bà bị Âu Định Hùng vứt bỏ, không phải đưa con gái 10 tháng mang thai.

Trong lòng Quách Ngọa Hồ đã rõ ngọn nguồn, nhưng vẫn muốn nhìn bà ta tự tay lật lá bài cuối.

Trái tim Thủy Dạng từng đợt co thắt, thật lâu không thể nói lời nào.

Hạ Hương Trừng kéo cao âm điệu, “Hôn lễ của các con hần là sẽ mời người nhà Âu gia đến tham dự đi! Hào môn thế gia đều nhân cơ hội làm thân,

quan hệ bám víu lấy nhau, không phải sao?”

“Thì tính sao?” Đây mất thâm thúy của Quách Ngọa Hồ lắng lại khó có thể nhìn thấu suy nghĩ.

“Tôi dự định ở trong hôn lễ, công khai thân thể của Thủy Dạng, lôi kéo Thủy Dạng đòi công đạo từ Âu Định Hùng! Ha ha a..... Âu Định Hùng còn có thể duy trì hình tượng người chồng, người cha hoàn mỹ hay sao?”

“Đồng thời, cũng hủy đi hôn lễ của chúng tôi!” Quách Ngọa Hồ trợn mắt, con giận lập tức nảy lên, “Phu nhân Hạ Hương Trùng, bà dựa vào cái gì mà phá hủy hôn lễ của tôi và Thủy Dạng?”

“Cậu gọi tôi là gì? Tôi là mẹ thân sinh của Thủy Dạng, tôi có quyền lợi”

“Quyền lợi gì bà cũng không có! Bắt đầu từ thời khác bà vứt bỏ đứa bé kia đi, bà đã từ bỏ nghĩa vụ nuôi nấng đứa trẻ cũng từ bỏ quyền lợi hưởng thụ tình thân rồi!” Khuôn mặt nén giận của Quách Ngọa Hồ tản ra khí lạnh, giọng nói lạnh lẽo:

“Từ những lời nói lúc này của bà, còn có thái độ đối xử với Thủy Dạng, tôi chỉ có thể gọi bà là phu nhân Hạ Hương Trùng, bà không xứng làm mẹ người nào hết.”

“Ai thèm làm mẹ! Mời cậu gọi tôi là ‘tiểu thư’ Hạ Hương Trùng!” Bà phẫn nộ thanh minh.

“Ok! Tiểu thư Hạ Hương Trùng, bà đã không thích làm mẹ, đây chứng tỏ bà không có con, không có con gái, Thủy Dạng và bà không có một chút quan hệ nào cả, bà dựa vào cái gì mà lợi dụng hôn lễ của cô ấy để báo cái chó má thù gì?” Quách Ngọa Hồ đề nén xúc động rống giận, lạnh băng chất vấn.

Hạ Hương Trùng phát cáu vì bị vũ nhục. “Tôi không chỉ muốn báo thù, Thủy Dạng cũng nên báo thù, năm đó nếu không phải Âu Định Hùng vứt bỏ tôi, Thủy Dạng không cần làm con nuôi, con bé sẽ có cha mẹ. Chẳng lẽ Thủy Dạng một chút cũng không hận Âu Định Hùng vứt bỏ nó?”

Hạ Hương Tuyết lắc đầu. “Nghiêm khắc mà nói, Âu Định Hùng cũng không có vứt bỏ con gái, em căn bản không cho hắn cơ hội ‘vứt bỏ’, liền đã nói em phá thai rồi.”

Hạ Hương Trùng giọng nói lạnh băng. “Hắn ta biết em mang thai, cũng không chịu ly hôn đến cưới em, đứa bé sinh ra cũng sẽ chỉ là con trai, con gái riêng, không phá thai được sao? Nếu không phải đại ti đau khổ năn nỉ em sinh đứa nhỏ đưa cho chị ấy, đồng ý cho em hai trăm vạn đồng đi du học Nhật Bản, thì em một khắc cũng không thể nhin được bản thân lại mang thai con của kẻ bạc tình kia! Em thì Âu Định Hùng phải trả giá đại giới, hẳn dám đùa giỡn tình cảm thuần khiết của em, không phải trả cái giá thật lớn thì không được, há có thể cho hắn tiện nghi.....”

“Đù! Đù! Đù rồi!” Thủy Dạng cảm thấy tim mình như muốn nổ mạnh, đau đến máu tươi đầm đìa, gần như than khóc mà quát: “Bà nói đù chưa? Bà biết rõ người ta có vợ có con, bà còn mê luyến, quần quýt ông ấy, ở chung với ông ta, bà có một chút quan niệm đạo đức thị phi hay không? Người sai là bà! Không biết xấu hổ là bà! Bà cướp chồng người ta, đoạt cha người ta, còn không biết ngượng mà muốn báo thù? Tôi thật xấu hổ thay bà, khó chịu, xấu hổ vô cùng.....”

Nước mắt nóng hổi đọng đầy rớt cục tràn mi rơi xuống, tầm mắt mờ hồ, Thủy Dạng lấy tay che mặt, khóc rống thất thanh, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể đối mặt với người mẹ như vậy của mình, khóc chạy ra khỏi nhà.....

“Thủy Dạng --” Quách Ngọa Hồ vội vàng đuổi theo.

Hạ Hương Trùng bị dọa cứng đờ, luôn miệng lẩm bẩm: “Tôi có gì sai..... Tôi có gì sai.....”

Trái tim Hạ Hương Tuyết đau đớn từng đợt, thở dài: “Là chị sai, chị không nên gọi em trở về. Vốn muốn cho đứa bé kia vui vẻ một chút, kết quả ngược lại.....”

Ai! Hy vọng Thủy Dạng không có chuyện gì mới tốt.

“Thủy Dạng, em dừng lại! Thủy Dạng --”

Thút thít chạy đến đường cái người đến người đi, Thủy Dạng hai mắt nhắm lệ không chú ý tới đèn đỏ đang nhấp nháy, đầu cứ hướng về phía trước, thời điểm mắt thấy sẽ bị một chiếc xe vận tải chạy gấp đánh vào, Quách Ngọa Hồ kịp thời đuổi tới tay kéo cô lại.

Thủy Dạng trọng tâm bất ổn ngã về phía sau, rơi vào trong khuỷu tay mở rộng của anh.

“Anh suýt bị em dọa chết rồi đấy! Đồ ngốc này, chạy nhanh như vậy làm gì, anh gọi cũng không chịu dừng lại.....” Anh tức giận giữ chặt lấy cô, trong giọng nói trầm đầy có sự tức giận rõ ràng.

“Anh Ngọa Hồ -- anh buông em ra, em cảm thấy quá mất mặt.....” Ngực cô thít chặt, gần như thở không nổi.

“Em mất mặt cái gì?” Anh càng bức mình, giữ chặt bà vai run run của cô mà gằn nhẹ.

“Em có người mẹ như vậy --”

“Hạ Hương Trùng không phải mẹ em! Bà ta cùng lắm chỉ là người mang thai hộ cha mẹ đã qua đời của em sinh ra em thôi!”

Ờ? Quách Ngọa Hồ, anh thật sự thông minh tuyệt đỉnh đó!

“Cái gì?” Khuôn mặt thanh mỹ khóc thút thít, mang theo dày đặc nghi ngờ hỏi nhỏ.

Không sai!

“Trên một tầng ý nghĩa nào đó chính là như thế, không phải sao?” Quách Ngọa Hồ trầm định nói: “Em chỉ mượn từ cung của bà ấy sinh ra để làm con gái của cha mẹ nuôi, trên thực tế chính là như vậy!”

Có thể cho là như thế sao? Đau đớn, chua xót, bất an, khó chịu, xấu hổ của cô..... Đều có thể không tính toán gì hết sao?

Mang thai hộ, cũng mệt anh nghĩ ra được.

Anh quả thực..... cao minh!

“Chúng ta trở về đi!” Anh ôm lấy cô đi về, chẳng qua là đi tới bãi đỗ xe, về chỗ ở mới của bọn họ-- căn phòng tân hôn 50 bình* (khoảng 165m2) xa hoa.

Anh không cho phép có người nào tạo ra rối loạn làm Thủy Dạng đau khóc, anh sẽ kịp thời chặt đứt cùng kết thúc nó.

Nghênh đón cuộc sống mới!

Nói đến cùng, vẫn lo lắng Hạ Hương Trừng sẽ đến tiệc cưới làm một trận “Công diễn lâm thời”, làm cô dâu cả đời không còn mặt mũi về Đài Loan, Quách Ngọa Hồ và Vân Thủy Dạng bay đến nước Mĩ tìm một giáo đường nhỏ tổ chức hôn lễ đơn giản, chỉ có vài vị chí thân bạn tốt bay đến Mĩ vì tình yêu của bọn họ mà làm chứng.

Đôi song sinh dẫn đầu náo loạn động phòng cả đêm, Quách Ngọa Hồ tức giận đến nghiêng răng, “Có gan thì đừng kết hôn, bằng không xem anh báo đáp các chú thế nào!”

Quách Đế Nhật cười híp mắt, “Không qua được một cửa này, sao đủ tư cách làm chị dâu cả bọn này?”

Quách Hoàng Lượng không quên bỏ đá xuống giếng, “Tất cả đều là chủ ý của nó, em chỉ tán thành mà thôi.”

“Oa, anh lại thế.....”

Nói tóm lại, tóm lại mà nói, chính là náo loạn khiến đôi tân nhân (chị cô dâu chú rể) không có cách nào động phòng được.

Thủy Dạng bị bọn họ náo loạn đến mặt đỏ bừng, chỉ có thể trốn trong lòng chồng, lại không giấu được ngọt ngào tràn đầy trong lòng, khắp phòng dào dạt hơi thở hạnh phúc thơm ngọt.

Ngày thứ ba, bay đi châu Âu hưởng tuần trăng mật, cuối cùng thoát khỏi đôi song sinh bám dính.

Quách Ngọa Hồ qua hết kì nghỉ trăng mật, Thủy Dạng cũng thế sắp khai giảng, liền hồi tâm trở về nhà mới ở Đài Bắc.

Sau khai giảng một ngày nào đó, Thủy Dạng tính tính Lương Mĩ Đế đi làm ở “Tập đoàn Bách Hoàng” đã vượt qua ba tháng thử việc, liền hẹn cô ấy nghỉ trưa ra ngoài ăn cơm, tâm sự tình hình gần đây.

Sau khi gọi cơm, Thủy Dạng tính tế đánh giá Lương Mĩ Đế người mặc đồ vest, quả nhiên có phong thái của người đi làm.

“Không thể tưởng được Mĩ Đế lại nhẫn nại như thế, anh Ngọa Hồ nói ban thư ký công tác rườm rà, thường làm việc quá giờ, thế nào? Còn chịu nổi không? Trở về bảo dì giúp chị bồi bổ một chút.”

“Công việc vẫn tốt, chị đã dần lên tay rồi, các tiền bối cũng dễ ở chung, phiền toái là.....” Lương Mĩ Đế thật thích đãi ngộ ở công ty, không khỏi dè dặt cẩn thận chút.

“Là cái gì?” Thủy Dạng vô tâm truy vấn, “Em là em họ chị nha! Sợ em để lộ bí mật sao? Yên tâm! Cho dù chị mắng trộm công ty, em cũng sẽ không nói xấu người khác với chồng đâu.” Giơ một tay thề.

Lương Mĩ Đế chậm rãi lộ ra nụ cười. “Chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua có chút khó xử lý. Trong công ty có con trai của Lưu đồng sự (thành viên hội đồng quản trị) cũng vừa mới vào làm, vị Lưu công tử này thích mở miệng chiếm tiện nghi của mấy cô gái, động một chút liền nắm lấy tay nhỏ của người ta nói chuyện, còn thừa dịp người ta không để ý liền hôn má, nói cái gì mà lễ tiết phương tây, mọi người đều tức đòi mạng, lại không thể làm gì được hắn.”

“Đây đã cấu thành hành vi quấy rối tình dục rồi, sao chị không báo cáo cho anh Ngọa Hồ?”

“Chị và anh ấy thuộc đơn vị khác nhau, không thể vượt cấp báo cáo. Trưởng phòng bọn chị lại là nhân mã của Lưu đồng sự, chỉ biết vuốt đuôi Lưu công tử kia thôi.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Nhìn thấy hấn đến, liền tự mình cẩn thận một chút thôi!”

“Không nghĩ tới công ty lớn hạng nhất cũng xảy ra chuyện quấy nhiễu tình dục này, khó trách em vừa nói tương lai vào công ty phụ xướng phụ tùy, anh ấy lập tức phản đối.” Thủy Dạng chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, “Mi Đế rất đẹp, ánh mắt đắm đàn ông rất dễ dàng ngấm trúng chị. Nghiêm học trường khẳng định rất lo lắng đi!”

“Đừng nói về Nghiêm Hạo với chị nữa.” Lương Mi Đế bịt miệng, có vẻ rất ủy khuất. “Tới nhà hấn vài lần, mới phát hiện hấn là trung thân của mẹ, ngoại trừ lên lớp cùng thỉnh thoảng hoạt động xã đoàn, hấn thích nhất là ở nhà, mẹ hấn sẽ hầu hạ chu đáo, cả ngày lên mạng cũng sẽ không bị mắng. Cho nên hấn thường nói, tương lai lấy vợ nhất định phải lấy người giống như mẹ, toàn tâm toàn ý, mỹ nhân hoàn mỹ vô tư hiền đáng.”

Thủy Dạng liu lười. “Vậy anh ấy cũng dự tính vì vợ mà toàn tâm toàn ý, vô tư hiền đáng sao?”

“Nếu máy tính là vợ hấn.”

“Mi Đế, vậy chị định sao bây giờ?”

“Chị cũng không muốn tranh bạn trai, tranh ông xã với cái máy tính, chị buông tha rồi.”

Thủy Dạng nghe xong mà tâm tình trầm trọng, bụng cá hồi hun khói mỹ vị cũng trở nên nhạt nhẽo.

“Em sao thế? Chị rút cục hạ quyết tâm muốn cùng bạn trai lập chí làm trạch nam chia tay, em hấn phải thay chị thấy may mắn chứ!” Lương Mi Đế ngược lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tâm tình rất tốt hưởng thụ cơm gà quay nướng. “Em có ông xã nuôi, cho nên em mời khách nhé, ha ha ha!”

Thủy Dạng cũng nở nụ cười theo, “Mời khách thì mời khách thôi! Chờ Mi Đế tìm được chân mệnh thiên tử, đến lượt vợ chồng em moi tiền, đến lúc đó chớ trách bọn em hạ thủ không lưu tình.”

“Đến nha, ai sợ ai!” Chỉ cần có thể tìm được chân mệnh thiên tử, Lương Mi Đế rất vui về bị moi tiền! “Phu nhân mới kết hôn học năm ba à, cảm giác đến trường học thật khác đi!”

“Có gì không giống chứ?”

“Trước kia là độc thân, tùy thời sẽ có đám người theo đuổi, hiện tại cho dù nhìn đến soái ca cực phẩm, cũng chỉ có chảy nước miếng. Ngấm lại kết hôn sớm như vậy cũng thật chịu thiệt à!”

“Nếu là loại chuyện này, em tuyệt không cảm thấy thiệt. Trước kia em cũng không có ai theo đuổi nha! Ba anh em Quách gia có đẹp trai không? Em đã miễn dịch không còn chảy nước miếng nữa rồi.”

“Ai nói em không có người theo? Là em vội vàng làm thêm, người ta tỏ tình còn chưa nói xong, em đã chạy đi nhanh như chớp, chỉ sợ bị trừ tiền. Bằng không, em cho rằng Quách Ngọa Hồ sao phải vội cưới em vào cửa thể chứ? Không phải là sợ khi đang bận rộn làm sự nghiệp, em để cho người ta theo hay sao.”

“Đâu..... Có sao?” Thủy Dạng bị cô ấy nói mà ngượng ngùng.

“Cẩn thận nhìn một cái, sau khi kết hôn em giống đóa hoa hồng nở rộ, kiều mỹ động lòng người, không trách được ông xã chiều vậy, lại cho em đôi cái đồng hồ mới.” Lương Mi Đế cố ý nói đến khí chưa đầy trời.

Thủy Dạng cười đẩy tay cô, “Xi nhục người ta à! Hoa hậu giảng đường lại đi khen ban hoa đẹp, mà vị ban hoa này còn là trong lớp chỉ có chín nữ sinh, miễn cưỡng chọn ra thôi.”

“Nhưng mà, mệnh của ban hoa có vẻ đẹp à!”

“Được rồi! Được rồi! Bảo anh Ngọa Hồ giúp chị giới thiệu một vị thanh niên tài tuấn, bảo đảm chị sủi bọt luôn.”

“Còn chờ cái gì? Bây giờ đi luôn.”

“Bây giờ? Anh ấy hôm nay muốn mở hội nghị tài vụ cả ngày.....”

“Đi! Em không muốn nhìn dáng vẻ ông xã của mình khi đi làm à?”

Thủy Dạng bắt đầu dĩ bị kéo đi. Nói thật, à ờ, cô cũng rất tò mò.

Tổng công ty tầng 18 --

Xuyên qua kính cửa sổ, có thể nhìn thấy sườn mặt nghiêm túc nghiêm nghị của Quách Ngọa Hồ, bóng lưng ngang nhiên đứng thẳng, tuy rằng không nghe rõ anh nói cái gì, nhưng giọng nói từ tính hùng hậu như vậy đã đủ rung động rồi, mấy chủ quản có mặt không có mấy ai ngồi thẳng được, ừ ừ ừ nhiều.

Lương Mi Đế nói bên tai cô: “Thân là tài vụ trưởng công ty, rất ít có chủ quản nhìn thấy anh ta mà không kêu đau đầu.”

Thủy Dạng cười khẽ. “Cũng tốt, ít nhất ông nội sẽ không đau đầu.”

Ba gian phòng bên ngoài là địa bàn của ban thư ký, một vị mỹ hình nam không biết từ đâu nhảy ra, lấy một tư thái tự cho là tiêu sái vút ra một tờ báo, “Mọi người mau nhìn xem, mỹ nữ không biết nhìn người kết cục chính là loại này. Đôi vợ chồng mới cưới cùng làm trong giới văn nghệ, tháng trước vừa mới kết hôn, ngôi sao nữ này liền được nhận làm người phát ngôn cho một cuộc triển lãm xe, áo mặc lộ hơn phân nửa bộ ngực, váy ngắn không che nổi mông, lại còn không mặc quần an toàn, ảnh chụp tại hiện trường còn lộ cả lông. Thật sự là bất hạnh! Nếu kết hôn rồi còn cần lộ ngực lộ mông cho người ta xem, thì cần gì phải kết hôn chứ? Cho nên nói, mỹ nữ mấy người nhất định phải cẩn thận lựa chọn đối tượng kết hôn, cẩn thận không biết nhìn người.....”

Hắn vừa nói, vừa vờn chỉ (ngón tay) hoa như hoa sen đào qua cầm thư ký, chúng thư ký tránh trái tránh phải, cũng có một hai vị háo sắc cười khanh khách.

Lương Mi Đế nhỏ giọng nói: “Hắn chính là Lưu công tử.”

Thủy Dạng còn chưa kịp phản ứng, vị Lưu công tử kia đã phát hiện con mồi mới, “Mới tới? Thực trẻ nha, có phải mới hai mươi hay không? Còn đang đi học đi? Đến làm thêm? Đừng sợ nha, anh trai sẽ che chở em..... Da em thật mềm mại, trắng mịn à, bôi kem dưỡng gì vậy? Hay là mỗi ngày ăn phần ngọc trai? Thật muốn hôn một cái..... còn có cái miệng này, đích thị là miệng anh đào nhỏ này, màu hồng phấn đẹp qua.....”

Bị một bàn tay còn mềm hơn so với phụ nữ cầm lấy, Thủy Dạng cả người nổi đầy da gà, mà tay kia của hắn còn sờ soạng mặt cô một phen, cô sợ tới mức kêu ra tiếng, ai biết sắc lang còn muốn cúi đầu hôn cô, Thủy Dạng sợ tới mức phản kích mãnh liệt, “Sắc lang không biết xấu hổ tránh ra --”

“Ồ đây đang làm cái gì?” Quách Ngọa Hổ gầm lên một tiếng, một phen kéo Lưu công tử ra, thưởng một quyền ngay mặt hắn, phịch một tiếng, Lưu công tử theo đó mà ngã xuống đất.

“Anh Ngọa Hổ, công ty các người thật đáng sợ, có người công nhiên quấy rối tình dục.” Thủy Dạng ôm cổ anh, khẽ nắc nói: “Người ta chỉ là muốn đến xem dáng vẻ khi làm việc của anh, sao trong công ty lớn vậy lại có sắc lang?”

Không cần phải nói, khi Lưu công tử phun ra câu đầu tiên với Thủy Dạng, Lương Mi Đế liền nắm chặt thời cơ mở cửa phòng họp, để cho Quách Ngọa Hổ chính tai nghe được có người quấy rầy bà xã bảo bối của anh, anh không nổi trận lôi đình mới là lạ!

Ha ha a! Kê ác cần có kê ác diệt!

Lưu công tử được người ở bên đỡ lên, chỉ vào Quách Ngọa Hổ, “Anh..... anh dám đánh tôi.....”

Quách Ngọa Hổ ác thanh ác khí nói lại, “Anh quấy rối tình dục vợ tôi, sao tôi không thể đánh anh?”

“Vợ? Cô ta không phải học sinh.....” Lưu công tử nhìn thế này mới biết đã phải bàn sất.

Đột nhiên, một thanh âm già nua nhưng có lực vang lên từ đằng sau, “Ngang nhiên đùa giỡn cháu dâu của ta, tội không thể thứ, khai trừ ngay lập tức!”

“Tổng giám đốc --”

Lưu công tử khóc thét, tiếng kêu gào vang dội cả tầng 18.

Lương Mi Đế chỉ kém không nhảy dựng lên hô to vạn tuế!

Mà Quách Ngọa Hổ đâu? Ôm lấy cô vợ nhỏ chịu đủ “Kinh hách” của anh, về phòng làm việc an ủi tốt một phen, thuận tiện đem “Điểm tâm” cần trái cần phải sạch sẽ, đợi “Điểm tâm” một đến ngủ đi, lấy áo khoác tây trang của mình đắp lên người cô, sau đó tinh thần phấn chấn tiếp tục đi họp, đổi thành người khác phải khóc.

A – cuộc sống thật sự tốt đẹp nha!

Hai năm sau, đôi song sinh học thành về nước, đó lại là câu chuyện khác.

Quách Ngọa Hổ cùng vợ yêu Vân Thủy Dạng, chiếu theo kế hoạch bay đến Mỹ tiếp tục đào tạo sâu, khai sáng cuộc sống rộng lớn.

Bởi vì yêu, chân trời góc bể cũng nguyện ý đi cùng người.

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Anh Cả Không Làm Không Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

